

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΕΤΟΣ Β!
ΔΡΙΘ. 86

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Η ΚΟΠΤΙΚΗ

Η ΜΟΔΑ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΜΕΓΑΣ ΟΙΚΟΣ ΜΟΔΑΣ

LA FEMME CHIC

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΟΔΙΣΤΕΣ Ο.
ΝΟΜΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΕΣ
ΣΤΗΝ ΠΕΛΑΤΕΙΑΝ ΣΑΣ

ΣΠΕΥΣΑΤΕ

ΝΑ ΔΙΔΑΧΘΗΤΕ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ
ΤΕΡΟΝ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗ-
ΜΑ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑ-
ΛΥΤΕΡΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΟΙΚΟΙΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΤΕ-
ΛΕΙΑΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ.ΑΠΟΚΛΕΙΟΝΤΑΙ ΕΛΑΤΤΩΜΑ-
ΤΑ ΕΙΣ ΤΑ ΖΑΠΩΝΕ ΚΑΙ ΡΕΓ-
ΚΛΑΝ ΜΑΝΙΚΙΑ.ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΑΡ' ΕΙΔΙ-
ΚΩΝ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΥΡΙΑ
ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΝΔΥΕΤΑΙ
ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΛΕΞΙΝ
ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΜΟΔΑΣ, ΠΡΕ-
ΠΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ.ΕΧΟΜΕΝ ΜΟΔΕΛΑ ΤΩΝ ΠΕ-
ΡΙΦΗΜΟΤΕΡΩΝ ΟΙΚΩΝ ΜΟΔΑΣ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.ΠΑΤΡΟΝ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ
ΜΕ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ
ΣΥΛΛΟΓΑΙΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ
ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ

Ἡ Μόδα ἀπαιτεῖ ἐκάστοτε ὅπως τὸ
ἄρωμα ἐναρμονίζεται μὲ τὴν ἐποχὴν.
Δι' ἐφέτος ὡς ἄρωμα τῆς μόδου ἀ-
νεδείχθη τὸ MATINÉE. Τὸ ἄρωμα
τοῦτο ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν καλαί-
σθητον εὐωδίαν δροσερῶν ἀνθέων,
εἶνε πολὺ εὐχάριστον καὶ μεγάλης
διαρκείας. Τὸ ἄρωμα MATINÉE πω-
λεῖται εἰς ἐσφραγισμένα φιαλίδια πο-
λυτελῆ πρὸς δρ. 57 ἑκάστον καὶ εἰς
χῆμα πρὸς δρ. 2 τὸ γραμμάριον.
ΜΟΝΟΝ εἰς τὸ Μυροπωλεῖον «ΑΡΙ-
ΣΤΟΣ» ὁδὸς Περικλέους 31.

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τὸ κερδίζετε ἂν βάψετε μόνη Σας
ἓνα περσινὸ Σας μὲ τὰς Γερμανικὰς
Βαφὰς **ARTI** αἱ ὁποῖαι κάθε
παλὸν φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ
καινούργιο. Δὲν εἶναι ρεκλάμα· εἶ-
ναι πραγματικότης. Δοκιμάσατε γιὰ
νὰ πεισθῇτε. Αἱ Βαφαὶ **ARTI** πω-
λοῦνται στὰ Φαρμακεία & Ἐμπορικά

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
ΝοσημάτωνὉδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25.532
Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα δι' ἑκάστον
ἀσθενῆ

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος—Παιδίατρος

Ὁρφέως 57 — Τηλ. 26.569

Θ Η Ν Α Ι

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ VANISHING CREAM
ΛΟΣΙΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ SKIN TONIC
ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ SKIN FOOD

*Απορροαίμωχα
 υδροϊόντα του σίκου*

GEORGE

σου χαρίζουν ωμορφιά & υγεία

ΠΟΛΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΛΑ
 ΑΤ/ΜΑΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

*Ζητήσατε βιβλιογραφίαν δωρεάν
 από τον αρρομδευτήν σας*

ΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
 ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5-ΤΗΛ. 20-918

*Περωνοήθε
 τὰ μαχιά σας
 ...άλλά ωϊς;*

όχι βέβαια με το κάθε σα-
 πούνι που περιέχει αλκαλικά
 άλατα, τὰ όποια καταστρέ-
 φουν τις ρίζες των μαλλιών!
 Το Σαμπουνάν «TÊTE-NOIRE» (Τέτ-νουάρ) άπηλλαγ-
 κάθε χρωστική ή άλλη επιβλαβή ούσία, είναι κατασκευ-
 σύμφωνα με τὰ τελευταία δεδομένα της Έπιστήμης.
 τὰ μαλλιά ύγιη, ελαστικά, χωρίς πιτυρίδα. Η έξαιρετική
 της που άποκτούν όφείλεται στο Cheveclat (δηλ. τή
 περιέχεται στο μικρό έσώκλειστο φακελλάκι). Το ξανθό
 χρωμο των μαλλιών σας έπιτυγχάνεται με την τακτική
 του Shampodor-TÊTE-NOIRE. Ζητήσατε τόν πράσινο

SHAMPODOR SHAMPO
Για ξανθά Για σκούρα
ΑΡΧΜ. 12,50
TÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΓΕΝ, ΑΝΤ/ΠΟΣ, Π, Ι, ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

‘Ο ΟΊκος’ Καλλονής George ‘Ακαδη-
 μίας 5, είδοποιεί ότι τὸ έν Κηφισία ύπο-
 κατάστημά του είς ξενοδοχείον «ΣΕΣΙΑ»,
 άνακαινισθέν ἄρχεται τὼν έργασιών του,
 τή 23η Ίουνίου. Έπίσης θά εύρητε έκει
 όλα τὰ καλλυντικά «GEORGE» καθώς και
 τήν Sunburn Cream και είδικούς χρωμα-
 τισμούς πούδρας που ἄποτελοῦν τήν τε-
 λευταίαν λέξιν τής σαιζόν.

Έκτός τής διαρκούς όντυλασιόν, ή ό-
 ποία έκτελείται είς τὸ Κεντρικόν μας Κα-
 τάστημα ‘Ακαδημίας 5, υπό τήν έπιβλε-
 ψιν του ίδιου κ. George, χρησιμοποιοῦμεν
 άπό έτους τήν Perfection Permanante, ή
 τις μᾶς απέδωσε τὰ καλλίτερα άποτελέ-
 σματα.

Τημή δι’ έκτέλεσιν παρά προσωπικοῦ
 έξησκημένου επί έξαετίαν υπό τήν έπι-
 βλεψιν του κ. George, δραχμές 250.

Τιμή δι’ έκτέλεσιν παρά του κ. George,
 δραχμές 400.

‘Ας αλλάξουμε θέμα Ρενέ... Βαρέθηκα πιά ν’ άκούω
 νά μου μιλάνε γι’ άγάπη...Τὸ αίσθημα αυτό που ὕμνησαν

ΜΗ ΜΟΥ ΜΙΛΑΣ ΑΛΛΟ

οι πιδ φη
 μισμένοι συγγραφείς παρουσίασαν σάν τή μόνη χαρά τής
 ζωής, δέν συναντάται στην πραγματικότητα... Κι’ όσοι
 μιλοῦνε γι’ αυτό κι’ ὕποστηρίζουνε πώς φλογίζει τήν ψυ-
 χή τους, δέν είναι παρά ή μεγάλοι έγωϊστές, που θέ-
 λουν με τὸ πρόσχημα τής άγάπης νά φτάσουν στην Ικα-
 νοποίηση του φλογεροῦ πόθου των, ή ὕποκριτές που με
 τήν έπίκληση του έρωτα ζητοῦν νά κρύψουν τις ίδιοτε-
 λείς των προθέσεις...

Μ’ αυτά τὰ λόγια ὕπεδέχθη τήν έρωτική μου έξομο-
 λόγηση ή Σόνια Βερντάι, όταν ένα ὥραλο φθινοπωρι-
 νό δειλινό, τήν έπισκέφθηκα, άποφασισμένος νά τήν
 ζητήσω σέ γάμο.

Είχα γνωρίσει τὸ ἄβρὸ κι’ ευγενικό αυτό πλάσμα,
 με τὰ ὀδμαῦρα σγουράμαλλιά, τὰ γκριζοπράσινα ὀνει-
 ροπόλα μάτια, τὸ χυτὸ κορμί και τὸ ροδόκρino, κουκλί-
 στικό, προσωπάκι, όταν ὁ μεταπολεμικός οικονομικός
 σάλος δέν είχε καταστρέψει τὸ φτωχὸ πατέρα μου.

Ήταν τότε 17 έκείνη χρονών κι’ έγὼ 22 και μεταξύ
 μας είχε άναπτυχθῇ μιά τόσο φιλική οικειότητα, που μου
 επέτρεπε νά έλπιζω σταθερά, πὼς θά μπορούσα μιά μέρα
 νά τήν κάνω δική μου. Με τή βεβαιότητα αυτή, μάλιστα,
 τής είχα μιλήσει πολλές φορές τολμηρά, κι’ ένα βράδυ, ποῦ-
 μαστε μαζί σὸ μικρὸ κηπάκι του σπιτιοῦ τής, τόλμησα,
 κάτω ἀπ’ τ’ άσημένιο φῶς του φεγγαριοῦ και τήν εὐλογία
 τῶν άστρων, νά κολλήσω φλογερὰ τὰ χεῖλη μου σὸ μετά-
 ξι τῶν μαῦρων μαλλιών τής.

Δυστυχῶς, τήν ὥρα εκείνη, ὁ θόρυβος βημάτων ποδρχον-
 το πρὸς τὸν κήπο, μᾶς έκανε νά χωρισθοῦμε και νά λείψῃ
 ή τελική έξομολόγηση τῶν καρδιῶν μας, που, ὅπως είχα
 ἀντιληφθῇ, πάλλυνταν με τὸν ίδιο ρυθμό... Τὸ ίδιο βράδυ,
 ὁ πατέρας μου μου ἀνεκοίνωσε τήν ὀριστική οικονομική
 του καταστροφή και κρίνοντας ότι δέν μπορούσα πιά νά
 έπιμείνω σ’ ένα αίσθημα που μπορούσε νά παρεξηγηθῇ, έφ’

ὅσον εκείνη ήταν πολὺ
 πλούσια, πήρῃ τὰ μάτια
 μου κι’ έφυγα, ζητώντας
 τύχη, σὲ ξένα...
 ‘Ο άγῶνας μου ν’ ἀνα-
 δείχθῃ ήταν τραχύς. ‘Ὡς
 τόσο ή έλπίδα πὼς τῶσδε Σό-
 νια νά μὴν παντρευόνταν
 ὡς δτιού έπιβληθῇ, κι’ ή ἀ-
 νάγκη νά βοηθῶσιν ὁ πατέ-
 ρα μου, δεκαπλασίαζαν τις
 δυνάμεις μου. Κι’ ὅπως ή-
 μουν έπιστημονικά καταρ-
 τισμένος ἄριστά, ὡς μεταλ-
 λειολόγος μηχανικός, κεί
 κάτω σὲ βάθη τής Ροδε-
 σίας ποῦχα στραφῇ ζη-
 τώντας τύχη, δέν άργησα
 νά ἀναδειχθῇ. Κι’ ὅπως με
 βοήθησε κι’ ή τύχη, ή ἀνακάλυψη ενός μεταλλείου άργύρου
 κι’ ενός χρυσοῦ, με πλούτισαν πολὺ νωρίτερα ἀπ’ ὅ,τι
 μπορούσα νά έλπίσω. Έτσι καθώς ὁ πατέρας μου γράφε
 συχνά, πὼς ή Σόνια δέν είχε παντρευτῇ, γύρισα με τὰ
 τρελλότερα τῶν ὀνειρων, κι’ ή πρώτη μου δουλειά μάλιστα
 έφθασα, ήταν νά έπισκεφθῇ εκείνη ποῦχε ξυπνήσει τοὺς
 πρώτους τής καρδιάς μου παλμούς κι’ έξακολουθοῦσε νά
 μένῃ ὁ ἄξων τῶν τρελλῶν έρωτικῶν μου ὀνειρων.

Μιά κομψή καμαριέρα, πήρε τὸ καπέλλο μου και μ’ έ-
 φερε σὸ μικρὸ σαλονάκι τής, τὸ τόσο γνώριμο. Τή βρῆκα
 ὁμορφῇ σάν πάντα, μὰ κάπως μελαγχολική και μ’ ὕφος κου-
 ρασμένο. Ένα χαμόγελο χαράς έλαμψε σὲ χεῖλη τής.
 — Πῶς, θυμήθης πὼς ὀνάρχουμε και μεῖς Ρενέ;
 — Σόνια, τής είπα ζωηρά, ποτέ μου δέ σ’ είχα ξεχάσει.
 Και τής έξήγησα, τί είχε συμβῇ, τίς σκέψεις που μ’ έκαναν
 νά φύγω χωρίς νά τήν χαιρετήσω.

Και χωρίς νά τής δῶσω καιρό νά με διακόψῃ, τής έξω-
 μολογήθηκα τήν άγάπη που ὀβεσστη πάντα μ’ είχε φέρε
 πάλι κοντά τής, τώρα που ήμουν αἰξίός τής και τήν ἀπό-
 φασῇ μου νά τήν παντρευθῇ ἂν ήθελε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Και ὁμολογῶ πὼς περίμενα τήν ἀπάντησή τής εὐνοϊ-
 κά, χωρίς χτυποκάρδι. Φαντάζεσθε λοιπόν τὸ σπαραγμό
 μου, ὅταν
 τήν άκουσα
 νά μου λέῃ
 με φωνή,
 ποῦχε τὸν

ἀπόηχο ραγισμένης καμπάνας:
 —Μή μου μιλάς πιά γι’ άγάπη Ρενέ... Τὸ αίσθημα αὐ-
 τὸ δέν ὕπάρχει στην εποχή μας, κι’ ἂν ίσχυρίζεται κανείς
 πὼς τρικυμίζει τὰ στήθη του, είναι ή γιατί θέλει νά Ικα-
 νοποιήσῃ—παρασυρόντας τήν ευκολόπιστη μικρούλα—έ-
 ναν έγωϊστικό πόθο του, ή γιατί με τὸ πρόσχημα τής ά-
 γάπης ἀποβλέπει στην Ικανοποίηση κάποιων ίδιοτελῶν
 βλέψεών του...

Γιά μιά στιγμή, σὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν, που
 τοὺς νόμισα προσβλητικούς, μοῦρθε νά δώσω τέρμα στή
 συζήτηση και πέρνοντας τὸ καπέλλο μου νά φύγω. ‘Ε-
 κλεινε ὁμως τόσο σπαραγμὸς ή φωνή τής φίλης μου κι’ εἴ-
 χε τέτοιαν έκφραση θλίψεως ή μορφῇ τής, που μετὰ τήν
 πρώτη έντύπωση, ρώτησα:

—Πῶς μπορείς νά τὸ λές αὐτὸ Σόνια; Ποῦ βρίσκεις
 τίποτα τὸ έγωϊστικό στή στάση μου, τίποτε τὸ ίδιοτελές
 σὸ αίσθημά μου;

Χαμογέλασε πικρά, πονεμένα και μ’ ἀπάντησε:

—Δυστυχῶς Ρενέ, δέ λέω παρά τήν ἀλήθεια. ‘Εσὺ δέν
 ήσουν βέβαια ίδιοτελής, ὅτε ὁ έγωϊσμός σου ἀπόβλεπε
 στην Ικανοποίηση ενός ταπεινοῦ πόθου. ‘Ο έγωϊσμός σου ὕ-
 πήρξε ευγενικός, ἀλλά είναι έγωϊσμός πάντα. Και στην ά-
 γάπη, τή μεγάλη, τήν Ιδανική, τήν ἀπέραντη, ὅπως έγὼ—κου-
 τὸ ὀνειροπόλο πλάσμα—τήν ὀνειρεύθηκα, ὁ έγωϊσμός δέν έ-
 χει θέσει...

—‘Ομολογῶ πὼς δέν καταλαβαίνω τί θές νά πῇς Σόνια,
 ψιθύρισα.

—Θά σοῦ έξηγήσω. ‘Αν ή άγάπη σου ήταν ἀληθινή Ρενέ,
 ἀνώτερη ἀπ’ τὸν έγωϊσμό σου, ἀντί νά φύγῃ, σάν κλέφτης,
 κρυφά, θά μοῦλεγε τὸ αίσθημά σου, κι’ ἀφοῦ δέν ήθελες
 ν’ ἀναδειχθῇς με τήν προίκα μου, ή φοβώσουν τήν ἄρνηση
 του πατέρα, θά μου πρότεινες νά φύγουμε οἱ δυὸ μας μό-
 νοι, φτωχοί, μοιράζοντας τής βιοπάλης τὸ σκληρὸ ψωμί...

‘Αναστέναζε πικρά, κι’
 ένῶ τήν άκουγα, σά χαμέ-
 νος, συνέχισε...

Τὸ ὅτι ξαναγύρισε, σ’
 έξιλέωνει γιά ὅλα... ‘Ομως
 τώρα είναι ἄργά...

Σηκώθηκε, ἄνοιξε μιά
 πόρτα, πέρασε, πήρε ένα
 αγοράκι δυὸ χρονῶν ἀπ’
 τὸ χέρι, τῶφερε κοντά μου
 και μοῦπε.

—Δέν έχει πατέρα... ‘Α-
 φοῦ με τήν άγάπη εκείνος
 όταν έχασα τήν έλπίδα
 πὼς θά σέ ξαναῖδῶ, με ξε-
 πλάνεψε, έφυγε γιά νά πά-
 ρῃ μιά πλουσιώτερή μου.
 Κι’ ὁ φίλος ὁ Μάριος—τὸν
 θυμᾶσαι βέβαια—που μου

κάνε συχνά τὰ γλυκά μάτια, κι’ έλεγε πὼς μ’ άγαπᾶ μοῖ
 πρότεινε, όταν ἀντελήφθη τὸ πάθημά μου, νά με παντρευθῇ
 ἂν ὁ μπαμπᾶς του διπλασίαζε τήν προίκα...

‘Ομολόγησα πὼς είχα δίκαιο κι’ έφυγα συντριμμένος, μ
 σβυσμένες τίς έλπίδες, και τὰ ὥρατά μου ὄνειρα.

—Δέν είχα τή δύναμη νά τής πῶ, πὼς έγὼ τήν έπερνα
 και τώρα...

‘Οταν πήγα μετὰ δυὸ ὥρες σπῖτι μου, πήρα ένα τη-
 γράμμα. Νά τί έγραφε:

‘Βλέπεις, που και σὺ δέ μ’ άγαπᾶς ὅσο πρέπει καλέ μο-
 Ρενέ;

‘Οταν κανείς άγαπᾶ, τὰ συγχωρεῖ ὅλα.
 Τὸ παιδί δέν είναι δικό μου.

‘Ο,τι σοῦ είπα ήταν μιά δοκιμασία ἀπλή.
 Είναι ἀπλῶς βαφτιστήρι μου.

Σ’ άγαποῦσα πάντα και περίμενα τὸν γυρισμό σου μ
 μεγάλη άγωνία!... Δυστυχῶς δέν δείχτηκες ἄξιος τής άγα-
 πης μου Σόνια».

ZAN PAMΩ

1983

— Πού μπορείς να ξέρεις Μάρτεν πόσα μέλη έχει κάθε οικογένεια; Αυτός ο Τζόν θα είναι χωρίς άλλο ο αδελφός του Τόμ. Άλλα πού να βρίσκεται αυτός ο διαβολοσωφέρ; Πολύ φοβόμαι πως έχει αυτός την ούρά του μέσα σ' αυτό την βρωμοδουλειά.

— Όχι, Σνέντ, τόν έβεβαίωσεν ο Ντικ. Τόν ξέρω καλά τόν Κάουλερ. Είναι λωποδύτης έξ επαγγέλματος, και οι άνθρωποι αυτοί είνε καλόκαρδοι, δέν σκοτώνουν ποτέ.

Σε λίγο βρήκαν ένα άλλο γράμμα πού άπευθύνετο στην κυρία Κάουλερ. Ή έπιστολή έγραφε τά εξής :

Είδα πρό όλίγου τόν Σταλέττι πού μου είπεν ότι, ο λόρδος Σέλφορντ είνε πολύ βαρεία. Σας παρακαλώ να με κρατήσετε ένήμερον για την εξέλιξη της καταστάσεώς του, για τούς λόγους πού γνωρίζετε.

Και ή έπιστολή έφερε την ύπογραφή Η. Μπέρτραμ.

— Παλιές γνωριμιές όλα αυτά τά μέλη της σπείρας. 'Ο Σταλέττι οΚόντν, πού ο θεός ξέρει για ποιό λόγο ύπογράφεται έδω με τό δυνομα Η. Μπέρτραμ. Και ή νυν κ. Κόντν πρώην Κάουλερ. Άλλα ο λόρδος Σέλφορντ τί σχέση έχει με τά ύποκείμενα αυτά ;

— Μά πώς, Μάρτεν, δέν άντελήφθης ακόμη τί συνέβαινε ; άπάντησε ο Σνέντ. Έδω βρίσκεται ή ληισαρχική πράξις του γάμου της Κάουλερ και του Κόντν πού έτελέσθησαν όκτώ μήνες μετά τό θάνατο του Σέλφορντ. Μάρτυρες του γάμου ήσαν ο Σταλέττι και κάποιος Ουίλλιαμ Μπράουν. Και πού πηγαίνομε τώρα νέε μου ;

— Όυτε κι' έγώ δέν ξέρω μά την αλήθεια, άπάντησε ο Μάρτεν, πού φαινόταν τρομερά άνυπόμονος. Έκύτταξε τό ρολόι του μόλις ήταν τρείς ή ώρα. Άκουσε Σνέντ, του είπε αποφασιστικά, είναι ανάγκη να πάμε στόν πύργο του Σέλφορντ. Άπέχει μόνον όλίγα χιλιόμετρα από δώ. Δέν ξέρω τί μας περιμένει εκεί πέρα. Άλλα πάντως κάτι θά βρούμε.

Άλλα μόλις βγήκαν στόν δρόμο βρήκαν, πρds μεγάλην τους δυσάρεσκείαν, τά λάστιχα του αυτοκινήτου τελείως κατεστραμμένα. Και αναγκάσθηκαν να κάνουν πεζή τόν δρόμο πρds τόν πύργο τών Σέλφορντ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΤΑΛΕΤΤΙ

Τό φόβο πού ένοιωσεν ή Σίβυλλα την στιγμή πού τά μάτια της αντίκρουσαν τό βλέμμα του Τόμ Κάουλερ, πού την κύτταξε πάνω από τόν φεγγίτη, δέν θά τόν λησμονούσε ποτέ. Πίσω της άκουγε τούς κτύπους και τά ούρλιασματα του ανθρώπινου κτήνους πού προσπαθούσε να παραβιάση την πόρτα. Άπάνω από τό κεφάλι της κάποιος άλλος έχθρds την άπειλούσε. Σε λίγο τό πρόσωπο του Κάουλερ έξαφανίσθη και είδε τά σκουριασμένα όλδερα του φεγγίτη να βγαίνουν από τίς στρόφιγγές τους και τό στενό παράθυρο ν' άνοίγεται σε λίγο από ένα χέρι πού άπλωνόταν πρds την νέα. Χωρίς καθόλου να δισταση ή Σίβυλλα σκαρφάλωσε στην καρέκλα κι' άρπαξε σφιχτά τό άγνωστο χέρι. Κι' ένοιωσε να την άνασηκώνουν και να την σύρουν έξω πρds την ταράτσα. Ρίχνοντας μία τελευταία ματιά πρds τά μέσα της σοφίτας είδε τό ένα φύλλο της πόρτας έτοιμο να ύποχωρήση. Άλλα ο Κάουλερ κρατώντας στό ένα χέρι του ένα παλιό φανάρι πού φωτιζόταν μ' ένα κερί άναμμένο άρπαξε σφιχτά τη Σίβυλλα με τό άλλο του χέρι και την έφερε ως τη σκάλα. Χωρίς να ζητήση άλλες εξηγήσεις ή νέα, άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα ενώ ο Κάουλερ έρχόταν από πίσω της. Άπάνω όμως από τά κεφά-

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Τώρα πού οι θλίψεις μέσ' σ'α στήθια μου κάθε βραδάκι έχουν νυχτέρι και τά χρυσόνειρα πού κλώθαμε οι μαύρες θλίψεις μέσ' τά στήθια μου τ' άργοξεφτίζουν χέρι, χέρι.

Μόνο ή μικρή φωτογραφιοϋλα σου, πού πρίν σε χάσω μούχες δώσε στερνή παρηγοριά μου άπόμεινε. Μόνο ή μικρή φωτογραφιοϋλα σου, πού έχει άπ' τά δάκρυά μου θαμπώσει.

κι' ενώ γελούσε πρwsά ξέγνοιαστη, τώρα, τό γέλιο, πιά έχει κόψει λές και κατάλαβε τόν πόνο μου, ενώ γελούσε πρwsά ξέγνοιαστη, τώρα μελάγχολη πήρε ύψη.

ΓΙΩΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΕΓΩ'Ι'ΣΜΟΣ

Έγώ είμαι τό ποτάμι πού διαβαίνοντας, στό διάβα του και πέτρες παρασέρνει κι' άπ' όσους τόπους κάποτε τούς πέρασε, ποτέ τά βήματά του πιά δέν φέρνει !

Σάν ένας κεραυνός περνώ και χάνομαι θαμπώνοντας τ' ανθρώπινα τά μάτια και μέσα στό τρελλό μου τό φτερούγισμα γκρεμίζω τά πιό ρόδινα παλάτια.

Κι' άν ξάφνου... σ' ένα λούλουδο γλυκόχρωμο, για λίγο μεθυσμένη σταματήσω σάν μέλισσα ρουφώντας κάθε πέταλο, τ' άφίνω πιό ψηλά να φτερουγίσω.

Κι' άλλοι στό χέρι κείνο πού τό διάβα μου, να φράξη προσπάθη, γιατί σε λίγο τη σάχητη της έκδίκησης σκορπίζοντας, άσύλληπτη κι' άνίκητη θά φύγω ! !

λια τους άκούσθησαν βήματα βαρεία, και ένα βραχνό φύσημα. Ένοιωσαν πώς παρακολουθούνται. Κατέβηκαν δαιμόνιως, τόν δυνάτον γρηγορώτερα, μά δέν τούς έδόθη καιρός να τακινήσουν την σκάλα. Πέταξε τό φανάρι του ο Κάουλερ έπήρε την Σίβυλλα στούς ώμους και τρέχοντας με κόπο νάμμεσα στά δένδρα βγήκαν τέλος στόν δρόμο. Μπροστά τους ύψωνόταν ένας παλιός και ψηλός τοίχος.

— Πίσω από τόν τοίχο αυτό της είπε, βρίσκεται ή περιοχή του πύργου τών Σέλφορντ. Λίγο πιό κάτω ύπάρχει ένα χάλασμα μέσα τοίχο. Μου φαίνεται πως θά είναι με θαυμάσια κρυψώνα για σας. Άν βρίσκεται στά ίχνη μας όμως, δύσκολα θά κατορθώσουμε να ξεφύγουμε.

— Ποιός νάιναι αυτός ; έρώτησε με αγωνία ή νέα. Τί να συνέβη κάτω ; Άκουσα τρομακτικές φωνές.

— Τις άκουσα κι' έγώ, άπάντησεν ο Κάουλερ και πρds στιγμήν φαντάσθηκα πώς έσεις φωνάζατε έτσι. Και τότε πήρα τη σκάλα και έτρεξα να σας βοηθήσω. Όσον γι' αυτό τόν τόν ήμίγυμνο γίγαντι πού βρέθηκε μπροστά μας είναι κάποιος τρελλός. Τόν έχω ιδή άλλη μία φορά από μακριά, κάπου έδω στά περιχώρα, άλλα ποτέ δέν ένοιωσα την έπιθυμία να τόν πλησιάσω. Αυτό μπορώ να σας όρκισθώ. Κάποια παράξενη σκέψη περνάει από μυαλό μου για τόν περιεργον αυτό άγριάνθρωπο, άλλα σε σας την λέγω γιατί δέν σας ενδιαφέρει. Άλλα να, φθάσαμε στό χάλασμα.

Η κρύπη αυτή ήταν άόρατη, ακόμη και την ήμέρα, ατλή ήταν πυκνοσκεπασμένη από άφθονες άγριοτριανταφυλιές πού φάνταζαν μια άδιαπέραστη μάζα. Άλλα ο Κάουλερ ήξερε καλά την τοποθεσία; Άνασήκωσε ένα κλώδεσπρωξε την νέα μπροστά του και ή Σίβυλλα βρέθηκε τ' άρα σ' ένα τόπο τελείως άγνωστο πρds αυτήν. Ο Κάουλερ της εξήγησε ότι τό μέρος αυτό του πάρκου όνομαζόταν «ή γωνιά του βοσκού» γιατί στην τοποθεσία αυτή έσκαν τά περίφημα πόλμνια του παλιού λόρδου Σέλφορντ. Άριστερά της ή Σίβυλλα διέκρινε κάτι πού φάνταζε σ' αμια άπόκρημνη άκμή, ενώ στά πόδια της άπλωνόταν μια ήσυχη λίμνη.

— Έδω είναι τό λατομείο, της εξήγησε ο Κάουλερ. Άπάνω ψηλά πάρχει ένα μονοπάτι άλλα είναι κίνδυνο γιατί κανέναν μανδρότο δέν προστατεύει τίς πλαγιές και ή μικρό ξεγλύστρημα άρκεί για να ρίξη στη λίμνη. Συνέβησαν πολλά δυσχήματα στό μέρος αυτό και ή λίγοι βρήκαν τραγικό θάνατο με στή λίμνη. Έξακολουθήστε μόνη δρόμο σας. Προχωρήστε άριστερά θά βρεθήτε σ' ένα μικρό δασάκι. Τελευταία φορά σας συμβουλεύω να ποφύγετε τό λατομείο.

Η Σίβυλλα κατατρόμαξε στη σψη πώς άθμενε όλομόναχη τη νύχτα σ' άγνωστα αυτά μέρη άλλα ήταν άχρεωμένη να ύπακούση. Και πέρστας τόν δρόμο πού της ύπέδειξε ο Κάουλερ, έβάδιζε διαρκώς πρds άγνωστο προσπαθώντας να βρή ένα δρόμο ανάμεσα σ' άπυκνά δένδρα πού μόλις διέκρινε μέσα στό πυκνό σκοτάδι πού ήταν χυμένο γύρω της.

Όταν ο Κάουλερ άφαιή στην Σίβυλλα κι' έμεινε μόνη έσταμάτησε πρds στιγμήν. Κάποιος παράξενος θόρυβος έφθασε ως τ' αυτιά του πού τόν παρέλυσε. Ξαπλώσε κάτω στη χλόη με τ' άδεντα εντωμένα και με τά βλέμματα καρφωμένα πρds σκοιά πού προχωρούσε σ' ένα να. Ο Κάουλερ δέν ήταν πλυσμένος' εχεν όμως με τόν ένα μεγάλο σιδερένιο κλειδί, πού τό κρατούσε σ' αχτά στά χέρια του.

Αν τόν έβλεπε κανείς να βηματίζει νευρικά έκείνη την ώρα κατά μήκος και πλάτος του δωματίου του τόν Άρθουρο Μπικέ, δέν θά δυσκολευόταν να καταλάβη πώς ήτανε νευριασμένος.

Όπως γίνεται πάντα, σ' αυτές τίς στενόχωρες περιστάσεις, κύτταζε και ξανακύτταζε τό ρολόγι του, άναβε τό ένα τσιγάρο πάνω σ' άλλο, βλαστημούσε, μονολογούσε κι' έριχνε άνυπόμονες ματιές στό δρόμο άπ' τό παράθυρο.

Όσο περνούσε ή ώρα τόσο περισσότερο μεγάλωνε ή άνυπομονησία του. Με μία δυνατή κλωτσιά ξεκοίλιασε ένα άρσινότο μαξιλαράκι, θρυμμάτισε δυο-τρία κομψοτεχνήματα με λύσσα χάμω στό πάτωμα, δίνοντας κάποια διέξοδο στή λύσσα πού του σπάραζε τά σωθικά.

Σάν να μη τοθότανε τό δικό του τό ρολόγι, χτύπησε και τό έκκρεμές της τραπεζαρίας.

— Έξή! ή ώρα πάει έξη κι' ακόμη να φανή αυτή ή διαστρεμμένη πού έπρεπε να είναι έδω από τίς πέντε φωνάξε. Με κορρόδιψε πάλι ή παληοβρώμα, με κορρόδιψε!

Κύτταξε κατόπι μελαγχολικός την μεταξωτή του πιτζάμα, κι' έριξε μία θλιβερή ματιά στά γλυκά πού είχε με τόση προσοχή και έπιμέλεια άραδειάσει πάνω στό κομψό τραπεζάκι, δίπλα στην άπαραίτητη μπουκάλα του άκριβού παλιού κρασιού.

Δέν ήξερε τί έκανε πιά άπ' τό θυμό του: άρπαξε τη μπουκάλα και την άδεισε μονορούφι.

Αυτό σάν να τόν καθούσχασε λιγάκι, τοθόφερε μία έλαφρή, εύχάριστη ζάλη. Στό ήσυχο τώρα πνεύμα του άρχισε να ριζώνη μία ιδέα. Τό πρόσωπό του πήρε την έκφραση μιας άποφάσεως.

Άρπαξε τόν τηλεφωνικό όδηγό και διάλεξε έναν αριθμό: 'Ιδιωτικός άστυνόμος Μπιντουγιάρ.

Ζήτησε άμέσως τόν αριθμό στό τηλεφώνο :

— Έμπρός, είπε με φωνή παρακλητική, γραφείον 'Ιδιωτικού άστυνόμου Μπιντουγιάρ... Έδω Άρθουρος Μπικέ, 192, όδός Σαπές... Στείλτε μου άμέσως, παρακαλώ, τό καλύτερο λαγωνικό σας... Ναι, είναι έπείγον... Πολύ καλά, κύριε Μπιντουγιάρ... Θά περιμένω... Εύχαριστώ... Σύμφωνοι...

Για να μη του άποφανή και πολύ ή άναμονή έβαλε χέρι και στά γλυκά, τά βόντια του όμως δέν τόν βοηθούσαν πιά και προτίμησε να ξεκοιλιάση ένα μαξιλαράκι ακόμη και να πετάξη χάμω με μανία άλλο ένα γυάλινο μπιμπελό, πού θρυμμάτισθηκε σάν καρδιά είκοσι χρόνων. Έπιτέλους άκούστηκε τό κουδούνι της έξώπορτας.

Ο Μπικέ τρέχει, άνοίγει και βρίσκειται μπροστά σ' έναν άγριάνθρωπο με πλάτες γιγάντιες.

— Έσείς είστε ο κ. Μπικέ πού μας τηλεφωνήσατε... Είμαι ο έπιτηδειότερος υπάλληλος του άστυνομικού Μπιντουγιάρ.

Μπικε κατόπι μέσα... Μονομιές έκανε καλή έντύπωση έκείνος ο άνθρωπος. Είχε μυστάκια μεγάλα σάν έπαρχιωτης χασάπης και φορούσε κάτι πελώρια παπούτσια με χοντρά καρφια, πού άφηναν παντού σημάδια στό κερωμένο παρκέτο. Μία λεπτή μυρωδιά δυνατού καπνού έβγαίνε από όλο του τό κορμί, άνακατεμένη με άρωμα σκορβου και κρασοβρέλου.

— Σε τί μπορούμε να σας φανούμε χρήσιμοι. κ. Μπικέ; —Θά σας εξήγησω άμέσως: άγαπώ μία γοητευτική και μιστριώδη γυναίκα, ή όποία όμως τώρα τελευταία μου φαίνεται πως με παραμελεί. Σήμερα' είναι ή έκτη φορά πού δέν ήλθε στό ραντεβού πού μου άρισε ή ίδια ! Καταλαβαίνετε;...

— Άν καταλαβαίνω λείει, είπε ο ντετέκτιβ κουνώντας μελαγχολικά τό πελώριο δασύμαλλο κεφάλι του, και ποιός μιν πέρασε τέτοιες άγωνίες, κ. Μπικέ ;

— Λαμπρά!.. Θά καταλαβαίνετε λοιπόν πως με τό δίκην μου όποπιτεύομαι ότι ή φιλενάδα μου με άπατά.

—Κι' αυτό δέν άποκλείεται διόλου.

— Δέν μπορώ να ζω έγώ με την άμφιβολία ! Θέλω να

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

μάθω, να βεβαιωθώ. Πρέπει να την παρακολουθήσετε... — Έδωλο αυτό, θά σας στοιχίση 500 φράγκα... Ξέρε-

τε πού κατοικεί ή κυρία ; — Δέν ξέρω τίποτε άπολύτως, έκτός δηλαδή από τό δ. νομά της' την λένε Ντόλυ και παίρνει την άλληλογραφία της ποστρεσάντ.

— Έχω και μία φωτογραφία της, όρίστε!...

Ο άνθρωπος του Μπιντουγιάρ πήρε τη φωτογραφία και την έβαλε στην τσέπη του. Ο Μπικέ άνήσυχος τόν ρωτά :

— Πιστεύετε να τά καταφέρετε με τόσο λίγες πληροφορίες πού σας έδωσα; Έλπίζετε να την βρήτε; Άλλά, βέβαια, θά σας χρειαστούν πολλές μέρες για να τό κατορθώσετε αυτό !...

— Δέν με ξέρετε έμένα τι πρᾶμμα είμαι ! Σε 48 ώρες θαρθώ να σας περιγράψω την αύριανή της μέρα με τό νι και με τό σίγμα Χαίρετε!...

Όταν έμεινε πάλι μόνος ο Μπικέ δέν μπόρεσε να μη θαυμάση την αυτοπεποίθηση του ανθρώπου έκείνου. Όστε ήτανε βέβαιος πως θάβρισκε τη Ντόλυ, θά την παρακολουθούσε όλόκληρη την αύριανή μέρα και θά έρχότανε κατόπι να του δώσει άναφορά. Σάν δύσκολα δλ' αυτά. Εύτυχώς πού δέν του ζήτησε προκαταβολή.

Την άρισμένη όμως ώρα αντίκρουσε πάλι τόν πελώριο ντετέκτιβ με τ' άγρια μυστάκια. Ο άνθρωπος έκείνος φαινότανε ικανοποιημένος από τόν έαυτό του.

— Κύριε, του είπε, όπως σας ύποσχέθηκα παρακολουθήσα χθές την κυρία πού σας ενδιαφέρει κι' έρχομαι να σας άναφέρω τί έκανε και τί δέν έκανε: Στις έντεκα σηκώθηκε άπ' τό κρεβάτι της, προγευμάτισε με πολλήν όρεξη και άμέσως βγήκε έξω, λέγοντας στόν άντρα της πως είχε να κάνη βιαστικά ψώνια στά μαγαζιά. Στην πραγματικότητα όμως συναντήθηκε μ' έναν έξανθό νέο, σε μία ταβερνούλα της όδοϋ Ποπενκούρ, τσίμπησαν κάτι κι' έφυγαν μαζί. Χωρίστηκαν στις 3 και τέταρτο. Η κυρία πήρε ένα ταξί και πήγε σ' ένα έξοχικό καφεείο όπου την περίμενε ένας ήλικιωμένος άγνωστος, σάν 'Ισπανός. Όστερα από λίγο, μ' ένα άλλο ταξί πήγαينه στό σπίτι του ξένου και ήλικιωμένου αυτοϋ κυρίου. —Μά τότε, φώναξε ο Μπικέ, μπορώ να καταλάβω πως μ' άπατά!..

— Δέν είναι δύσκολο να βγάλη κανείς αυτό τό συμπέρασμα... Δέν σας τά είπα όμως όλα ακόμη. Μετά τό δειπνο ξαναβγήκε, λέγοντας στόν άντρα της πως πηγαίνει στη συνεδρίαση ενός φιλανθρωπικού σωματείου. Τό βέβαιον όμως είναι πως γύρισε πολύ άργά μετά τά μεσάνυχτα, γδύθηκε βιαστικά, έπεσε στό κρεβάτι της κι' άμέσως την πήρε ο ύπνος. Για να είστε βέβαιος πως πρόκειται για

την κυρία πού ενδιαφέρεστε, θά προσθέσω ότι έχει και μία ελθά, πίσω στη ράχη, κοντά στη μέση... Είναι έτσι;...

— Άκριβώς! Δέν χωρεί άμφιβολία! φώναξε σαστισμένος ο Μπικέ.

Ο ντετέκτιβ άκτινοβολούσε από επαγγελματική ικανοποίηση. Και πρόσθεσε με τό ίδιο περήφανο ύφος:

— Όνομάζεται Άγγελική Λερού και μένει όδός Μπρισ- νώ 145!...

Ο Μπικέ δέν μπορούσε να συγκρατηθί από τόν θαυμασμό του. Τόση ήταν ή κατάπληξή του για την άφάνταστη έπιτηδειότητα του ντετέκτιβ πού έέχασε σχεδόν τόν καυμό του:

— Είστε άξιοθαύμαστος, φώναξε!... Άλλά πως, με τόσο λίγες πληροφορίες και μάλιστα με τό ψεύτικο όνομα πού σας έδωσα—γιατί αυτό μου είπε και μένα—κατορθώσατε να τά εξακριβώσετε όλα αυτά και μάλιστα τόσο πολύ γρήγορα;...

Τότε τό λαγωνικό του κυρίου Μπιντουγιάρ, με ύφος γεμάτο μετριοφροσύνη άποκρίθηκε:

— Είναι ή γυναίκα μου, κύριε !...

Μετά τα κατά 40 ο/ο επιτυχή πειράματα μεταμοσχεύσεως οφθαλμών των επί τυφλών εκ γενετής, ιδού ότι και άλλος

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΜΕ ΑΤΜΟ

Κατ' αὐτὰς ἔγιναν στὴ Ρώμῃ ἐπιτυχὴ πειράματα ἐνὸς νέου τύπου αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον κινεῖται δι' ατμοῦ. Ἡ ταχύτης ποὺ ἀνέπτυξε τὸ αὐτοκίνητον τοῦ το, εἶναι ἰσὴ πρὸς τὴν τῶν διὰ βενζίνης κινουμένων, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ δαπάνη κινήσεώς του, κοστίζει πολὺ ὀλιγώτερον τῆς διὰ βενζίνης. Κατόπιν τούτου, εἶναι ἀσφαλέςτατον ὅτι τὰ δι' ατμοῦ κινούμενα αὐτοκίνητα, θὰ ἐκτοπίσουν σὺν τῷ χρόνῳ τὰ ἤδη ἐν χρήσει.

Κατ' αὐτὰς ἔγιναν στὴ Ρώμῃ ἐπιτυχὴ πειράματα ἐνὸς νέου τύπου αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον κινεῖται δι' ατμοῦ. Ἡ ταχύτης ποὺ ἀνέπτυξε τὸ αὐτοκίνητον τοῦ το, εἶναι ἰσὴ πρὸς τὴν τῶν διὰ βενζίνης κινουμένων, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ δαπάνη κινήσεώς του, κοστίζει πολὺ ὀλιγώτερον τῆς διὰ βενζίνης. Κατόπιν τούτου, εἶναι ἀσφαλέςτατον ὅτι τὰ δι' ατμοῦ κινούμενα αὐτοκίνητα, θὰ ἐκτοπίσουν σὺν τῷ χρόνῳ τὰ ἤδη ἐν χρήσει.

Ο ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, φαίνεται, ὅτι, παρὰ τὰ περὶ τοῦ ἀντιθέτου γραφέντα, παραμένει πάντοτε ὁ ρυθμιστὴς τῆς ἀνδρικῆς μόδας. Ἀπόδειξις τούτου ἀδιάψευστος τὸ ὅτι, ἐνῶ οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον ἀπὸ καιροῦ παύσει νὰ φοροῦν τὸ θέρος ψαθάκια-ἐφθασε μία καὶ μόνη ἐμφάνισις τοῦ πρίγκηπος φέροντος ψαθάκι—εἰς μίαν κοσμικὴν συγκέντρωσιν—διὰ νὰ σπεύσουν οἱ ὑψηκοὶ τὸν νὰ ἐξαντλήσιν ὅλον τὸ ὑπάρχον στὸν ψαθίνων πλῶν.

ΒΑΤΡΑΧΟΠΗΔΗΜΑΤΑ

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων ἑορτῶν, ποὺ ἐδόθησαν τελευταίως στὴν Καλιφόρνια γιὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ Μάρκ Τουαίν, τοῦ περίφημου Ἀμερικανοῦ εὐθυμογράφου, ἦσαν καὶ οἱ ἀγῶνες ἁλματος βατράχων.

θησκόν-
τρόπος,
περισσό-
τερονεῦ-
χερὴς
καὶ προ-
σιτῶν
πὺν τας
εὐρέθη,
γιὰ νὰ
χαρισθῇ
τὸ φῶς
εἰς τοὺς
τυφλοὺς

Εἰς τὸ
φυσιολο-
γικόν ἴν-
σι τοῦ
τον τοῦ
Κιέβου,
ἐγίναν
τελε-
ταίως
πειρά-
ματα ἐ-
νὸς τε-
χνιτοῦ
ὀφθαλ-
μοῦ, ὁ-
στις ὡς
ἀπεδεί-
χθη, δύ-
ναται νὰ
δῶσει
μιά φευ-
γαλὴ α-
ἐντύπω-
ση τῶν
γύρω
τωνου-
βαινόν-
των καὶ
νὰ δια-
βάσῃ
(ἐκεῖνοι

Τοῦτο ἐγένετο,
ἀσφαλῶς, γιὰτὶ ὁ
Τουαίν εἶχε γρά-
ψῃ ἕνα εὐθυμο-
γράφημα μετὰ τὸν τί-
τλον «Ὁ διάσημος
ἀλτης βατράχος τῆς Κλαβέρας.»

Κατὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς, ποὺ ἔγιναν στὴ Νέα Ὑόρκη, ἔλαβον μέρος 175 βατράχοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μικρότερος ἐξύγιζε διακόσια πενήντα γραμμάρια, νικητὴς δὲ ἀνέβη ἡ βατράχινά Ἀμπιέ πηδήσασα μετὰ ἕνα ἄλμα ἀποστάσιν 1,10 μ.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ ρεκόρ τῆς Ἀμπιέ δὲν κρίνεται ἱκανοποιητικόν καθ' ὅσον μιά βατράχινά εἰς τὸ ἄλός ἄνιζελες, ὅπου γίνονται παρόμοιοι ἀγῶνες ἀπὸ τεσσαράκοντα εἰς, ἔχει ρεκόρ 1.15.

ΑΠΟ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ... ΠΑΠΑΣ

Στὰς Βρυξέλλας, καὶ εἰς τὸ Μετόχιον τοῦ καλλογροῦ κοῦ Τάγματος τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, ἐχειροτονήθη ἑσχατὸν ἱερεὺς ὁ ἄλλοτε πρωθυπουργὸς τῆς Κίνας Λοῦ-Τσέν-Τσάι.

Ὁ Λοῦ-Τσέν-Τσάι, ἀναγκασθεὶς νὰ ἐγκαταλεί-
την πολι-
τικὴν κα-
τόπιν τῆς
χαώδους
καταστά-
σεως, ποὺ
λόγω τῶν
συνεχῶν
ἐπανα-
στάσεων
ἐδημιούρ-
γηθη εἰς
τὴν πατρί-
δα του, ἡ-
σπασθη
τὸν χρι-
στιανι-
σμόν καὶ
λόγῳ τῆς
βαθείας
πίστεως
ποὺ ἐπέ-
δειξε ἐ-
χειροτο-
νήθη ἱε-
ρεὺς.

Ἡ δὲ ὁ
Λοῦ-Τσέν
Τσάι, κ.,
προτὶ θε-
ταὶ νὰ ἐ-
πιστρέψῃ
στὴν πα-
τρίδα διὰ
νὰ κηρύ-
ξῃ τὸν
θεῖον λό-
γον εἰς
τοὺς συμ-
πατριώ-
τας του.

Ἡ δὲ ὁ
Λοῦ-Τσέν
Τσάι, κ.,
προτὶ θε-
ταὶ νὰ ἐ-
πιστρέψῃ
στὴν πα-
τρίδα διὰ
νὰ κηρύ-
ξῃ τὸν
θεῖον λό-
γον εἰς
τοὺς συμ-
πατριώ-
τας του.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΚΑΝΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ

Κατάπληξιν προεκάλεσε εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀμερικὴν τὸ ὅτι οἱ εἰς τὰ δάση τοῦ Παναμά ἐνδιαιτώμενοι Ἰνδοὶ κατέσφαξαν καὶ κατεβρόχθισαν τελευταίως ἕνα ζεῦγος λεραποιστόλων, ἀποτολήσαν νὰ τοὺς πλησιάσῃ διὰ νὰ τοὺς προσηλπίσῃ εἰς τὸν χριστιανισμόν. Οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ τοῦ Παναμά, συλλαβόντες τοὺς ἀτυχεῖς λεραποιστούς, τὸν μὲν ἄνδρα ἔβασαν εἰς ἕν δένδρον καὶ τοῦ ἀπέσπασαν πρὶν τὸν διαμελίσῃ, τὸ δὲρμα λωρίδα πρὸς λωρίδα, τὴν δ' αὖτε ἱεραπόστολον ἐφόνευσαν ἀφοῦ ἀκατονομάστως τὴν δια-
λαιώρησαν.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ

Ἐνας νεαρὸς τεχνίτης ἀπὸ τῆς Τασομίνης τῆς Σελίας ἐφευρε ἕνα νέο σύστημα μηχανισμοῦ τοῦ ποδηλάτου. Ὁ πολλαπλασιαστὴς εὐρίσκεται κάτω ἀπὸ τῆς σέλλας. Τὰ πεντάλια δὲν κάνουν πιά τὴν κυκλικὴν κίνησίν τους ἀλλὰ κατεβαίνουν καὶ ἀνεβαίνουν ἀλλήλοδιαδόχως. Μετὰ αὐτὸ τὸ σύστημα, κατὰ τὸν ἐφευρέτην, ὁ ποδηλάτης ἐκμεταλλεύεται πολὺ τὸ βάρος τοῦ σώματος καὶ ἔτσι, μετὰ μικροτέρα δύναμιν, ἔχει ἀνάπτυξιν μεγάλη ταχύτητα.

ΑΠΟ ΟΛΟ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΞ
ΤΟΥ ΜΠΕΛΙΓΚΑΜ

Καθὼς βεβαιοῦν
πολλοὶ ἀξιόπιστοι
μάρτυρες, τὴ νύκτα
τῆς 26ης Ἰουνίου, ἔ-

καμε πάλιν τὴν ἐμφάνισίν του, ἐπὶ τῆς ταράτσας τοῦ μεγα-
ρου τῆς Βουλῆς τῶν κοινοτήτων, τὸ φάντασμα τοῦ περι-
φήμου πλέον καταστάντος, «Βρυκόλακος τοῦ Μπέλιγκαμ.»

Ὁὕτω εἰς προληπτικὸν κάτοικον τοῦ Λονδίνου—καὶ τὸ
πλεῖστον τῶν Ἀγγλῶν, παρὰ τὴν τόσο φημισμένη φλεγμα-
τικότητά τους εἶναι προληπτικοί—πιστεύουν ὅτι πολὺ συν-
τόμως θὰ ἐπισυμβῇ ὁ θάνατος κάποιου ἀπ' τοὺς χρηματί-
σαντας πρωθυπουργοὺς τῆς χώρας, ἰσως δὲ τοῦ νῦν
τοιούτου.

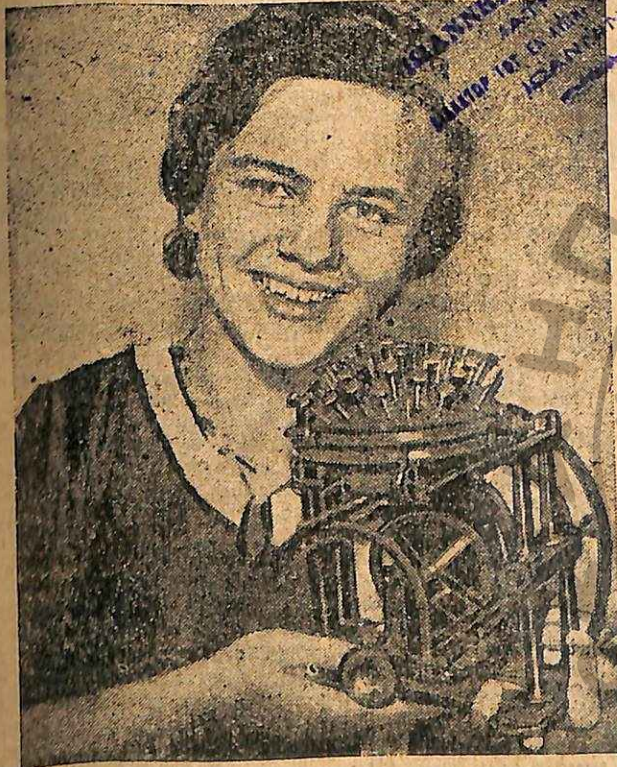
Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ περιέργου αὐτοῦ... φαντάσματος, χρο-
νολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1812, ὅτε κάποιος ὀνόματι Μπέλιγκαμ
κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐκατατομήθη, διότι ἐφόνευσεν
τὸν τότε πρωθυπουργόν τῆς Ἀγγλίας Σπένσερ Πέρσεβαλ.
Καθὼς λοιπὸν λέγει ἡ παράδοσις, ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς
κατατομῆσεώς του, ὁ Μπέλιγκαμ ἐβρυκολάκισε καὶ κάθε
νύκτα ἐνεφανίζετο εἰς τὴν ταράτσαν τῆς Βουλῆς τῶν κοι-
νοτήτων, ἐξέβαλε μίαν διαπεραστικὴν κραυγὴν καὶ κατόπιν
ἐπρίπτετο στὸ κενὸν καὶ ἐξηφανίζετο.

Ἡ ἐμφάνισίς του αὕτη διήρκει ἐπὶ χρόνια καθ' ἑκάστην,
ἀλλὰ πρὸ πολλῶν χρόνων δὲν ἐμφανίζεται εἰμὴ μόνον εἰς
τὰς παραμονὰς τοῦ θανάτου κάποιου μεγάλου πολιτικοῦ.

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Ἡ ἐξῆς περιέργος ὑπόθεσις, πρόκειται νὰ ἐκδικασθῇ ἐν-
τὸς τῶν ἡμερῶν ὑπὸ ἐνὸς τῶν Ἀγγλικῶν Δικαστηρίων.
Ἐνας πτωχὸς ἐργάτης, ποὺ ἡ σύζυγός του ἔτεκε τρίδυ-

Η ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ γελαστή αὕτη κοπέλλα εἶναι μὴ ἀπ' τίς καλύτερες δακτυ-
λόγραφους τοῦ κόσμου καὶ κρατᾷ σὲ χεῖρά της τὴν πρώτην γρα-
φομηχανὴν ποὺ χρησιμοποιήθηκε ὄχι μόνον στὴν Εὐρώπην ἀλλὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον !

μα, ἀφοῦ μὲ κόπο ἐξοι-
κονόμησε μερικὰ σελί-
νια, ἐπῆγε σ' ἕνα πα-
λαιπωλεῖο, γιὰ ν' ἀγο-

ράσῃ μιὰ κούνια γιὰ τὰ μικρά του.

Πράγματι βρῆκε μιὰ πολὺ κατάλληλον καὶ πολυτελέστα-
την, τὴν ὁποίαν ὁ παλαιοπώλης τοῦ ἔδωκε σ' ἐξευτελιστικὴ
τιμὴ, γιὰτὶ ἦταν ξύλινη καὶ πλατεῖα καὶ δὲν ἐπροτιμᾶτο
ἀπὸ κανένα, ὥστε ἄδικα τεύπιανε ἀρκετὸ χῶρον ἀπὸ πολὺ
καιρὸ. Ὁ πτωχὸς ἐργάτης τὴν ἐφορτώθη, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦταν
κι' αὐτὸς λίγο ὀγκώδης καὶ δὲν χωροῦσε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν
πόρταν, παρακάλεσε τὸν παλαιοπώλη νὰ τὸν βοηθήσῃ λίγο.

Πράγματι ἐκεῖνος ἐπροθυμοποιήθη, ἀλλὰ καθὼς ἐσπρω-
χεν τὸν ἐργάτη νὰ περάσῃ, ἡ κούνια ἐκτύπησε ἀπὸτομα
στὴν κολώνα τῆς πόρτας καὶ ἀπὸ ἕνα συρτάρι ποὺ ἀνοι-
ξε ξαφνικὰ, ἀρχισάν νὰ κυλοῦν στὸ δρόμον σωρὸς δόλοστιλ-
πνες, χρυσᾶς λίρες.

Ὁ παλαιοπώλης τότε ζήτησε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν πώλη-
σιν, ἀλλ' ὁ ἐργάτης ἐφώνησε ἕνα πόλισμαν ποὺ περνοῦσε,
κι' ἐκεῖνος ὑποχρέωσε τὸν παλαιοπώλη νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ
χρήματα ἐφ' ὅσον εἶχε πωληθῇ ἤδη ὅπως ἦταν. Ἀλλ' ὥστε
ἐπὶ τῆς ἀνοιχθείσης ἀπροσδοκίως κρύπτει, ἀνευρέθη ση-
μεῖωμα ἔχων ὅτι : Ἐγὼ ἡ Μάρθα Ὁδέστ, ἀπαλέσασα τὰ
τρίδυμα τέκνα μου ἐλλείπει πόρων συντηρήσεώς των, ἡ-
δη δτε ἐπλούτησα ἀφίνω τὰς 1000 αὐτὰς λίρας τὰς κλει-
σμέναις ἐπὶ τῆς μυστικῆς αὐτῆς κρύπτης, διὰ τὸν πτωχὸν
πατέρα, ποὺ διὰ τὰ τέκνα του θὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ τὸν πα-
λαιοπώλην αὐτὴν τὴν κούνια. Ταυτοχρόνως τοῦ εὐχομαι νὰ
μὴ τοῦ ἐπιφυλάσσῃ ὁ θεὸς τὴν ἰδική μου τύχη.»

ΒΙΑΖΟΤΑΝ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ

Ἐνας νέος, πλουσιωτάτης οἰκογενείας, συνελήφθη τε-
λευταίως κατηγορούμενος ὅτι ἔκλεψε, διαρρήξας τὸ συρ-
τάρι τῆς τουαλέτας τῆς, ἑναμαργαριταρένιο κολλιέ τῆς κρητέ-
ρας του.

Ἀπολογούμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ πρὸ τοῦ ὁποίου
ὠδηγήθη, ὁ νεαρὸς Μάρκ Ὁβερλοκ εἶπε :

—Ἐγὼ τὴν νόμιμον ἡλικίαν καὶ ἡδυνάμην, προσφεύγων
εἰς τὸ δικαστήριόν σας, ν' ἀξιῶμαι νὰ μοῦ δοθοῦν πολὺ
περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἀξίζει τὸ κολλιέ ποὺ πήρα, ἀπὸ τὸ
ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας μερίδιόν μου.

Ἐπειδὴ ὅμως μέχρις οὗτο ἐξεδίδετο ἡ σχετικὴ ἀπόφα-
σις, θὰ παρείχετο πολὺς χρόνος, ἦτο δὲ ἄμεσος ἀνάγκη
νὰ νομιμοποιήσω τίς σχέσεις μου μετὰ τὴν νῦν συζυγὸν μου,
πρὶν γίνῃ μητέρα, ἀναγκάσθηκα ν' ἀποσύρω μόνος μιὰ μι-
κρὴ προκαταβολή ἀπ' τὰ χρήματα ποὺ δικαιούμαι, ἀφοῦ ἡ
μητέρα μου δὲν ἠθέλε νὰ ἐγκρίνῃ αὐτὸ τὸ γάμον καὶ νὰ με
διευκολύνῃ οἰκονομικῶς. Ἰὸτε μόνον θὰ μπορούσατε νὰ με
χαρακτηρίσετε ὡς κλέπτη, διὰν ἔκλεβα ἕνα ξένον καὶ ὄχι
δι' ἕνα τόσο ἠθικὸ σκοπὸ.

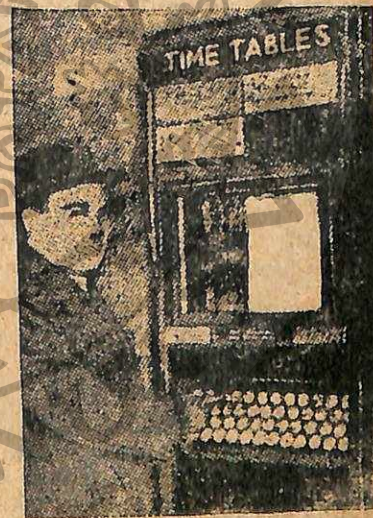
Ὁ δικαστὴς συνέφωνησε μετὰ τὸν Μάρκ καὶ τὸν... ἀθώωσε.

ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ ΑΥΤΟΙ

Παρ' ὀλίγον, τὸν περασμένο μῆνα, ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἰα-
πωνίας νὰ πέσῃ θύμα δυναμιτιστικῆς ἀποπείρας, ὅργα-

νωθείσης ὑπὸ Κινέζων
πατριωτῶν. Ὅσοι, ἦσαν
ἔτοιμοι νὰ προβοῦν εἰς
τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προ-
θέσεώς των, καθ' ἣν ὁ
Αὐτοκράτωρ θὰ
παρηκολούθη τὴν δοκι-
μὴν ἐνὸς τύπου ἀθροῦ-
βου... πολυβόλου, ἀλλ'
ἐκ κακοῦ ὁπολογισμοῦ
ἡ δυναμίτις ἀνεφλέγη
προώρως καὶ ἐφονεύθη-
σαν αὐτοί.

Σ' ἕναν σταθμὸν τοῦ
Λονδίνου, εὐρίσκεται μιὰ
αὐτόματος μηχανὴ ποὺ δι-
νει τοὺς ταξιδιώτας τίς
ἀναγκαῖες πληροφορίες γιὰ
τὰ τραῖνα ποὺ φεύγουν καὶ
ἔρχονται. Πιέζοντας ἕνα
κουμπί, ποὺ ἀντιστοιχεῖ μετὰ
τὸν ζητούμενον σταθμὸν, ἡ
μηχανὴ βγάζει ἕνα χαρτε-
νάκι μετὰ τὴν ὥραν ἀναχωρή-
σεως τοῦ τραίνου γιὰ τὴν
ὀρισμένη πόλιν.

ΙΟ ΑΥΤΟΜΑΤΟ... ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟ

ΕΝΤΟΥΡΑΡ ΣΕΛΑΝΤΟΝ 'ΡΟΜΑΝΤΖΟ

(Συνέχεια)

«Η μίς Μαίρη, από την άλλη μεριά, βλέποντας το νεαρό πάστορα, να την κυτάζει συλλογισμένος, τόν πλησίασε με άργο, ουρτό βήμα, σαν αυτόματο.

«Η φωνή της έτρεμε κι είχε κάτι το νοτισμένο από τα πολλά δάκρυα, αλλά τα μάτια της δεν ήταν πιά θολά.

Μιά εσωτερική φλόγα, είχε στεγνώσει τις βλεφαρίδες της κι είχε δώσει μια ζωηρή λάμψη στις κόρες τους, που λαμποκοπούσαν τώρα σαν τον καταγάλανο ούρανο ύστερα από μια δυνατή καλοκαιριάτικη μπόρα.

—Τόμ, του είπε, δυστυχισμένη μου Τόμ. Ξέρω κι' εγώ κάτι, από τόν πόνο της αγάπης. Και γόν αγαπώ δίχως έλπίδα. Κι' εγώ πονώ βαθεία. Βαθύτατα.

«Ο Τόμ "Αμστρογγ την κύτταζε στα μάτια, χωρίς να την βλέπει.

Δέν άκουγε τις λέξεις, που πρόφεραν τ'άχρωμα χείλη της. Τά έβλεπε μόνο που σ'αλείαν.

«Ο τόνος όμως της φωνής της, οι χρωματικές εναλλαγές που έδινε στη μιλιάν της ή τρεμούλα, που ρυθμιζόταν από το δυνατό της χτυποκάρδι, τοδοθάναν γιά να καταλάβει, πως δέν είχε γελαστή.

«Η μικρή εκείνη, ξανθή κουκλίτσα, είχε μέσα στο κοντυλογραμμένο σαν ψεύτικο κορμάκι της, καρδιά.

Κι' η καρδιά της μάτωσε σπαραγμένη από έναν δυνατότατο έρωτικό πόνο.

«Ήταν λοιπόν σέ θέση να νοιώσει τόν πόνο τó δικό του, ή ξανθή εκείνη κουκλίτσα, που ως εκείνη τη στιγμή δέν την νόμιζε Ικανή, παρά μόνο γιά να στολίζει, σαν ένα χαριτωμένο μπιμπελό, ένα καλοβαλμένο δωμάτιο.

Μπορούσε λοιπόν να συμπονέσει τó σπαραγμό του.

Με τη σκέψη αυτή, ο νεαρός πάστορας, ξεχάστηκε γιά μια στιγμή.

Δέ συλλογίστηκε πως είχε μπροστά του, μια κοπελλίτσα δεκαοχτώ μόλις χρονών.

Και σά να μιλούσε σέ παληό, έμπιστο, φίλο του, σ' άνθρωπο δικό του, γερασμένο στά βασαν κι' άσπρισμένο στις φουρτούνες της ζωής, κι' όχι σ' ένα, σχεδόν ξένο, κορίτσι, ρώτησε θλιβερά, ξεσκεπάζοντας με την έρωτήσή του άθέλητα τη ματωμένη πληγή της καρδιάς του, που πριν λίγο προσπαθούσε άπεγνωσμένα να κρύψει.

—Δέν αξίζει, λοιπόν, τόν έρωτά σας, ο αγαπημένος σας, Μαίρη;

«Εκείνη, που ένοιωσε μια βαθειά ταραχή, στά λόγια του αυτά, κι' άκουσε την καρδιά της να γοργοχτυπά άρρυθμα, τρελλά, ύψωθηκε στά νύχια τών ποδιών της γιά να διαμαρτυρηθή μ' όλη της τη δύναμη:

—Τόμ, ο άνθρωπος που αγαπώ, αξίζει, τι κι' αν πής 'Αξίζει την ελκρινέστερη αγάπη, αξίζει τη μεγαλύτερη θυσία. Είναι ο διαλεχτός ανάμεσα στους διαλεχτούς. Είναι...

Σταμάτησε απότομα, λαχανιασμένη.

«Ο νεαρός πάστορας κούνησε τó κεφάλι του θλιμμένα και

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μιά παραμονή πρωτοχρονιάς στή Νέα 'Υόρκη

ο επίσκοπος της Νέας'Υόρκης Τόμ "Αμστρογγ έβδομηνταπεντάτης πιά, κάθεται μπροστά στή φωτιά του τζακιού συντροφευμένος απ' την έγγυνή του τη Σούζη και μαθαίνει απ' αυτή ότι ο άδελφός της κι' έγγονός του Χάρρυ αγαπάει και πρόκειται να παντρευτεί, μια ήθοποιό. Αυτό τον ταράσσει κι' όταν έρχεται ο Χάρρυ και του ζητάει την άδεια του γιά τó γάμο, ο γέρος επίσκοπος προσπαθεί να τόν μεταπείσει. Μπροστά στήν έπιμονή του Χάρρυ ο γέρος επίσκοπος αναγκάζεται ν' άνοιξη μπροστά του μια κασσετίνα όπου βρίσκεται ένα μεταξωτό μαντηλάκι, ένα μπουκετάκι μαρμαμένο άσπρο μενεξέδες κι' ένα τετράδιο όπου ο αιδεσιμώτατος είχε γράψει τó ρομάντζο που είχε ζήσει στά νειάτα του με μια περίφημη ήθοποιό του καιρού του, τη Ρίτα Κανταλίτι. * * Σέ μια γιορτή, στό μέγαρο του ντε Ρόσαρντ, ο νέος τότε πάστορας Τόμ "Αμστρογγ γνωρίζει την τραγουδίστρια της όπερας Ρίτα Κανταλίτι, και την έρωτεύεται. Ο ντε Ρόσαρντ, που ήταν έραστής της Ρίτας Κανταλίτι, κι' ή άνηψιά του Μαίρη, που αγαπάει ολόθερμα τόν Τόμ "Αμστρογγ χωρίς αυτός να τó ξέρη, υποφέρουν από τó γεγονός αυτό. Αντιθέτως ο Τόμ "Αμστρογγ είναι τόσο εύτυχισμένος που αλλάζει τó ρυθμό της ζωής του. Ο ντε Ρόσαρντ πηγαίνει στό γραφείο του πάστορα, δέχεται άντ' αυτού τη Ρίτα Κανταλίτι, και, μετά πολλά, την πείθει να φύγει και ν' άφιση τόν πάστορα να ξεχάσει τó φλογερόν έρωτά του. Εκείνη τη στιγμή μπαίνει ο Τόμ "Αμστρογγ κι' αναγκάζεται ο ντε Ρόσαρντ να φύγει. Όταν μένουν μόνοι ή Ρίτα κι' ο "Αμστρογγ, ο τελευταίος της προσφέρει με συγκίνηση ένα περιδέριο από μικρά μαργαριταράκια που άνηκε στή μητέρα του και της ζητάει ν' άρραβωνιάσούνε. Εκείνη του δηλώνει πως δέ μπορεί να γίνει γυναίκα του κι' ο Τόμ υποσιάζει πως την αγαπάει ο ντε Ρόσαρντ και την προκαλεί να όρκιστή πως δέν είναι αλήθεια. Μπαίνει ο ντε Ρόσαρντ πού γιά να σώσει την κατάσταση δίνει τó λόγο της τιμής του στόν Τόμ, πως δέν ύπηρε ποτέ έραστής της Κανταλίτι. Η Κανταλίτι εξανίσταται και όμολογεί την αλήθεια. Ο Τόμ, τρελός από τόν πόνο του τούς διώχνει και τούς δύο, και κλαίει τó χαμένο όνειρό του. Η άνηψιά του Ρόσαρντ Μαίρη τρέχει στό σπίτι του τó άλλο πρωί και τόν βρίσκει ξάγρυπνο και κλαμμένο στό γραφείο του. Εκείνος την υποδέχεται σκαιά και θέλει να τη διώξει, όταν αντιλαμβάνεται από τά λόγια της και από τόν τόνο της φωνής της πως έχει κι' αυτή έναν δυστυχισμένον έρωτα.

χαμογέλασε πικρά:

—Όλοι οι έρωτευμένοι μιλάει επ'έναν στεναγμό.

Πήγε άργά στό μαρματωτό τζακιό, πήρε εύλαστο τó περιδέριο της μητέρας του, και καθώς τó έκλεινε, σά στό παλιό κουτί με τριανταφυλλί μπαμπάκι, σέβσε:

—Κι' αν ακόμα παροχτώ—θέλω να τó πιστώ Μαίρη, και σού τó εύχομαι πως είναι ο διαλεχτός ανάμεσα στούς διαλεχτούς, δέ βλέπω τó λόγο να κλαμμούλα μου Μαίρη. Εύτυχισμένη!

Οι δυο τελευταίες λέξεις προφέρθηκαν σπαραχτικά. Η Μαίρη, που ένοιωσε στριφοργυρνά μέσα στή καρδιά της μια λειπίδα, έκωσε τά χείλη της.

«Ο πόνος της, εκείνη τη στιγμή, είχε θεριέψει, σαν μια ανασμένο κύμα, που τóζυγυε, βουίζοντας, τά χείλη γιά να σπάσει με καί να τά περιλούσει με τó σπρους άφροδ.

Χρειάστηκε λοιπόν δαγκώση τά χείλη της γιά μ'ή φωνάξη τ' όνομά του. Εκείνος, όμως, πικρός εουθενωμένος, ξανάρχισε λίγος:

—Στόν έρωτα, μικρού μου Μαίρη, είναι αρκετή η αγάπας είναι αντίξιο της αγάπης σου. Μιά τέτοια βεβαιότητα είναι τó πιο γερό, τó πιο άληθινό, τó μοναδικό μέλι, μιας εύτυχίας.

—Κι' αν τó πρόσωπο, που αγαπάς δέ σ' αγαπάει τó ρώτησε λυγμικά ή Μαίρη με τά δάχτυλα σουσασμένα, τó κορμί ανάρτεμο.

«Ο νεαρός πάστορας, που δέν περίμενε μια τέτοια έρωτησή, σήκωσε τά μάτια και την άτένισε.

Μέσα στό βλέμμα του, ή Μαίρη, διέκρινε τó αντίσπασμα ενός όνειρου, που μάκραινε, που σβυνόταν.

—Μαίρη, μικρούλα μου, είσαι κακοσυνθισμένη από τή ζωή. Ό,τι ζήτησες ως τώρα σού τάχει δώσει ή καλή σου Μαίρη. Γιά σένα κενώθηκε τó μυθολογικό κέρας της Αμοιβής: Νιάτα, όμορφιά, πλούτη τά πάντα. Ό όλοι σου τσακίζονται πως νά σ' εύχαριστήσουν, πως νά σου δώσουν τή χαρά, νά σου έλαφρώσουν και την παραμικρή λυπή. Έτσι χαϊδεμένη, που είσαι, σ' αυτό τόν κόσμο νόμιμες, πως ότ' έπιθυμούπες θάπρεπε να τó αποκτάς.

Δεμένο παιδί της Μοίρας την θέλεις και σκλάβά σου χεις τήν τύχη ν' αγαπήσης κάποιον, που αξίζει—όπως λες—κι' όπως πρέπει νά ναι—τήν αγάπη σου. Δέ σού φτάνει μως αυτό. Θέλεις νά σ' αγαπήσει κι' εκείνος όπως τόν αγαπάς εσύ. Κάτι τέτοιο, θάταν βέβαια ή υπέρτατη εύτυχία. Θάταν ο Παράδεισος σ' αυτή τη γή, που τίποτα δέν είναι τέλει, τίποτα άπόλυτο. Στό εύχομαι, μικρούλα μου, από καρδιάς, μ'α κι' αν δέ θελήσης ή Πρόνοια, να σ' άδω σου τó λέω, άλλη μια φορά, πως πρέπει να είσαι εύχαρής μένη από τή ζωή σου.

Έκανε μια μικρή σιγή.

«Η Μαίρη κρατούσε τήν άναπνοή της.

Με τή ματιά σπηλωμένη στά μάτια του, περίμενε μ' άγωνία τή συνέχεια, ελπίζοντας πως μια λέξη του θά της έδινε τήν εύκαιρία να όμολογήσει τó μυστικό της.

Τά ματόκλαδά της τρεμίζανε σά φτερά λιμπελούλας κι' οι βλεφαρίδες της πότε σκιάζανε τούς περσιζέδες τών ματιών της, και πότε τούς άφιναν να λαμυρίσουν πεντακάθαροι.

«Ο Τόμ, που δέν είχε μάτια γιά να δή τήν άγωνία της, όστε ψυχική ήρεμία γιά να τήν νοιώσει, έξακολούθησε με τó βλέμμα άνευρόπολο, σπηλωμένο κάπου μακριά, σά να παρακολουθούσε τά τελευταία αντίφωγίσματα που έστελνε σέ κάποιον μισοσκότεινο πιά ούρανό, ο ήλιος της εύτυχίας του, που είχε δύσει.

—Ξέρω μια άφάνταστα, μεγαλύτερη δυστυχία από τή δική σου, μικρούλα μου Μαίρη. Ναί. Ξέρω κάτι που αν ή δική σου κακοτυχία σέ κάνει να κλαίς, θάπρεπε να σέ φέρη στήν άπελπίδα τού θανάτου. Ξέρω, κάποιον, που αγάπησε, όπως αγαπάς και σ' ό, που πίστεψε στήν αγάπη του, που άμάρτησε τοποθετώντας τή γυναίκα τών δεινών του ανάμεσα στούς άγγέλους και που είδε ξαφνικά τó ειδώλο που λάτρεψε να γκρεμίζεται από τά έπουράνια, να κομματιάζεται, ν' ανακατεύεται με τή λάσπη τού δρόμου, να ποδοπατείται. Αυτό είναι δυστυχία, μικρούλα μου Μαίρη. Αυτό είναι Κόλαση. Ο δικός σου έρωτας κι' ελ στον μεγαλύτερο πόνο του ακόμα, έχει μια δικαίωση. Ο Δικός μου δέν έχει καμμία. Καμμία.

—Ο δικός σου, Τόμ;

«Ο νεαρός πάστορας έπαινε, βαρύς, σέ μια πολυθρόνα, και, κρύβοντας τó πρόσωπό του μέσα στις παλάμες του, άφισε να ξεσπάσει άλλη μια φορά σέ κλάμμα ή τρικυμία που βογγούσε μέσα στά φυλλοκάρδια του.

«Η μίς Μαίρη έγυρε από πάνω του πελιδνή.

Τά μακρυδάχτυλα, κατάσπρα, χεράκια της, άγγιξαν τά πλούσια, καστανά, κυματιστά του μαλλιά.

—Φιλάχ μου! ψιθύρισε.

Κι' ύστερα, με μια κραυγή, που δέ μπορούσε πιά να την πνίξει στό λάρυγγά της με μια κραυγή που είχε κάτι από τόν άρμονικό και τραγικό μαζί λυγμό τού βιολοντσέλου στις χαμηλές νότες, προδόθηκε:

—Αγαπημένε μου! Γλυκειέ μου!

«Ο Τόμ "Αμστρογγ, δέν άκουσε, ή δέ θέλησε να καταλάβει;

«Ήταν τάχα τ' άναφυλλητά του που τόν έμποδίσανε ν' άκούση.

«Ήταν τάχα ή πίκρα του, που τού θόλωνε τά φρένα και δέν τόν άφινε να καταλάβει;

Και μόνον όταν ένοιωσε ν' άγγίξουν τó μέτωπό του, τά χείλη της Μαίρης πυρετικά, τ' άχτήκε όρβιος και σαν παραλοισμένος, έκανε ένα βήμα πίσω, τραυλίζοντας σάχαμένος:

—Πώς;

«Εκείνη δέσκεφτόταν τίποτα. Η λαχτάρα της είχε τρανέψει, σαν τó ποταμάκι, πού πάει να τó σταματήσει μια πέτρα, ριγμένη στό ρεύθρο του και φουσκώνει αγάλι—αγάλη, ως τή στιγμή που τήν υπερπηδά κι' άφρισμένο, άκάθεκτο, χύνεται και τήν παρασέρνει.

Τό κοριτσάκι τών δεκαοχτώ χρονών, σ' εκείνο τó πυρετικό φιλι ένοιωσε μια ξαφνικήν άντίθεση:

Οι αόγες, που μαζί με τά πρώτα τερεισμάτα τών πουλιών, ξυπνάνε μέσα στήν καρδιά τó ρεφραίν ενός έρωτικού τραγουδιού, γιά να τραγουδηθή μύριες φορές ως τó δείλι, τά ήρεμα βράδια τών όνειροπολημάτων, που ζωντανεύουν μέσα στό μισοσκόταδο τις γλυκές εικόνες, που πλάθει με τή φαντασία του ένα έρωτευμένο κορίτσι, οι νύχτες της άγρύ-

πνίας, που ο πόθος, ο άκαθόριστος πόθος τού άγνωστού, σύφλογο τήν άναλύωνε, βρήκαν εκείνη τη στιγμή τήν έκφρασή τους.

«Η Μαίρη, χωρίς όπολογισμό, μεθυσμένη από τó ίδιο της τó φιλι, άνοιξε τρυφερά τά μπρατσάκια της γιά να τόν άγκαλιάσει.

«Ο Τόμ "Αμστρογγ, πελιδνός, με σουφρωμένα φρύδια, με τά χείλια σφιγμένα, άπλωσε τά χέρια του γιά να τήν άπωθήσει.

Δέν έβαλε καμμία προσπάθεια. Τά χέρια του, μόλις τήν άγγιξαν.

Κι' όμως, ή δυστυχισμένη Μαίρη, σά νάχε δεχτή τήν πιό άπότομη, τήν πιό βίαια σπρωξιά, όπισθοχώρησε παραπατώντας και σωριάστηκε κατά γής, κοντά στό μαρμαρίνο τζάκι.

Οι ξανθές μπουκλίτσες της ανακατώθηκαν, τó πλούσιο μεταξωτό της φουστάνι τσαλακώθηκε, τά μάτια της έκλεισαν, στεφανωμένα από βαθείους μαβιούς κύκλους, και τά γυμνά της μπρατσάκια άκίνητησαν σέ μια στάση τραγική.

Μέσα στήν καρδιά της άπλώθηκε τó σκοτάδι της άπελπίδας.

Στούς κροτάφους της, τó αίμα της, βόμβιζε, σά μελίσι.

«Έτσι που έμενε σωριασμένη, άκίνητη, θύμιζε με τή στάση της τις κουκλές που τά χαϊδεμένα παιδιά, άφοι τις παίξουν και τις βαρεθούνε, τις ξεχαρβαλώνουν και τις πετάνε σέ μια γωνιά, ως τήν ώρα που, θαμένες στή σκόνη, θά χάσουν τή λαμπρόδα τους και θά ακολουθήσουν τή Μοίρα, τών όσων προορίζονται να δώσουν μια στιγμιαία, παροδική εύτυχία.

Τή φριχτή μοίρα, που είναι ή λησμονιά γιά τούς ανθρώπους, ή τó κάρρο τών σκουπιδιών γιά τά παιχνίδια.

«Ήταν σαν ένα κουρελάκι, ένα τιποτένιο κουρελάκι. Δέ μιλούσε, ούτε άνάσαινε.

«Ο Τόμ "Αμστρογγ, έφερε τó χέρι του στό μέτωπο, σά νάθελε να διώξη τις σκέψεις, που φτερουγούσαν στό μυαλό του, σαν σμήνος μαύρες πεταλούδες.

Γιά λίγα δευτερόλεπτα έμεινε βουβός, άκίνητος, βυθισμένος σέ μια μεγάλη συλλογή.

«Όσο και αν προσπαθούσε να θυμηθή τι είχε γίνει, δέν τó κατάρθωσε.

«Έβλεπε μόνο δυο χέρια άνοιγμένα γιά ένα άγκάλιασμα, δυο μάτια γαλανά που σπίζιζαν, να τόν κυτάνε αλλόκοτα.

«Γιατί λοιπόν της φέρθηκε τόσο βάνουσα;

«Γιατί τήν έσπρωξε;

«Επειδή μεταχειρίστηκε δυο τρυφερά λόγια;

«Επειδή τού άνοιξε τήν άγκαλιά της γιά να τόν παρηγορήσει;

«Ο Τόμ "Αμστρογγ έκανε μια γκριμάτσα που αντίλαrise τήν έσωτερική του ταραχή.

Τό μέτωπό του είχε σκαφή από βαθείες ρυτίδες.

Συνθισμένος να βλέπει τις πράξεις τών συνανθρώπων του, από τήν καλή τους όψη, άρχισε κι' όλος νάχη τύψεις.

«Η μικρή αυτή κουκλίτσα, που βρισκόταν σωριασμένη, κοντά στό τζάκι, δέν τόν αγαπούσε βέβαια, έρωτικά.

Αυτό, γιά τήν πουριτανική του ψυχή, δέν έπιδεχόταν καμμία άμφιβολία.

Θέλησε άπλώς να τόν παρηγορήσει, σά μικρότερη άδελφούλα και, άπειρη καθώς ήταν, με τήν άφέλεια τών δεκαοχτώ της χρονών, έκδηλώθηκε, ίσως, πιο θερμά, από ό,τι θά ήθελε.

«Ο Τόμ "Αμστρογγ μέσα σέ λίγες στιγμές πείσθηκε τελειωτικά ότι ή στάση της Μαίρης δέν είχε τίποτα, που ν' αξίζει τόν βίαιο τρόπο που της φέρεθηκε.

«Αφοι, μάλιστα, τού είχε έξομολογηθή πως αγαπούσε κάποιον, δέν ήταν δυνατόν να έ-

1992

ΚΙ' Ο ΠΟΛΙΤΙ- Ο ΚΛΕΙΔΟΦΥΛΑΚΑΣ

Κι' ο πολιτικός έχει τους σκλάβους του. Τη σκλαβιά της σκλαβιάς διαδέχθηκε η σκλαβιά του πολιτισμού και της ελευθερίας. Όποιος αμφιβάλλει γι' αυτό, σίγουρα δεν θα εγγνώρισε τον Χουάν τον κλειδοφύλακα.

Καρφωμένος πάντα στη γραμμή, αποτελούσε αναπόσπαστο δικό της μέρος, και φαινότανε πιο πολύ σαν ένα όργανο μηχανικό, παρά σαν άνθρωπος. Στην εποχή του σιδήρου θα ήταν σκλάβος του χρώματος, στην εποχή του ατμού ήταν σκλάβος της σιδηρογραμμής.

Άλλο κόσμο δεν εγγώριζε, παρά μόνο ως εκεί που έφτανε το μάτι του.

Απάνω σ' ένα λοφίσκο από άμμο, που τα πόδια έβούλιαζαν βαθειά όταν περπατούσε, ήταν στημένη μια ξύλινη καλύβα, που την είχεν χτίσει για να ήσυχάζη εκεί την νύχτα ένα μαντρόσκυλο ήταν ένα είδος φυλάκιο, χρωματισμένο μαύρο, πιο φαρδύ στην βάση παρά στο ύψος, που από μακριά θα μπορούσε να το πάρη κανείς για ένα φέρετρο όρθια στημένο. Εκεί έζυσε ο Χουάν όπως ζή το γυνικό κορμί του δέντρου σ' μια έρημη γωνιά του βουνού.

Κανένας δεν θυμόταν τον Χουάν, ούτε αόττες θυμόταν κανένα. Άγριος και τραχύς, πιστός εις τα καθήκοντά του δίχως να σκέπτεται για το μέλλον, ούτε να θυμάται καν τίποτε από το παρελθόν που δεν έμοιαζε με το παρόν, είχε όλες τις σκέψεις και επιθυμίες του περιορισμένες ανάμεσα στους θεώρατους εκείνους πέτρινους τοίχους και υπέμενε με ήρωισμό τη μοίρα του.

Πάντα προσέχοντας και τον πιο μικρό κρότο και θόρυβο, άγρυπνώντας όταν όλοι οι άλλοι κοιμούντο, ριγμένος από τον πολιτισμό άπάνω σ' ένα βράχο, επλήρωνε τις αδικίες και ανισότητες της τύχης, χρησιμεύοντας για φύλακας και προστάτη των επιβατών και εκδρομέων που με τα φτερά του ατμού εγγύριζαν τον κόσμο, γλυστρώντας επάνω σε δυο σιδερένιες γραμμές.

Μόλις άκουγότανε το μακρινό σφύριγμα της μηχανής, ο Χουάν έτρεχε στη θέση του να μανουβράρη ανάλογα τα τραίνα.

Εφρόντιζε για τα κλειδιά με τόσο προσοχή σαν ένας πατέρας για τα παιδιά του. Και όταν πατούσε το μοχλό του φαινότανε πως έσφιγγε ένα χέρι φιλικό.

Νικημένος από τον ύπνο τις ζεστές καλοκαιρινές νύχτες έπεφτε κοντά στη γραμμή, με το αὐτὸ επάνω στα σίδερα, για να τον ξυπνήσουν οι μακρυνοί τρανταγμοί του τραίνου. Πόσοι πριν απ' αυτόν, λιγώτερο τυχεροί, πέρασαν κοιμισμένοι έτσι στον τελευταίο ύπνο! Ο κοφτερός τροχός του τραίνου τους έκοψε το λαιμό κατά τον ίδιο τρόπο που ο φεουδαλικός άρχοντας έκοβε τη ζωή των υπηκόων του επάνω στον κορμό τοῦ δέντρου.

Έβλεπε να περνάει ένας χρόνος με την ίδια ήσυχία, όπως τα τραίνα εβρίσκαν τον κλειδοφύλακα των τουνελιών ήσυχο στη θέση του, με γκριζά μαλλιά του.

Μια νύχτα, αφού έφυγε ένα τραίνο ταχύ που είχε σταματήσει λίγες στιγμές εξ αίτιας άπρόοπτου ατυχήματος, ο Χουάν ηγαίνοντας στην καλύβα του έσκόνταψε πάνω σ' ένα δέμα. Κοντά στη γραμμή, άσχημα τυλιγμένο σ' ένα σάλι μεταξωτό, βρισκότανε ένα μωρό μόλις γεννημένο. Φαίνεται πως όταν το τραίνο σταμάτησε, κάποιος πρόσωπο χωρίς καρδιά έκαμε το τρομερό έγκλημα ν' αφήση τ' άθωο πλασματάκι εκεί ή για να πεθάνη απ' την πείνα ή για να το συμμαζέψουν χέρια ξένα πονετικά.

Ο Χουάν έπηρε το μωρό στο σπίτι και νοιώθοντας παράξενα αίσθημα, για πρώτη φορά στη ζωή του τοῦ ήλθε η ιδέα πως μπορούσε να κοιμηθῇ κανείς καλλίτε-

μα έβαλε και την καπότα του αντίς για στρώμα άπάνω στο ξύλο για να έλαττώση την σκληρότητα του προχείρου κρεβατιού.

Το μωρό ξαναζωντανέψε στη ζέση του τίμιου και ταπεινού σπιτιού και σιγά σιγά έφυγε από τα μέλη του το κρύο της εγκαταλείψεως και της νύχτας.

Την άλλη μέρα ο αριθμός των ψυχών που έζυσαν στην καλύβα μεγάλωσε κατά μια κατοικία. Ο Χουάν άγρόρασε στο κακόμοιρο παιδάκι μια μητέρα πιο άξια από εκείνη που το είχε πετάξει επάνω στις πέτρες του δρόμου.

Το μωρό έπηρε τ' όνομα Χουανίτο, σαν τον θετό πατέρα του, αλλά οι όλγιοι υπάλληλοι της σιδηροδρομικής γραμμής που το εγγώριζαν, το έκαλούσαν με τον αριθμό του τραίνου που το είχε φέρει σ' εκείνο τον τόπο: το καλούσαν το παιδί του 93.

Εκείνο το μορφο πλάσμα με τα χρυσά μαλλάκια, το ροδαλό προσωπάκι και τα γαλανά ματάκια, ήταν για την ψυχή του Χουάν άχτιδα φωτεινή που ζωογονεί και φωτίζει.

Το άγριο φυσικό του κλειδοφύλακα ταραχθηκε γρήγορα από παράξενες προαισθήσεις.

Η μηχανική δουλειά και η μονότονη ζωή, είχαν κάνει από τον Χουάν ένα πράγμα πιο σκληρό κι' από τον φλοιό της δρυός: αλλά ή θέα του μικρού εγκαταλειμένου αγγέλου, ξεπέρασε την σκληρή επιφάνεια, τον επλήγωσε πολύ πιο βαθειά, κι' αποκαλύπτοντας την υπαρχή μιας καρδιάς, το αίσθημα έξέσπασε σε χειμαρρό που κατέκλυσε όλο του το είναι. Δεν έκοιμάτο πια επάνω στον άμμο ούτε καθότανε βουβός μέρες ολόκληρες, με την όψη σβυσμένη και την ψυχή κοιμισμένη. Έξυπνησε από τον κτηνώδη ύπνο και έπληρωσε με την ζωή που πρακαλεί ένα μακρύ ξεκούρασμα. Ποτέ κανένας δεν υλοθάνθηκε πιο καθαρή και πιο δυνατή ευχαρίστηση από εκείνη που αίσθανόταν ο Χουάν όταν κρατούσε στην άγκαλιά του το θετό παιδί του.

Το όρατο πλάσμα έμεγάλωνε όπως μεγαλώνει το λουλούδι του κάμπου σε μια πλαγιά της ράχης ενός βράχου. Η πρώτη φορά που γέλασε το μωρό, ήταν ή πρώτη φορά που έκλαψε ο Χουάν από ευτυχία.

Ένα βράδυ έπαιζε το παιδάκι μπροστά στην καλύβα πηδώντας επάνω στις γραμμές, όπως πηδάνε τα πουλιά στα κλαριά των δέντρων.

Η πνιγμένη φωνή ενός τραίνου αντήχησε στα έγκατα του βουνού: ο κλειδοφύλακας, φωνάζοντας το παιδί, έτρεξε στη θέση του. Αλλά ο Χουανίτο, αντί, στην τρομάρα του, να γυρέψη καταφύγιο στην άγκαλιά του πατέρα του, έπηρε την αντίθετη διεύθυνση, τρέχοντας και σκούζοντας, ενώ έκούναγε τα χεράκια του, για να δείξη πως περιμένει για πρώτη φορά χωρίς φόβο τον έρχομό της μηχανής που βόγγαγε.

Εφώναζε ο πατέρας, γελοῦσε το παιδί και εαφνικά, τυλιγμένο στον καπνό έφάνηκε το τραίνο του τουνελιού. Ήταν το 93. Τα χέρια του Χουάν έδισταξαν, ένας τιναγμός σπασμωδικός έβαλε σ' ενέργεια όλα του τα μέλη. Έπλάκωσε την καρδιά του ή άγωνία του θανάτου και το κεφάλι του οι καπνοί της φωτιάς. Το παιδί είχε καθίσει επάνω στο δρόμο που έπρεπε να περάση το τραίνο. Δεν ήταν τίποτε πιο εύκολο για τον Χουάν από το να παραμερίση το τέρας από το άθωο πλάσμα που επήγαινε να σπαράξη, στέλνοντάς το σε άλλο δρόμο χαμού και θανάτου, για να γλυτώση τ' όμορφο παιδάκι.

Πέρασε αὐτὴ ή σκέψη από το μυαλό του κλειδοφύλακα: Ίσως θ' άρνιόταν να την εκτελέσουν χέρια συνειθισμένα πολλά χρόνια να εκτελούν την ίδια μανούβρα, την ίδια ώρα και σε όμοιες περιστάσεις; Ένας Θεός το ξέρει! Το βέβαιο είναι

και το τραίνο πέρασε όπως περνά, το πόδι του ανθρώπου επάνω στο χορτάρι χωρίς να προσέξη το λουλουδάκι που καταστρέφει και θρυμματίζει, και ότι μια τρομερή κατάρα και βλασφημία γέμισε όλο τον γύρω τόπο, αντηχώντας στα βουνά, ενώ ο δυστυχής κλειδοφύλακας έμάζεψε από την άμμο του δρόμου τις ματωμένες σάρκες του μοναδικού όντος που είχε αγαπήσει στον κόσμο.

Εκείνη τη φοβερή στιγμή άρχισε να βουίζει στην αντίθετη διεύθυνση ή άδυσώπητη φωνή του τυράννου του βασιλείου εκείνου. Η δύναμις του καθήκοντος έσυρε τον Χουάν μηχανικά προς την θέση του.

ΤΡΑΝΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ

Ο Σολομών έχει πιασμένη σε ζωηρή θεοσκευτική φιλονεικία μ' ένα φαντατικό καβουκικό, ο οποίος του λέει:

—Όστε άρνείσαι ότι ο Χριστός ήταν έβραϊός; —Το άρνούμαι. —Τι άποδείξεις έχεις; —Τη βλακεία του. Ένας έξυπνος έβραϊός θα πουλούσε το Χριστό σε κάπως.. καλύτερη τιμή.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο Ίσαάκ Λεβή έχει ένα γιού 22 χρόνων περίπου, που είναι τεμπέλης και σπάταλος. Άπαυδισμένους λοιπόν ο φτωχός Λεβή να τον συμβουλεύη χωρίς άποτέλεσμα, του λέει μια μέρα:

—Παιδί μου, άρκετά υπομόνευσα και σε τάιξα με την έλπίδα να διορθωθής μια μέρα. Καιρός τώρα να μ' άδειάζεις τη γωνιά και να φροντίσεις μόνος γιό τον έαυτό σου.

—Και τι θές να κάνω; —Ο,τι θές. Εγώ, όταν μπήκα για πρώτη φορά υπάλληλος κι' άρχισα να κερδίζω μόνος τη ζωή μου, ήμουν 15 χρόνων. Έν τούτοις ούλεψα τόσο καλά, πού σ' ένα χρόνο μ' έβαλαν ταμιά του καταστήματος και με τα 5 χρόνια άνοιξα δικό μου μαγαζί απέναντι απ' το πρώην άφεντικό μου.

—Δεν αντίλεγω, αλλά στον καιρό σου, μπαμπά μου, η ζωή ήταν εύκολη, οι άνθρωποι κοιτοί και τα μαγαζιά δεν άνοιγαν στο ταμείο. Δεν κάνεις όμως πως άναρχίζεις τη σταδιοδρομία σου για να βγεις τι θα πάθεις;

Ο Λεβή, μετά την άπάντηση αὐτή,δεν υπένελαβε τη σύσταση.

ΠΟΛΥΣ ΣΩΣΤΑ

Ο Ρουβήμ παραπονείται ότι από ένα μήνα τώρα δεν μπορεί να κλείση μάτι τη νύχτα.

—Και γιατί δεν συμβουλεύεσαι Ίναν πατρός τον έρωτά ο φίλος του Άβραάμ. —Πούς ο λόγος να βάλω κι' άλλα χέρια στο κεφάλι μου, άφου τα χρέη είναι όλα μ' έμποδίζει να ήσυχάσω;

Θ' ΑΝΤΙΣΤΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΟΡΟΙ

Έκείνη η κυτάζοντας το φεγγάρι, που άσπιδώνει το πλάσμα του πάρκου.

—Πέσμου άγάπη μου: Άν κέρδιζες τον πρώτο αριθμό του μεγάλου λαχείου, θα έτρεχες να με ζητήσης άμέσως από τον μπαμπά μου; —Εκείνος, κορβωνόμενος σά να είχε συμβή το θαύμα: —Κάθε άλλο.. —Εκείνη, με συγκινημένη φωνή. —Γιατί; —Γιατί τότε θαρχόσουν να με ζητήσης σὺ απ' το δικό μου μπαμπά.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Ο κύριος στην κυρία, που επιμένει να της αγοράση ένα κάπως πολύ άκριβό φόρεμα.

Με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, το πρόσωπο σκεπασμένο μ' αίματα και σφίγγοντας το πτώμα του παιδιού του επάνω στην καρδιά του, έφθασε στα κλειδιά του και, βλέποντας την μηχανή να πλησιάζη, άπλωσε το μπρατσο του προς τον δρόμο, κρατώντας στο χέρι του μια σημαία κόκκινη τυλιγμένη.

Το τραίνο της εκδρομής επέρασε...επέρασε επιδεικτικά με γέλια και χαρές και με τραγούδια, χωρίς καν να προσέξη τον κακόμοιρο τον σκλάβο.

Ο δρόμος ήταν ελεύθερος.

ΖΟΖΕ ΝΤΕΛ ΚΑΣΤΙΛΛΟ Υ ΣΟΡΙΑΝΟ

ΕΥΘΥΜΑ ΜΙΚΡΑ

μου, γιατί να μη μου πάρης κι' ένα καπέλλο; Μια φορά πού θα υποχρεωθής, δεν σημαίνει άν το ποσόν θα είναι λίγο μεγαλύτερο.

ΑΝΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ

Η κυρία στο γαλατά:

—Θά σου στέλνω 2 όκάδες την ύπνρητρία να της δίνης κάθε πρωί γάλα. Πόσο θά στο πληρώνω; —Όκτώ δραχμές την όκά. —Σύμφωνοι αλλά να είναι άνόθευτο. —Τότε θά το πληρώνετε 10 την όκά. Λαμπρά, αλλά όταν τ' άρμέγης, θά παραστέκη και ή ύπνρητρία. —Σύμφωνοι, αλλά τότε θά το πληρώνης 12 δραχμάς.

ΔΕΝ ΕΦΤΑΙΓΕ!

Στο γραφείο του άστυνομικού διευθυντού:

—Πάλι έδω σε φέρανε μικρέ; —Τι να σάς κάνω κύρ' άστυνόμε μου. Έγώ άκολούθησα τη συμβουλή που μου δώσατε την άλλη φορά, ν' άνοίξω κάνα μαγαζάκι να ζήσω. Πράγματι, λοιπόν, χθές το βράδυ άνοιξα ένα κατάστημα σε μια γειτονιά, μά οι μπάτσοι σου, που είχαν αντίθετη γνώμη, μ' έσπασαν στο ξύλο και με φέραν σε λόγου σας!

ΑΝΤΙ ΠΑΓΩΤΟΥ

—Τι είναι ο έρως μεταξύ δυο νέων... —Λόγια του ά...έρος.

—Είδες τη Φιφή; Παρ' όλες τις επισκέψεις της στα Ίνστιτούτα καλλονής μένει ή ίδια. —Ναι ά...ηδία.

—Πώς, τραυματίστηκες; —Ναι, με παρέσυρε ένα τράμ. —Όστε... τραμ...ατίας.

—Δεν είδες χτές τους παπάδες μας να τσακώνωνται. Όπως παίζανε κεφαλίες... σαν τράγοι ήταν άληθινά κωμωδία.

—Λάθος κάκεις στο χαρακτηρισμό. Ήταν... τραγωδία.

ΛΟΓΙΚΩΤΑΤΟ

Ο δάσκαλος: Τι είναι Τοτό ο επιτετραμένος Έλληνας; —Ο μαθητής: Μετοχή παθητική κύριε. Διδάσκ. —Πού πέρνει αναδιπλασιασμό; —Ο μαθητής. —Στο μισθό και στον ύπνο. Δάσκαλος. —Και πού κλίνεται; Μαθητής: Στην πρεσβεία.

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

—Άκου δώ γκαρσόν. Είμαι ξέρεϊς συναχωμένος. Τι με συμβουλεύεις, να πάρω; Και το γκαρσόν, άφελέστατα άπαντά. —Μερικά μαντήλια κύριε.

Παρά
την
εξάπλω-
ση του
ευρωπαϊ-
κού πολι-
τισμού στην Αίθιοπία, υπάρχουν, εν τούτοις, ακόμη εκεί φυ-
λές, που ζουν σε πρωτόγονη κατάσταση και διατηρούν τα
πιο βάρβαρα ήθη κι' έθιμα.

Οι φυλές αυτές, εξακολουθούν και σήμερα ακόμη να εί-
ναι οι εφιάλτες της σχεδόν της περιφέρειας των συνόρων
της Αβησσυνίας, κι' εκτός από τις ληστρικές επιθέσεις που
κάνουν έναντι των ευρωπαίων, φθάνουν ακόμη να λη-
στεύουν και τους άμοιρους κι' άβοηθους των. Είναι
δολοκλήρες ληστοσυμμορίες που μαστίζουν τη χώρα με την
πιο άνιστη πληγή, που είναι το εμπόριο των σκλάβων! Ο
δολοκλήρες πόλεμος και χωρίς όριστα, τις επιδρομές τους
κι' αποδεκατίζονται είτε ύστερα από μία μεγάλη σφαγή,
είτε με την άρπαγή πολλών γυναικοπαίδων και ανδρών,
που τους κάνουν σκλάβους.

Τη φριχτή ζωή των ανθρώπων αυτών, που θα σ' ας διη-
γηθούμε δεν την παρακολούθησαν ή την περιέγραψαν πε-
ριληφταί ευρωπαίοι, αλλά την εξιστόρησαν οι ίδιοι οι
σκλάβοι που κατόρθωσαν να ξεφύγουν από την κόλαση
της δουλείας.

—Ποιός είσαι; ρωτούν τους φυγάδες. Κι' αυτοί απαν-
τούν: «Είμαι σκλάβος, γιός σκλάβου» ή «από μικρό με πή-
ραν οι ληστές και με πούλησαν στο τάδε χωριό και στον
τάδε αφέντη».

Πώς γίνονται οι επιδρομές

Οι ληστές, που αποτελούν δολοκλήρες φάλαγγες εξωπι-
σμένες μέχρι τα δόντια, κάνουν επιδρομές στα χωριά και
τα καραβάνια κι' ύστερα από πραγματικές μάχες αρπά-
ζουν κόσμο και κοσμάκι για να τον πουλήσουν στους
πλουσίους άβησσυνούς που έχουν ανάγκη από υπηρετές
και εργάτες για τα κτήματά τους και τα ζώα τους.

Τα καραβάνια, σε κάθε σταθμό τους, γύρω από τις
σκηνές τους, ύψωνουν φράξεις για να προφυλαχθούν από
τους επιδρομείς, αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα, γιατί οι
τελευταίοι πηδούν με τ' αλόγα μέσα στην κατασκήνωση
και αν κανείς τολμήσει να αντισταθεί στις διαταγές τους,
αμέσως τον περιμένει το κοφτερό λεπίδι για να κυλισθεί
αμέσως επάνω στην άμμο της έρήμου ή να τον κάψουν
επάνω σε πελώριες φλόγες.

Ετσι μαζεύουν κατά εκατοντάδες τα θύματά τους και
τα εκμεταλλεύονται μέχρις αιώματος.

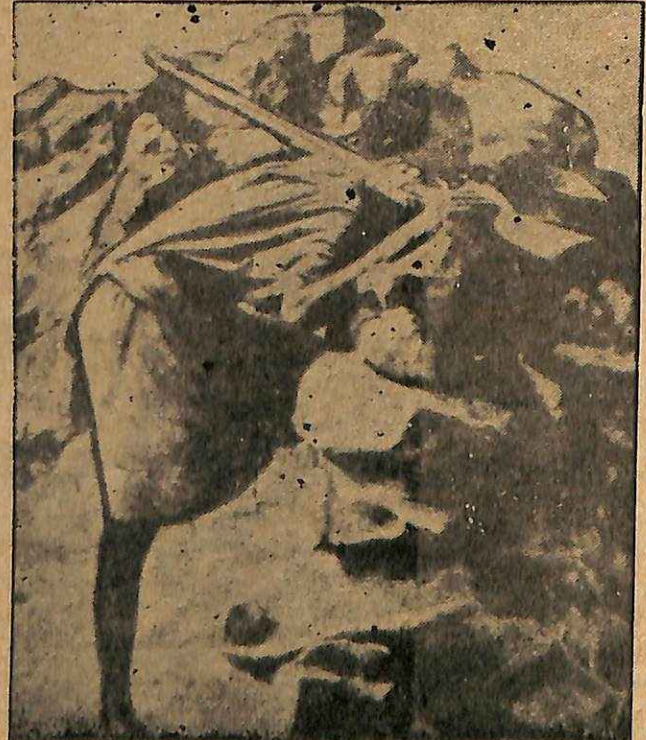
Οι ληστρικές αυτές επιδρο-
μές, γίνονται πριν και μετά
την «εποχή των βροχών» και κα-
ταστρέφουν δολοκλήρες πόλεις,
χωριά και καραβάνια. Η φυλή
«Γκάφα» π.χ. προ σαράντα χρό-
νων, άρριμωσε δυό εκατομμύρια
ψυχές, έιω σήμερα έχει μόνον
είκοσι χιλιάδες. Οι «Κινούρα» ή
σαν εκατό χιλιάδες και τώρα
είναι μόλις πέντε!

Πολλοί απ' αυτούς εσφάγη-
σαν κατά τις μάχες και οι πε-
ρισσότεροι πουλήθηκαν ως σκλά-
βοι. Κι' αν σήμερα σ' όλη την
Αβησσυνία ζουν δέκα εκατομ-
μύρια ψυχές τα δυό εκατομμύρια
είναι σκλάβοι και πωλούνται
στο εμπόριο με μεγάλα κέρδη
για τους επιχειρηματίες!

Υπάρχουν δυό είδη εμπορίου
σκλάβων. Το «μεγάλο» εμπόριο
που γίνεται ύστερα από της άρ-
παγές δολοκλήρων καραβανιών
και το «μικρό», που είναι άγορα-
πωλησία σκλάβων μεταξυ άφεν-
τικων και μεταπωλητών.

Τιμαι—βασανιστήρια

Η τιμή που πουλιέται κάθε
σκλάβος κυμαίνεται αναλόγως
αν είναι άνδρας ή γυναίκα, νε-
ος ή ηλικιωμένος κι' αν ανήκει

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΣΑΒΑ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΠΑΖΑΡΟ

παρουσιάζουν στην αγορά 200—300 σκλάβους, άλυσσοδε-
μένους, δυο-δυό, σαν καταδικούς της νήσου του Διαβόλου
και χτυπώντας τους αλύπητα με βούνευρο, για να χάσουν
τελείως το ήθικό τους και να μη επαναστατήσουν, αρχίζει
το ξεπούλημα. Όσοι δεν πουληθούν μεταφέρονται... πεζή
σ' άλλο χωριό που απέχει δολοκλήρες ήμέρες πορείας κά-
τω από τις καφτερές ακτίδες του τροπικού ήλιου που
πολλοί από τους σκλάβους σωριάζονται λιπόθυμοι αλλά
και που σηκώνονται άμέσως ύστερα από μερικές βουρδου-
λιές μέχρι αίματος. Κι' όλες αυτές οι φρικαλεότητες συμ-
βαίνουν κάτω από τη μύτη των αρχηγών και κυβερνητών
οι οποίοι παίρνουν μεγάλα χρηματικά ποσά από τους λη-
στές ή έχουν το δικαίωμα να διαλέξουν ανάμεσα στο
τσούρμιο τα ωραιότερα κορίτσια και τους πιο ρωμαλέους
άνδρες.

Αλλά πώς δεν έπεριορίσθη αυτή η θανάσιμος πληγή
από τον αυτοκράτορα Χαϊλέ Σελασιέ;

Δυό φορές κατηγγήθη το εμπόριο των σκλάβων. Η πρ-
τη ήταν στην εποχή του Μενελίκ κι' η δεύτερη επί Σε-
λασιέ, αλλά παρ' όλα αυτά τα μέτρα οι σκλάβοι άριθμο-
ύνη σήμερα δυό δολοκλήρα εκατομμύρια μέσα στην Αβησσυνία
δηλαδή 900.000 άνδρες, 700.000 γυναίκες και 400.000 παιδιά!

Ο σκλάβος αποτελεί προϊόν του τόπου και πουλιέται
για λίγους παράδες.

Θέλετε να μάθετε και τις τιμές της... αγοράς;
Μιά κοπέλλα παρθένος πουλιέται ως σκλάβα αντί 100—
250 τάλληρων, ένα παιδί, από 80—250 τάλληρα, και μία γυ-
ναίκα άνω των 30 έτών από 130—250 τάλληρα ενώ ο άν-
δρας από 150—300 τάλληρα.

Ίδου λοιπόν πώς με λίγα χρήματα μπορεί κανείς ν' ά-
γοράσει μία ώραία και νέα γυναίκα από εκείνες που συ-
νθήσως παίρνουν οι πλούσιοι άβησσυνοί για να ικανοποι-
ούν τις όρέξεις των και που όταν τις χορτάσουν τότε τις
παντρεύουν με άλλους σκλάβους και τα παιδιά που θα
γεννηθούν γίνονται κι' αυτοί σκλάβοι για να συμπληρώ-
σουν άργότερα τις θέσεις των γερόντων που πεθαίνουν.

Αν δραπετεύσουν

Για τους άνδρες η τύχη είναι πολύ σκληρή: δουλεύουν
άδικα για ένα κομμάτι ψωμί και σκεπάζουν τη γύμνια
τους με ξεσχισμένες κελεμπές,

Φυσικά ο αφέντης έχει δικαί-
ωμα ζωής και θανάτου επ' αυ-
τών μπορεί να τους πουλήσει ή
να τους στείλει ως δώρο σ' άλ-
λους πλουσίους ή φυλάρχους κι'
όταν αυτοί πεθάνουν οι σκλάβοι
κληρονομοούνται από τους γυι-
ους ή συγγενείς όπως το σπíti,
τα όπλα, τα πρόβατα και βόδια.

Οι σκλάβοι λοιπόν άποτελούν
την εργατική τάξη και τους δου-
λους εκείνων, που μη έχοντας τί
να κάνουν περνούν τον καιρό
τους στο κυνήγι, στην προετοι-
μασία για πόλεμο, και στην
τυραννία των σκλαβωμένων αυ-
τών υπάρεων.

Οι δυστυχισμένοι αυτοί άν-
θρωποι δεν έχουν κανένα πολιτι-
κό δικαίωμα, κι' αν καμιά φορά
έγκραταλείψουν το σπíti των ά-
φεντικων τους, αυτοί μπορούν
να ειδοποιηθούν τις άρχές για
να στείλουν άπλισμένους στρα-
τιώτες να πιάσουν τους φυγάδες,
κι' ύστερα δέ ο αφέντης πληρώνει
με χρήμα τους στρατιώτες ή
τους συμμορίτες που έπιασαν κι'
έφεραν ξανά στο σπíti τον σκλά-
βο. Και τότε αρχίζουν τα μαρτύ-
ρια για τον φυγάδα που πολλές
φορές τον θανατώνουν.

ΜΑΡΙΟ ΑΡΡΙΝΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ ΝΑ ΔΑΚΡΥΣΗ...

Ο ήλιος χρύσωνε με τις λο-
ξές ακτίνες του τον σκονισμέ-
νο δρόμο, όπου ο Βικέντιος, ο
νεαρός εργάτης, έρχιχνε μ' επι-
ταχυνόμενη και άγάπη στη δου-
λειά του το φιλοκοιμένο χαλί-
κι εκεί που έπρεπε.

Την αγαπούσε ο Βικέντιος
τη μηχανική αυτή εργασία, που
του επέτρεπε, καθώς δούλευε, ν'
αφήνει έλευθερο το μυαλό του
σε διάφορες εύχαριστες σκέ-
ψεις, και πρό πάντων την άνοι-
ξη που είναι άνθισμένο οι κάμ-
τοι.

Ο Άντώνης, ο ήγροτικός
ταχυδρόμος, περνώντας βιαστι-
κός το φερε την καλή είδηση
που τόσο την πρόσμενε: σε λί-
γες μέρες έρχόντουσαν οι ίδιοι
κίτηι του πύργου. Αυτό ήταν
για τον Βικέντιο το μεγάλο γε-
γονός της χρονιάς. Η ζωή δεν
είχε καμιά σημασία γι' αυτόν
παρα μονάχα όσο έμενε η Άρ-
λέττα στο χωριό.

Συνομίληκε με τον Βικέντιο
ή νεαρή πυργωδέσποινα, είχε
πέρασει όλα της τα παιδικά
χρόνια παίζοντας μαζί του, ό-
πως γίνεται στα χωριά. Καθώς
δεν ήτανε διόλου άκατάδεχτη,
έξακολούθησαν κι' όταν μεγα-
λώσαν να είναι φίλοι και με
χαρά ξανάβλεπε ο ένας τον άλλο τις διακοπές.

Ετσι την άγάπησε ο Βικέντιος, χωρίς να το καταλάβει.
Και κάθε χρόνο, το άσθμα του αυτό όλο και μεγάλωνε.

Όσοσο δεν έπαιζαν πιά μαζί. Πέρασε η ηλικία των
παιγνιδιών. Η Άρλέττα όμως εξακολουθούσε να το φέ-
ρονται με τον ίδιο φιλικό τρόπο. Κι' η στάση της αυτή, ή
όμορφη φλυαρία τους, έφθανε για την ευτυχία του χωρι-
κού. Η Άρλέττα ήτανε γι' αυτόν ο ήλιος κι' η χαρά του
καλοκαιριού του. Τα φθινόπωρα του φαινότουσαν πένθιμα
ύστερ' απ' την αναχώρηση της νέας απ' το χωριό. Ο χει-
μώνας, άτέλειωτος, άφο-
ύ δεν την έβλεπε, του μούδιαζαν
την ψυχή σ'ά να την τύλιγαν μέσα σ' ένα μανδύα παγωμέ-
νη. Την άνοιξη άρχιζε να ξαναζή με την έλπίδα της έπι-
στολής της.

Ετσι πέρασε ο καιρός κι' ο Βικέντιος ζούσε μονάχα για
την Άρλέττα. Ός και την ταπεινή εργασία του χρησιμο-
ποιούσε γι' αυτήν: φρόντιζε να είναι πάντα περιποιημέ-
νος ο δρόμος της κατοικίας της κι' όλοι οι δρόμοι όπου ή-
να έκανε τον περιπάτο της.

Τώρα ή παιδική του φίλη είχε παντρευτή, κι' ο Βικέν-
τιος φοβόταν μήπως την βρή διαφορετική μαζί του, ίσως
ή άκατάδεχτη. Έπρεπε στο σταθμό να την χαιρετήσει. Για
πρώτη φορά ένοιωσε πίκρα στη καρδιά του, όταν αντίκρυ-
σε το ερωτικό χαμόγελο του κ. Λιανκούρ και κάποια στε-
νη γάργα μάλιστα, τη στιγμή που ή καλόκαρδη Άρλέττα
του παρουσίασε τον παιδικό της φίλο... Ύστερα από την
πρώτη συνάντηση ο φτωχός εργάτης, άπόφευγε το δρόμο
πρώτου και περιοριζόταν να βλέπει την Άρλέττα από
το πύργου και περιερίζοταν να βλέπει την Άρλέττα από
καμιά, κάπου—κάπου. Απεναντίας όμως, ο κ. Λιανκούρ,
που έβγαине κάθε πρωί περίπατο με το δωαίο του αυτοκί-
νητο, περνούσε πολύ συχνά από κοντά του, τον έπινιγε στη
σπίτη και μόλις καταδεχόταν να κουνήσει λιγάκι το κε-
φάλι του για να τον καλημερίση.

Μιά μέρα ο άντρας της Άρλέττας λίγο έλειψε να πλα-
κώσει τον Βικέντιο και τον ταχυδρόμο, καθώς πέρασε σαν
δραπέτης με το άμάξι του από ένα σταυροδρόμι. Οι χωρι-
κοί πάλι πρόλαβαν να σωθούν πηδώντας πίσω και το προ-
βλεπτικό γέλιο του κ. Λιανκούρ τους πλήγωσε κατάκαρδα.
—Θα σκοτωθώ καμιά φορά μ' αυτές τις άπότομες
επιδρομές, έλεε ο ταχυδρόμος, ή θα σκοτώσω κανένα άνθρωπο.
Η περιφρονητική στάση του καινούργιου πυργωδεσπότου
ήταν γρήγορα με μίσος την καρδιά του Βικέντιου. Κι' αυτό
το μίσος μεγάλωνε κάθε μέρα με καινούργιες προσβολές. Δεν

δυσκολεύτηκε να πη στην Άρ-
λέττα, μπροστά του, πώς έβρι-
σκε γελοία την έπιμονή της για
διατηρή φίλες με έναν χωριά-
τη, μ' έναν σκαφτιά, που διόρ-
θωνε το δρόμο...

Αυτή ή τελευταία προσβολή
ήταν άβάσταχτη για τον Βικέν-
τιο! Μόλις άπομακρύνθηκε το
άμάξι, λυσσασμένος από τον
πόνο, με το κεφάλι φλογισμέ-
νο, άρχισε να καταστρώνει ένα
τρομερό σχέδιο έκδικήσεως.

Από καιρό είχε σκεφθή να
έπισκευάσει το ξύλινο γεφυρά-
κι, κοντινί σε μία στροφή του
δρόμου. Αυτή ή δουλειά δεν ή-
τανε βιαστική, τώρα όμως ο
Βικέντιος άποφάσισε να την κά-
νη το γρηγορότερο με σκοπό
να βγαζε τα δοκάρια που έπρε-
πε ν' αλλάξει, να παραμελου-
σε να κλείση το δρόμο από δ-
που έρχότανε με τ' αυτοκίνητο
ο πυργωδεσπότης και έτσι δ-
πως το γεφύρι βρισκότανε μετά
τη στροφή, εκείνος δεν θα πρό-
φτανε να καταλάβει τίποτε, και
θα έφευγε να σκοτωθώ.

Ο Βικέντιος καταπιάστηκε
με το έγκληματικό αυτό έργο
πολύ πρωί. Τα χέρια του τρέ-
μανε με το σκοτεινά μάτια
του φανέρωναν την άγρια ά-

πόφασή του. Αφο-
ύ άποτελείωσε το άπαισιό έργο του, ι.ή-
γε και στάθηκε σ' ένα μέρος, κάπου πενήντα μέτρα πριν
από τη στροφή, για να παραμονέψη το αυτοκίνητο, που
θα τσακιζότανε στο γκρεμνό μαζί με το μιστό δηνό του.

Όπως πρόβλεπε, το άμάξι δεν άργησε να φανή στον
έρημικό δρόμο, γρήγορο σαν άστραπή... Το αίμα του Βι-
κέντιου πάγωσε μέσα στις φλέβες του. Γιατί είδε στο βο-
λάν, όχι τον κ. Λιανκούρ, αλλά την Άρλέττα. Η νεαρή
γυναίκα τον είδε καθώς περνούσε, αν κι' έτρεχε πολύ γρή-
γορα, και το πρόσωπό της φωτίστηκε από το παληό της.
καλόκαρδο χαμόγελο. Συγκεντρώνοντας τότε όλες του τις
δυνάμεις ο φτωχός Βικέντιος ρίχτηκε κι' εκείνος προς τη
στροφή, τρέμοντας πως θ' άκουε από τη μία στιγμή στην άλλη
τον τρομερό κρότο του άμαξιού που θα κυλιόταν στο βράθρο.

—Άρλέττα! Στάσου, Άρλέττα! φώναξε σαν τρελλός.

Η φωνή του όμως πνιγότανε μέσα στον συσπασμένο
από την αγωνία λαιμό του, τα πόδια λυγίζαν, κι' όταν έ-
φτασε στο σημείο να περάση τη στροφή, δεν είχε πιά δύ-
ναμη ούτε να φωνάξει, ούτε να τρέξει. Όσοσο έφτασε στην
καμπή κι' είδε κάτι που του φάνηκε σαν όνειρο: ή Άρλέτ-
τα είχε κατεβή από το άμάξι και πήγαινε κοντά του, κα-
ταχαρούμενη από τη συνάντησή τους αυτή. Είχε προφτάσει
να φρενάρη έγκαιρα. Ούτε κατάλαβε τον φρικτό κίνδυνο
που διέτρεχε. Εκείνος νιράπηκε για το τρομερό του σχέ-
διο. Δεν τις είπε όμως τίποτε, καθώς του μιλούσε γεμάτη
χαρά. Γιατί να την πικράνη δείχνοντάς της την μαυρίλα
της ψυχής του; Οι τρόποι της άλλωστε τον έκαναν να ξε-
χάση, την περιφρόνηση του άντρός της. Φτάνει που αυτή
τον αγαπούσε πάντα, και που τίποτε δεν θα την έκανε ν'
αλλάξη τα αίσθηματά της γι' αυτόν.

Την στιγμή που θάφευγε της έξήγησε χωρίς δυσκολία
πώς δεν ήτανε κατάλληλος ο δρόμος για το άμάξι της. Έ-
κείνη, χαμογέλασε και γι' αυτό, και του είπε πρόσχαρη:
—Θ' άκολουθήσω και τώρα τη συμβουλή σου. Τον παληό
καλό καιρό έου μ' άδηγούσες πάντα στα μονοπάτια του
δάσους, θυμάσαι;

Αποχαιρέτησε τον Βικέντιο και χάθηκε στον δρίζοντα,
από το άλλο μέρος του δρόμου. Τότε ο χωρικός, καθώς χά-
μω άποκαμωμένος. Τα δάκρυα κυλούσαν σε χοντρές στα-
λαγματιές από τα μάτια στα μάγουλά του. Όταν μπόρεσε
να σηκωθεί, πήγε και διόρθωσε το γεφύρι ψιθυρίζοντας: Άχ
δεν μου άξίζει, δεν μου άξίζει ούτε ή συμπόνια της...

ΑΝΡΥ ΓΚΑΜΠΩ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΟΛΙΣ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΙΚΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ (ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ)

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στο διαγωνισμό χάριτος, κάποιος άρρεσος ήθηποιό Ρηγγίνα που φορούσε τα πολύτιμα διαμάντια του Βάν Χούμπεν κι' εξαφανίσθηκε χωρίς να τον προλάβει ο 'Αρσέν Λουπέν που την συνόδευε με τον Χούμπεν υπό το ψευδώνυμον δ' 'Εννερη. Σε λίγες μέρες κατά τον ίδιο τρόπο υπήγαγαν και την 'Αρλέττα, μια όμορφη μαννεκέν που πήρε το βραβείο στο διαγωνισμό, άλλ' αυτή έδραπέτευσε από το σπίτι και διηγήθηκε την περιπέτεια της στο Λουπέν. 'Εκείνος ύποπτεύθη ότι τις είχε απαγάγει ο κόμης Μελαμάρ, τις έπηρε στο σπίτι του κι' οι γυναίκες τον άνεγνώρισαν. 'Ο κόμης διαμαρτυρήθηκε, αλλά στην βιβλιοθήκη του βρήκαν ένα κομμάτι φορέματος της Ρηγγίνας και τότε ο Μελαμάρ θέλησε ν' αυτό κτονήσει. Τον έπληξαν στη φυλακή. 'Αλλά παρουσιάσθη τότε ε' 'Αντώνης Φαζερώλ, ο οποίος έπεισε τις γυναίκες ότι είχαν απατηθεί και άπεφυλάκισε τον Μελαμάρ. 'Ο Λουπέν που είχε συμπαθήσει την 'Αρλέττα, μαθαίνει ότι την είχαν καλέσει σε κάποιο έρημικό σπίτι, πηγαίνει εκεί και συλλαμβάνεται από δύο μυστηριώδεις γυναίκες κι' έναν κουτό γέρο που είχαν σκοτώσει την ίδια μέρα ένα συμβολαιογράφο. 'Επήγε εκεί και η 'Αρλέττα και θά τους έκαιγαν ζωντανούς αν δεν τους έσωζε ο Φαζερώλ. 'Ο οποίος άιγγελλε στο Λουπέν ότι είχε άρραβωνιασθή την 'Αρλέττα και θ' άγοράζε το σπίτι του Μελαμάρ. 'Ο Λουπέν που θεωρεί ένοχο τον Φαζερώλ βρίσκει σκοτωμένη την μητέρα του από τις δύο μυστηριώδεις γυναίκες, αλλά ένα άνώνυμο γράμμα προδίδει ότι δ' 'Εννερη ήταν ο Λουπέν. Παρ' όλον τουτο ο Λουπέν πηγαίνει στο σπίτι του Μελαμάρ όπου τον περιμένει λίγο. Δίνει μια γροθιά του Φαζερώλ, τον κοιμίζει με χλωροφόρμιο και τον βάζουν εις ένα αυτοκίνητο με δυο κλητήρες. Οι άλλοι δλοι έμπηκαν σε δεύτερο έπάρασαν τον Σηκουάνα και έσταμάτησαν μπροστά εις ένα σπίτι. 'Ο Λουπέν άνοιξε. 'Αλλά μόλις οι γυναίκες έμπηκαν, παρ' όλιγο να σωριασθούν χάμω. Τό μέρος που τους είχε φέρει ο δ' 'Εννερη ήταν πανομοιότυπο με του κόμης Μελαμάρ. 'Ο δ' 'Εννερη τους έξηγει εις τι όφειλεται ή όμοιότης.

(Συνέχεια)

Της παρεχώρησε το σπίτι της όδοο «Ιαλαιοί Λαχανόκηποι» και την φοράν αυτή άφουσιώθηκε έντελώς στην 'Ερριέττη του. 'Ο θυμός της Βαλνερύ ήταν μεγάλος. Μπήκε μια μέρα στο μέγαρο της όδοο ντ' Ουφρέ και τάκανε θάλασσα, άλλ' εύτυχώς ή 'Ερριέττα δεν ήταν εκεί και δεν είδε τίποτα. 'Ο Μελαμάρ τότε την έκλεισε στη Βασίλλη, αλλά έξη μήνες άργότερα, έγινε ή έπανάσταση. 'Η Βαλνερύ έπανδρεύθηκε κάποιον Μαρτέν φίλον του Φοκιέρ, και κατήγγειλε τον Μελαμάρ. 'Αποτέλεσμα ήταν ν' άνεβή ο παλαιός έραστής της στην γκιολτίνα.

'Ο δ' 'Εννερη για μια στιγμή έσιώπησε. 'Ολοι τον άκουγαν μ' ένδιαφέρον και μόνον ο Φαζερώλ φαινώτανε ότι δεν έπρόσεχε. 'Ο κόμης Μελαμάρ είπε:

—'Η ιδιαιτερή Ιστορία των προγόνων μας δεν έφθασε έως έμας. Ξέρουμε όμως ότι κάποια ήθηποιός Βαλνερύ κατωτέρας τάξεως, κατήγγειλε και αυτόν και την προμάμη μας.

—'Όταν έμεινε χήρα ή Βαλνερύ—γιατί με τη σειρά του έκατατομήθη ο άνδρας της—έγκαταστάθη στο μέγαρο που της είχε χάρισει ο Φραγκίσκος—στη Φολί Βαλερύ—και έζησε μακριά από τον κόσμο μ' ένα νόθο παιδί της που του έδιδε το μίσος για τους Μελαμάρ. 'Ο θάνατος του Φραγκίσκου και της 'Ερριέττας δεν την έχόρτασε. 'Η δόξα που άπέκτησε ο 'Ιούλιος Μελαμάρ, ο πρωτότοκος γιός του Μελαμάρ, στο στρατό και άργότερα κατά την παλινόρθωση στην διπλωματία, υπήρξε γι' αυτήν αίτια μίσους. Κι' όταν εκείνος, κατάφορτος από τιμές, ξανάνοιξε το μέγαρο της όδοο Ουφρέ, αυτή άργάνωσε τη μυστηριώδη συννομία που τον άδήγησε στη φυλακή. 'Ο 'Ιούλιος Μελαμάρ ύτέκυψε στις φοβερές άποδείξεις που σωρεύθηκαν επάνω του. Κατηγορή

θη για ένα έγκλημα που δεν είχε κάνει, αλλά που έγινε εις ένα σαλόνι το οποίο άνεγνώρισθη για δικό του, με ταξιδύ έπίπλων που ήταν δικά του, δίπλα εις ένα παραπέτασμα ποϋηταν δικό του. Για δεύτερη φορά ή Βαλνερύ έξεδικήθηκε. Είκοσι δύο χρόνια άργότερα επέθανε έκατό χρόνων, άλλ' άφησε έναν έγγονο δεκαπέντε έτών τον Δομένικον Μαρτέν που ειχε άναθρέψει με το μίσος και τη δίψα του έγκλήματος και με την ιδέα να έκμεταλλευθή την ύπαρξη του όμοιου σπιτιού. Και ο έγγονος με μια άφάνταστη μαεστρία έξύφανε με τη σειρά του τη ραδιουργία ποδειχε ως άποτέλεσμα την αυτοκτονία του ύποπιστού του Ναπολέοντος Γ' 'Αλφόνσου Μελαμάρ, ο όποιος κατηγορήθηκε ότι έδολοφόνησε δυο γυναίκες εις ένα σαλόνι που δεν μπορούσε παρά νάειναι εκείνο της όδοο Ουφρέ. Αυτός ο Δομένικος Μαρτέν είναι ο τραγικός γέρος που γυρεύει ή άστυνομία, είναι ο πατέρας της Λαυρεντίας Μαρτέν. Και άρχίζει τώρα το άληθινό δράμα...

Κατά τη γνώμη του δ' 'Εννερη, έκείνη τη στιγμή άρχιζε το πραγματικό δράμα. 'Όσα έγιναν έως τότε, δεν ήταν παρά ο πρόλογος.

—Και ή έρωμένη του Φραγκίσκου Μελαμάρ, έξακολούθησε, μεταβιβάζει τη φύλαξη του μυστικού της στο φονέα του Κοινοτικού Συμβούλου Λεκουρσέ. 'Ο Δομένικος ζή από μικροεπιχειρήσεις και μικροκλοπές και άφού οι Μελαμάρ μένουν στην έπαρχία, δεν μπορεί ούτε να τους έκβιάσει, ούτε να τους έκδικηθή. 'Ο Δομένικος παντρεύθηκε, άλλ' ή γυναίκα του επέθανε και του άφησε τρία κορίτσια, την Βικτωρία, την Λαυρεντία, και την Φελισιτά. Οι δυο πρώτες τον βοηθούν στις ύποπτες επιχειρήσεις του, ή τρίτη προτιμάει να φύγη παρα να ύπακούση παντρεύεται έναν έντιμον άνθρωπο, τον Φαζερώλ, και φεύγει για την 'Αμερική. Οι δουλειές του

Δομένικου δεν πηγαίνουν καλά, οι κερές του δεν θέλουν να πουλήσουν να ύποθηκεύσουν το σπίτι τους. Τον καιρό εκείνο ήλθατε να κατοικήσετε στο Παρίσι, κύριε κόμη, κι' από την 'Αμερική έφτασε ένας νέος 17 έτών, ο 'Αντώνης Φαζερώλ!

Στο άκουσμα του όνόματός του ο 'Αντώνης που παρακαλούσους με ζήτηρο ένδιαφέρον την Ιστορία της οικογενείας του, έγέλασε γέλιο βεβιασμένο.

—Τ' είναι αυτά τα παραμύθια που μάς διηγείσαι; είπε. 'Η Βαλνερύ, το δυο όμοια μέγαρο και ένα σωρό άνοησίες, που έγω τις άκούω για πρώτη φορά.

Χωρίς να φανή ότι τον έπρόσεξε ο δ' 'Εννερη έπανέλαβε.

—'Ο 'Αντώνης έφθασε στο Παρίσι χωρίς να ξέρη την Ιστορία του παλαιού μίσους κι' έπειδή είχε ποτισθή με τις ήθικες άρχές της μητέρας του, οι άλλοι δεν του τά ένεπιστέωσαν όλα, παρά σιγά—σιγά. 'Ο 'Αντώνης γλύστρησε στα χρέη, και στις ύποπτες μικροεπιχειρήσεις, κατεστράφηκε έντελώς, αλλά δεν ήθελε να έργασθι στο παληατζίδικο της Βικτωρίας γιατί είναι τεμπέλης. Είναι νέος 24 έτών και όμορφος. Γιατί να δουλέψη; Οι δυο θείες του του άποκαλύπτουν τότε το μυστικό των δυο σπιτιών κι' όλη την Ιστορία που σάς διηγήθηκα έκτος από εκείνα που δεν τις συνέφεραν. Τον στέλνουν να συνδεθή με την οικογένεια Μελαμάρ κι' εκείνος το κατορθώνει. 'Η κυρία Γιλβέρτη πρό όλγιστο έχωρισε με τον άνδρα της, είναι πλούσια, είναι ώραία. 'Αν κατόρθωνε να την παντρευτή...

Στο σημείο αυτό ο Φαζερώλ διαμαρτυρήθη ότι χωρίς να παραδέχεται και τις άλλες κατηγορίες, ότι ποτέ δεν τον έσπρωξε κοντά στην Γιλβέρτη το συμφέρον.

—Δεν λέω όχι, παρεδέχθη ο Γιλβέρτης, γιατί είσαι άρκετά ρομαντικός

—'Όστόσο ή κυρία Γιλβέρτη, μια μέρα που φάνηκε λίγο θρασύς φώναξε τον ύπηρέτη της και τον έδιωξε. Πώς θα ξανάρχιζε τις σχέσεις και την έρωτική έπίθεση, πώς θα έπλούτιζε; Μ' όλες τις άντιρρήσεις του παππού του έπούλησε όλα τα έπιπλα του σπιτιού με το όνομα Σιαμπονι, έκτος των όσων ήταν στην τραπεζαρία και το σαλόνι, γιατί αυτά τα δυο δωμάτια τους χρειαζόνται. 'Η Λαυρεντία Μαρτέν κρατεί το κλειδί του σπιτιού του Μελαμάρ μπαίνει ένα βράδυ και κλέβει μερικά μικροπράγματα, γιατί δεν ύπληρχαν ούτε στο δικό τους σπίτι και κόβει το κορδόνι του κουδουνιού. Αλλά τά πράγματα δεν είχαν καμιά αξία, αλλά έπρεπε να λείπουν κι' από κεί, γιατί έλειπαν κι' από το σπίτι τους. Τά άφήνει στο παληατζίδικο της θείας του, όπου τά βρισκω τυχαίως έγω και όπου συνήνησα άργότερα τον Φαζερώλ. Τον καιρό εκείνο οι δουλειές τους δεν έπήγαιναν καθόλου καλά. Τότε σχεδιάζουν την άπαγωγή της Ρηγγίνας και την έκτελούν με τον τρόπο που ξέρετε. 'Ο 'Αντώνης πήρε το κορίλλε. Με λίγες μέρες άρπάζουν την 'Αρλέττα. 'Η Γιλβέρτη φορούσε ένα δακτυλίδι με τρεις πέτρες: φιάχει όμοιο ψεύτικο και ή Λαυρεντία, και ντύνεται σάν αυτή. 'Ο 'Αντώνης φορεί ρούχα όμοια με τον κόμη. Τα Μελαμάρ ή 'Αρλέττα άπατήθηκε. Δυο άρες άργότερα ή Λαυρεντία μπήκε στο μέγαρο Μελαμάρ με το άντικλειδί της κι' έκρυψε στην βιβλιοθήκη το κορίλλε χωρίς τά διαμάντια. 'Αποτέλεσμα παρ' όλιγο ο κόμης ν' αυτοκτονήσει.

'Ο 'Αντώνης άρχισε να γελάει νευρικά. Χωρίς να τον προσέξη ο δ' 'Εννερη έξακολούθησε.

—'Όφσει, ρομαντικός ο 'Αντώνης έρωτεύθηκε την 'Αρλέττα. 'Οπως ή ίδια είπε, κάποτε την παρηκολούθησε ο κόμης, ο όποιος πάλι μάς έξηγησε ότι έμοιαζε με κάποιαν κόρη του. 'Ο Φαζερώλ που παρακαλούσους διαρκώς τον Μελαμάρ, την είδε, την συνέλαβε και την παρακολούθησε άργότερα. Την έρωτεύθηκε έτσι βαθειά, και την άρπάξε άλλ' έκείνη έδραπέτευσε. Τότε πηγαίνει και βρίσκει τη μητέρα της παρουσιά

ζεται ως παλινός φίλος του Μελαμάρ. ύποστηρίζει ότι είναι άθωοι και ή 'Αρλέττα τον θέλει να σωθούν. 'Ετσι τά κερδίζει όλα: Την εύγνωμοσύνη σας, την 'Αρλέττα και το σπίτι σας που θα το άγοράση «για ένα κομμάτι ψωμί» με χρήματα από την πώληση των διαμαντιών του βίβν Χούμπεν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

'Ο 'Αντώνης έπλησίασε. 'Ολόκληρη ή δράση του είχε άποκαλυφθή. Τίποτα δεν έμενε στο σκοτάδι, κι' είχε άρχισι να χάνη την ψυχραιμία του μπροστά στα έπιχειρήματα ενός άντιπάλου, που δεν είχε ύπολογισι τη δύναμή του. 'Εξ άλλου το χλωροφόρμιο είχε κουράσει το νευρικό του σύστημα και τοδειχε φέρει μια δυνατή κατάπτωση.

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Λες ψέμματα; φώναξε. Είσαι ένας άθλιος. 'Η ζηλοτυπία μονάχα σε σπρώχνει έναντίον μου...

—Μπορεί είπε γνωρίζοντας προς αυτόν για πρώτη φορά ο δ' 'Εννερη. Μπορεί, άφού άγαπά κι' έγω την 'Αρλέττα. 'Αλλ' οι μεγαλείτεροι σου έχθροι είναι οι συνένοχοί σου. Δι' αλήθια ο παππούς και οι δυο θείες σου.

—Δεν τους γνωρίζω αυτούς τους συνένοχους, φώναξε ο 'Αντώνης. 'Η μάλλον δεν τους έγνώρισα παρά ως άντιπάλους που τους έπολέμησα.

—'Επάλαψες έναντίον τους, είναι αλήθεια, γιατί σ' ένοχλούσαν. 'Επειδή έπρόκειτο να πάρη ο δρόμος το σπίτι σας, ή Λαυρεντία συνεννοείται με ένα κοινοτικό σύμβουλο, φήμης άρκετά άμφίβολης. 'Αλλ' έπειδή έπεσε στην παγίδα ο Δομένικος έσκοτώσε αυτόν τον Λεκουρσέ.

—Την είδηση αυτή έσύ μου την είπες.

—'Αλήθεια. 'Αλλά δολοφόνος είναι ο παππούς σου και ή Λαυρεντία Μαρτέν, ή συνέγος του. Και την ίδια μέρα έπιχειρούν να ξεκάνουν την 'Αρλέττα έπειδή την άγαπάς κι' αυτό τους χαλάει τά σχέδια. Την σώσεις, κι' αυτή και έμένα και την ίδια βραδυά που συναντήθηκε μαζί τους—έχω άποδείξει γι' αυτό—τους έδήλωσες ότι θα τους έσκοτώνες, αν έπειράζαν και μια τρίχα από τά μαλλιά της 'Αρλέττας. Και οι συνένοχοί σου σε καθησύχασι.

—Δεν είμαι έγω συνένοχος ληστών—Είσαι, άφού μαζί έκλέψατε τά μαργαριτάρια, που τά φυλάς κρυμμένα για λογαριασμό σου και άρνείσαι

να τους δώσης το μερίδιό τους. 'Ενας πόλεμος άρχιζει μαζί σας. Συναντάσθε στο πεδίο του 'Αρεως κατ' έπανάλειψη. Μια φορά ή Βικτωρία Μαρτέν άποπειράται να σε σκοτώση. Νεώτερος έσύ την ένίκησες και την έμαχαίρωσες. Τότε σοφίζεσαι κάτι κακοήδεςατο. Γράφεις εις ένα χαρτί το όνομα του 'Αρσέν Λουπέν για να ένοχοποιήσης αυτό, και να ήσυχάσης έσύ ποδχεις γίνει άγαπητός σ' όλους. Σκέπτεσαι να παντρευθής την 'Αρλέττα, να ξαναγίνης τίμιος. 'Εμπόδιο είμαι έγω και καταφεύγεις σ' έμένα που έκανες και κατορθώνεις να με άντιπαθούν όλοι. Πλησιάζεις στο θρίαμβο. Συναντώμεθα στο Μελαμάρ. Είμαστε και οι δυο άντιμέτωποι και μπρός στα μάτια της άστυνομίας. 'Ο Μπεσού δεν έχει παρά να διαλέξη έναν από τους δυο μας. 'Ο κίνδυνος για έμένα είναι μεγάλος και για ν' άμυνθώ, άπεφασίζω να σου δώσω έκείνη την έπιτυχημένη γροθιά.

Τρέμοντας ο Φαζερώλ έσηκώθηκε. —'Εχεις άποδείξεις; έρώτησε.

—Είκοσι! 'Επί όκτώ ήμέρες, ζω στη σκιά της Μαρτέν. 'Εχω έπιστολές της Λαυρεντίας προς σε και δικές σου προς αυτήν. 'Εχω ένα καρνέ, κάτι σάν ήμερολόγιο γραμμένο από την Βικτωρία Μαρτέν την παληατζού, όπου έκείνη διηγείται ολόκληρη την Ιστορία σας.

—Και γιατί δεν τάδωσες αυτά στην άστυνομία; ρώτησε ο Φαζερώλ δείχνοντας τον Μπεσού.

—Γιατί ήθελα να σε άποκαλύψω μπροστά σ' όλους και να σε σώσω, αν δώσης πίσω τά δαμάντια.

—'Αλλά δεν τάχω φώναξε πηδώντας σάν μανιακός ο Φαζερώλ.

—Τάχεις! 'Η Λαυρεντία σε κατηγορεί. Και λέει ότι τάχεις στο μέγαρο της Βαλνερύ.

'Ο 'Αντώνης έθύμωσε.

—Ξέρεις λοιπόν αυτό το άνύπαρκο μέγαρο; ρώτησε. Ξέρεις αυτό το μυστηριώδες και φανταστικό καταφύγιο.

—Διάβολε. 'Από την ήμερα που ή Λαυρεντία θέλησε να δωροδοκήση τον δημοτικό σύμβουλο για να μην κόψη ο δρόμος ένα μεγάλο μέγαρο ποδειχε αύλη από μπρός

και κήπο από πίσω, μοϋηταν εύκολο, άφού ήξερα το δρόμο, να το βρω.

—'Ε, καλά! Και γιατί δεν μάς έπήγες εκεί πέρα, για να βρούμε τά διαμάντια που λές πως έχω κρυμμένα;

—Μά έκει είμαστε! είπε ήσυχα ο δ' 'Εννερη. Στο μέγαρο της Βαλνερύ. 'Εφθασε λίγο χλωροφόρμιο για να σε κοιμίσω και να σε φέρω μαζί με τον κύριο και την κυρία Μελαμάρ.

—'Οχι! φώναξε ο Φαζερώλ. Δεν είμαστε στο μέγαρο της Βαλνερύ. Είμαστε στην όδο Ουφρέ.

—Είμαστε στο σαλόνι όπου έκλεψες την Ρηγγίνα κι' όπου ώδήγησες την 'Αρλέττα. Τόσο λοιπόν ή όμοιότης είναι τελεία, ώστε να ξεγελάση και σένα;

Ταραγμένος ο 'Αντώνης, ένω κύτταζε γύρω του προσπαθώντας νάβρη κάποια διαφορά, έμουρμούριζε πώς αυτό δεν ήταν αλήθεια. ('Ακολουθεί)

ΕΝΑ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ ΚΑΙ ΤΩΡΑ.. ΠΑΩ ΝΑ ΝΤΥΘΩ..

Ο Ζάν Ρεμώ, γυρίζοντας στο σπίτι του, κλείστηκε στο δωμάτιο του στενοχωρημένος, πέταξε το καπέλλο του σε μια άκρη και έπεσε μελαγχολικός σ' ένα φωτέιγ.

Ώριστε, φώναξε μονάχος του. Έγώ, ένας νέος 30 χρόνων, άρραβωνιασμένος με μια γεροντοκόρη, γιατί έχει χρήματα και γιατί ο πατέρας της θά μ' αναδείξει ως δικηγόρο. Ωραίο μέλλον, να σ'ό πετύχη.

Σηκώθηκε κι' άρχισε να περπατά κατά μήκος του δωματίου. Ύστερα κύτταξε το χρυσό κρίκο που άγκάλιαζε το δάχτυλό του και χαμογέλασε μελαγχολικά.

—Ως έδω ήταν, σκέφθηκε. Τώρα πιά όμως δεν θάμαι φτωχός. Θά πουλήσω το ένδοξο όνομα των προγόνων μου στη γυναίκα αυτή που την σιχαίνομαι.

Την στιγμή που μονολογούσε έτσι, το κουδούνι της εξώπορτας χτύπησε δυνατά, κι' άμέσως παρουσιάστηκε ο πεθερός του.

—Γαμπρέ μου, του φώναξε από το κατώφλι, αυτή την στιγμή μου είσαι πολύ χρήσιμος.

Μιά μεγάλη δικηγορική υπόθεση μου παρουσιάστηκε ξαφνικά και σου την αναθέτω. Πρέπει να φύγεις άμέσως για τή Παρίσι, πριν γίνουν οι γάμοι σας. Πιθανόν μάλιστα να έλθωμε και μείς εκεί. Άλλά τώρα έσύ πρέπει να πηγαίνεις άμέσως. Έμπρός, γρήγορα.

Ο Ζάν άνεβηκε τις σκάλες σαν τρελλός απ' τή χαρά του.

—Τι ώραία συλλογίζοτανε. Ένα ταξίδι στο Παρίσι χωρίς να διαθέσει δεκάρα απ' τήν άδεια, άλλωστε, τσέπη του, ήταν θαύμα..

Σέ δέκα λεπτά περίμενε κι' έλας το τραίνο στο σταθμό.

—Θέλω το νούμερο 13, φώναζε μιά μικρή ξανθούλα, μπρός στην πόρτα του «Γκραντ-Ότέλ», χτυπώντας με πείσμα το κομποποδαράκι της στο δάπεδο.

—Είναι δοσμένο δυστυχώς, της είπα ένας γκρούμ. Περάστε όμως μέσα καθόρθως δώσουμε ένα άλλο.

—Θέλω το 13, άκούτε, το 13! ξαναφώναξε με θυμό ή ώραία ξανθή. Ξέρετε ποιά είμαι;

—Εκείνη την ώρα, έφτασε τρέχοντας ο μάιτρ ντ' Ότέλ.

—Μις Χουίκτον, είμαστε στις διαταγές σας, της είπε. Ο πατέρας σας μάς έχει πη να σας υπακούωμε σ' ό,τι θέλετε. Το νούμερο 13 είναι στη διάθεσή σας.

—Εκείνη εύχαρίστησε, κι' άνεβηκε άπάνω τρέχοντας. Στη σκάλα διασταυρώθηκε με τόν Ζάν Ρεμώ, που κατέβαινε βιαστικός χωρίς να προσέχη γύρω του.

—Μου φαίνεται πως μπορείτε να προσέχετε όταν περπατάτε, του είπε θυμωμένη που δεν την κύτταξε διόλου, κι' έξακολούθησε να άνεβαίνει μουρμουρίζοντας:

—Άκούς εκεί το γαϊδούρι να μ'η με προσέξη κανί Κι' είναι τόσο συμπαθητικός.

Ο Ζάν γύρισε και την κύτταξε περίεργα. Κάτι ήθελε να πη μ'η προχώρησε γιατί ένα γκαρσόνι τόν κύτταγε χαμογελώντας, κάπως ειρωνικά.

Η Ντόριτ Χουίκτον ήταν μοναχοκόρη ενός απ' τούς μεγαλύτερους βιομήχανους της Αμερικής, αλλά τύπος μοντοποιη κανένα και γυρνόσε σ' όλο τόν κόσμο προσέχοντας πάντοτε να μένη στον αριθμό 13, γιατί της έφερνε εύτυχία, όπως έλεγε.

Οι ιδιοτροπίες της ξεπερνούσαν τ' όρια της λογικής. Το βράδυ, στο χορό του ξενοδοχείου, ο Ζάν θυμώταν την μικρούλα με τ'α γαλάζια μάτια και κύτταγε τριγύρω να την βη.

Ξαφνικά ένιωσε ένα γυναικείο πόδι να τόν πατή μ'ήλη του τή δύναμη.

—Παρντόν, μήπως σ'ας πάτησα; Άκουσε μιά γλυκειά φωνή να τόν ρωτά.

Γύρισε ξαφνιασμένος κι' άντίκρουσε την μικρούλα.

—Άν ξέρατε πόση ώρα σ'ας ζητώ της είπε αόθυρητα. Μου έπιτρέπετε να σ'ας συντροφεύω;

—Εκείνη χαμογέλασε δείχνοντάς πώς ήταν στην διάθεσή του. Προχώρησαν και κάθησαν σ' ένα τραπεζάκι.

—Είμαι μιννεκέν, του είπε και περίμενα κάποιον έδω, αλλά καλύτερα που δεν ήρθε.

Κυττάχτηκαν στα μάτια.

—Είσαι πολύ όμορφη, της είπε.

—Και σ'ό. Του άπάντησε τσαχπίνικα.

—Είμαι πολύ δυστυχής όμως, γιατί είμαι πουλημένος και τώρα που σε γνώρισα αισθάνομαι πιο βαρεία τήν σκλαβιά.

—Τήν άγαπάς; Τόν ρώτησε φοβισμένη.

—Τήν μισώ. Άλλά άς μ'η μιλάμε πιά για μένα. Σου τ'α

είπα όλα. Όσον καιρό καθήσω έδω, ή θα να σε βλέπω. Τ'α μάτια σου είναι τόσο γαλάζια, και τ'α μαλλιά σου τόσο ξανθά..

—Είμαι φτωχή όμως, τ'ό σκέφθηκες;

—Κι' έγώ φτωχός. Θά πουληθώ λοιπόν κατ' ανάγκην, γιατί πρέπει... και σ'ό θά μείνης ένα ξανθό όνειρο.

—Πρέπει να χωρίσουμε τώρα, και αύριο τ'α ξαναλέμε! του είπε χαρούμενα για να διώξη τήν μελαγχολία του. Μου φαίνεται πως σε ξέρω καιρό.. Πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτό. Καλή σου νύχτα.

—Εκείνος προσπάθησε να τήν συγκρατήσει μ'η δεν πρόφτασε. Είχε χαθή.

—Άνέβηκε στο δωμάτιό του μελαγχολικός. Μ'η μόλις μπήκε βιαστικά, μιά φοβισμένη φωνή τόν ξάφνιασε. Άναψε τ'ό φως άμέσως και έμεινε κατάπληκτος. Μπρός του βρισκόταν ή Ντοριτ μισό γυμνη.

—Είσατε αναιδής, άνανδρος, κτηνός! του φώναξε κατάμουτρα. Φύγετε, θ'α κτυπήσω τ'ό κουδούνι.

—Εκείνος στην άρχή νόμισε ότι ήταν μιά γυναίκα που ήθελε να περάση τήν νύχτα μαζί του κι' αυτό τόν είχε λυπήσει. Βλέποντας όμως τήν στάση της δεν μπορούσε να καταλάβη.

—Κάνεις λάθος Ντοριτ. Της είπε ρίχνοντας κάτι στοές ώμους της. Είμαι στο δωμάτιό μου καθώς βλέπεις και μου φαίνεται ότι σου.. Νά, κύτταξε τήν μπιτζάμα μου, τις παντόφλες μου, τ'α ρούχα μου.

—Πώς; δεν είμαι στο δωμάτιό μου λοιπόν; φώναξε φοβισμένη ή νέα. Πώς συμβαίνει όμως αυτό, άφου γράφει 13 στην πόρτα;

—Άμέσως όμως κάτι σκέφθηκε κι' έσπασε στα γέλια.

—Τώρα θυμήθηκα. Του είπε. Το πρωί ζητούσα έπιμόνως το νούμερο 13 κι' έπειδή φαίνεται τ'ό είχαν δώσει σε σ'ας, αναγκάστηκαν να μου βάλουν και μένα τόν ίδιο αριθμό. Τώρα όμως πρέπει να φύγω, γιατί θ'α μ'ας παρεξηγήσουν.

—Μείνε λίγο ακόμα, αγάπη μου, της είπε εκείνος λικευτικά. Θά είμαι πολύ φρόνιμος, στο άρκίζομαι. Νά, διαθ'α σκεπάζω όλη μ' ένα σεντόνι και θ' αφήσω μόνο τ'α μάτια σου και τ'ό στόμα έξω, δες;

—Ξαφνικά ένα δυνατό κτύπημα στην πόρτα τούς έκανε να πεταχτούν σαστισμένοι.

—Προχώρησε εκείνος στην πόρτα, τήν άνοιξε, μ'η έμεινε σ'άν κεραυνόπληκτος.

Μπρός του βρισκόταν ή άρραβωνιαστική του με τήν πεθερό του.

—Είσαι ένας παληάνθρωπος! του είπε εκείνη πετώντας

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

τ'ό δακτυλίδι στο πρόσωπό του, κι' έγώ δεν έχω δρεξη να δώσω τήν περιουσία μου σ' ένα βρωμιάρη.

—Εκείνη τήν στιγμή ένας κύριος με γκρίζα μαλλιά προχωρούσε στο δωμάτιό μ' ένα γκαρσόνι που τ'ό έξηγουσε τι έγινε για να ικανοποιήσουν τ'ό γούστο της Ντοριτ.

—Ήταν ο πατέρας της. Πλησίασε τούς δύο νέους που κυττάζονταν άμύλητοι και είπε στην κόρη του αούστηρά.

—Ντοριτ, μου φαίνεται πως είναι καιρός να βάλεις μυαλό γιατί μεγάλωσες πιά.

—Εκείνη προχώρησε κοντά του τραβώντας απ' τ'ό χέρι

και τ'ό Ζάν και είπε σοβαρά.

—Ναι, μπαμπά μεγάλωσα, έχετε δίκην. Γι' αυτό άπεφάσισα να παντρευτώ. Ο κύριος είναι πρώτης τάξεως δικηγόρος και... πουλιέται. Μου φαίνεται πως έχωμε αρκετά εκατομμύρια για να τόν άγοράσουμε.

Ο Ζάν κύτταξε ξαφνιασμένος γύρω του κι' ύστερα όρμησε και πήρε με λαχτάρα στην άγκαλιά του τήν Ντοριτ.

—Δεν σου έλεγα πατέρα μου πως ο αριθμός 13 φέρνει εύτυχία; Πάω τώρα να ντυθώ και φεύγωμε.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Σέ μιά συναναστροφή, που παρευρίσκετο κι' ο Δουμάς, τόν ρώτησαν τι είναι ή γυναίκα.

—Γυναίκα είναι τ'ό άμεσον άντικείμενον του άνδρός, άπεκρίθη όπνευματώδης συγγραφέας, καιδι' αυτό δεν όπάρχει ποτέ συμφωνία μεταξύ των.

ΤΟΥΛΕΙΠΕ ΤΟ ΔΕΣΙΜΟ

—Ένας άνόητος και φλύαρος εύγενής, άφου όρα όλόκληρη ζάλισε σε μ'ή συναναστροφή τούς καλεσμένους, γύρισε στο τέλος και είπε σε μιά κυρία.

—Δεν είναι αλήθεια μαντάμ ότι μιλω σαν βιβλίο;

—Ω, βέβαια, άπάντησε ή κυρία. Μιλάτε σ'ό βιβλίο, που δεν τ'ό λείπει παρά.. τ'ό δέσιμο!.

ΑΛΛΑΞΕ ΕΥΚΟΛΑ

—Ένας υπάλληλος της Νομαρχίας, που μιά κυρία πήγε να πάρη τ'ό διαβατήριό της της λέγει:

—Μ'ας συγχωρείτε κυρία, αλλά κάναμε κάποιον λάθος. Γράψαμε πως έχετε μαλλιά μαύρα, ενώ τ'α δικά σας είναι ξανθά.

—Ω, μικρό το κακό! λέγει ή κυρία. Θέλετε να τ'α αλλάξετε σεις ή έγώ;

ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΤΙΧΟ

Κάποια μέρα ο άββας ντ'ε Βουαζενόν βρισκότανε με τ'ό γυιό του Ρακίνα και τ'ό Βολταίρο, ο όποιος τούς έδιάβαζε μιά νέα τραγωδία του.

—Σέ μιά στιγμή ο Ρακίνας ένόμισε ότι άνεγνώρισε μέσα στο κείμενο ένα δικό του στίχο. Από τή στιγμή λοιπόν εκείνη άρχισε να μουρμουρίζη διαρκώς: «Αυτός ο στίχος είναι δικός μου».

—Εμπόδιζοντας έτσι και τόν Βουαζενόν να παρακολουθήση τ'ό έργο του μεγάλου ποιητού. Έξω φρενών πιά ο Βουαζενόν, πλησιάζει τότε τ'ό Βολταίρο και τ'ό λέει: Δόσε τέλος πάντων τ'ό στίχο που πήρες από τόν κύριο, γιατί δεν άξιζεις τόν κόπο, για να του στίχο να χάσω τήν παρακολούθηση του όλου έργου σου.

Η ΑΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο πνιερώτατος ντ'ε Μωπερόν, έπίσκοπος έπί Λουδοβίκου 15ου εις τ'ό Σιαλόν σ'όρ Σόν, ήτο περίφημος δια τ'α σκάνδαλα του και τ'ό πόινιόν του δεν τόν ειχε σε πολλήν εκτίμηση. Μιά μέρα ο δεσπότης έξελθών εις περιόδειαν, συνήντησε ένα χωρικό και τόν έρώτησε δια τ'ό μυστήριο της Τριάδος. Μ'η εύχαριστηθείς από τήν άπάντηση, παρετήρησε:

—Πρόσεξε, παιδί μου! κοντεύει να μου δείξης πως δεν ξέρεις ότι ο Θεός είναι ένας.

—Ξέρω περίφημα, άπήντησε θυμωμένος ο χωριάτης, και ότι ο Θεός είναι ένας και ότι είναι άτυχος.

—Άτυχος; Πώς;

—Άτυχος βέβαια, άφου έχει όπιηρέτας τόσο κακούς όπως ή εύγενεία σας.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΘΕΙΡΗ

Ο δούξ της Όσσάνης, άντιβασιλεύων εις τήν Νεάπολιν, έπεσκέφθη τ'α κάτεργα κατά τήν έθνική έορτή, ότε ειχε δικαίωμα να χαρίζη τήν ποινη εις ένα κατάδικον. Όλοι τόν έπλησίασαν και τ'ό είπαν ότι είναι άθωοι και ότι ήσαν θύματα δικαστικών πλανών. Μόνον ένας όμολόγησε τ'ό έγκλημά του, και τ'ό παραδέχθηκε είπών ότι δικαίως καταδικάσθη.

—Αυτ'όν τόν κακούργο, είπε ο άντιβασιλεύς, να τόν βγάλετε άμέσως έξω, διότι μωρεά να διαφθείρη αυτ'ήν τήν κοινωνία των άγγέλων, που ζούν έδω μέσα.

ΜΑΓΟΣ ΗΤΑΝΕ;

Ο Έπίκτητος, λακτισθείς κάποτε εις τ'ό πόδι όπό ενός σωματοφύλακος του Νέρωνος, τ'ό είπε άπαθώς:

—Πρόσεξε, γιατί θ'α μου σπάσης τ'ό πόδι.

Ο σωματοφύλαξ τόν εκλώττησε και πάλιν και τ'ό όντι τ'ό έσπασε τ'ό πόδι. Άπαθέςτερος τότε ο Έπίκτητος, τ'ό είπε:

—Βλέπεις; Σου είπα ότι θ'α μου σπάσης τ'ό πόδι.

ΠΩΣ ΤΟΥΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΖΕ

Σέ μιά παρέλαση άμαξών σκευής μηχανικού, ένώπιον του Μεγάλου Ναπολέοντος, ο αύτοκράτωρ διέταξε μιά να σταματήση και ρώτησε τόν έπί κεφαλής αξιωματικό τι περιείχε.

—Μεγαλειότατε, άπάντησε

έκείνος, καρφιά σχοινιά, μπαλντάδες, πριόνια..

—Πόσα από τ'ό κάθε είδος;

Ο αξιωματικός άνέφερε τόν άκριβή αριθμό.

Ο Ναπολέων όμως διέταξε να κενωθ'ό άμάξι και να γίνη πλήρης έλεγχος τ'ό περιεχομένου του, δια να πεισθ'ό δ'ότι δεν ειχε μείνει τίποτ' μέσα εις τ'ό άμάξι, έκορφάλωσε εις ένα τροχό κι' εκύτταξε ο ίδιος.

Οι στρατιώτες, που παρακολούθησαν όλη τήν σκηνή, ένθουσιάζονταν έζητωκραύγασαν τόν Ναπολέοντα κοέλεγα μεταξ' των:

—Έτσι κάνουν όσοι θέλουν να μ'η τούς γελούν!

Με κάτι τέτοια ο Ναπολέων, διετήρει τήν αγάπην και τόν σεβασμόν που τ'ό είχαν πάντοτε οι στρατιώτες του.

ΓΙΑΤΙ;

Ο ντ'ε Μπελλοά, καρδινάλιος όργς έπίσκοπος των Παρισίων, ειχε θαυμάσια όγεία και ζωηρότητα, παρά τ'α ένενήντα έξη χρόνια του. Ο Ναπολέων θαυμάζων αυτ'ήν τήν άντοχή τ'ό γιραιού κληρικού, κατά τ'ό γήρατος τ'ό είπε μιά μέρα σε μιά δεξίωση εις τ'ό παλάτι των Τυλλερ:

—Πανιερώτατε, σίγουρα θ'α φτάσετε τ'α εκατό.

—Και γιατί, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο καρδινάλιος, θέλετε να ζήσω μόνον τέσσερα χρόνια ακόμη;

ΓΙΑΤΙ ΕΦΕΥΓΕ

Ο Θεόδωρος Βαρριέ σε μιά παράσταση που άπετύγχανε έφευγε μετ'ήν δευτέρα πράξη. Ένας φίλος τ'ό τόν έρώτησε. «Φεύγεις από τώρα;»

—Ναι, φίλε μου, γιατί συνηθίζω να μ'ην άκολουθώ τις κηδείες ως τ'ό Νεκροταφείο.

Ο Λιουτέναν Ράφ, το τελευταίο θύμα του τρομερού Τζάκ Ράφ, επέθανε στο Μπέλ-βιου Χόσπιταλ, ύστερα από μακρὰ και άνι-ση πάλη με τὸ θάνατο. Ὁ ἥρωϊκὸς ντετέκτιβ εἶχε δεχθῆ τρία τραύματα ἀπὸ τὸ φονικὸ σιλιέτο τοῦ κα-κούργου, τὴ βραδυὰ πὺ κατῶρθωσε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ μέσῳ σ' ἕνα καταγῶγι τοῦ Μπάουρου καὶ νὰ πλεχθῇ σ' ἕ-να τρομερὸ ἀγῶνα μαζί του. Ἡ αὐτοθυσία τοῦ Ράφ, πὺ βαρεῖα πληγωμένος, ἐξακολουθοῦσε τὴν καταδίωξη τοῦ φοβεροῦ Ράφ, εἶχε κινήσει τὸ θαυμασμὸ δλου τοῦ κόσμου καὶ οἱ ἐφημερίδες τοῦ ἀφιέρωσαν δλόκληρες στήλες με ἐν-θουσιαστικὰ ἐγκώμια. Καὶ τώρα πὺ στὶς παραμονὲς τῆς δίκης τοῦ κακούργου, ὁ ἥρωϊκὸς διώκτης τοῦ ὑπέκυψε στὰ τραύματά του, ἡ ἀγανάκτηση δλων κατὰ τοῦ Ράφ ἐκορυ-φώθηκε καὶ ἀπροκάλυπτα ἡ κοινὴ Γνώμη ἐζητοῦσε ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους νὰ φανοῦν ἀμελίκτοι.

Καμμὶ δίκη δὲν εἶχε κινήσει τόσο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου ὡς ἡ δίκη τοῦ Τζάκ Ράφ. Ἦταν ὁ πὺ αἰμοβόρος ἀπ' ὅλους τοὺς γκάγκστερ, πὺ, κατὰ διαστήματα, ἐτρο-μοκράτησαν τὴν Ἀμερικὴ. Εἶχε κάνει ὀκτὼ φόνους καὶ ἀ-πειρες ληστείες. Τὸν ὠνόμαζαν «ὁ ἀνθρωπὸς με τὸ σιλιέ-το» χάρις στὴν ἐξαιρετικὴ εὐχέρεια πὺ εἶχε νὰ ἐκσφενδο-νίξῃ σὲ ἀρκετὰ μέτρα καὶ με-δύναμη τὸ φονικὸ αὐτὸ ὄργανο πὺ τὸ μεταχειρίζταν πολὺ συχνὰ καὶ πὺ ὁ ἴδιος τῷλεγε ὡς τὸ πὺ ἀγαπημένο του σπὸρ. Καὶ ἦταν μὲν μόλις δεκαεν-νέα ἐτῶν παιδί.

Ἦταν τόση ἡ ἀποστροφή καὶ τὸ μῖσος τοῦ κόσμου στὸν ἀπαί-σιο κακούργο, ὡστε δλοίπιστευ-αν πὺς δὲν θὰ βρισκόταν οὔτε δικηγόρος νὰ δεχθῇ νὰ τὸν ὑ-περασπίσῃ. Τὰ θύματα τοῦ δο-λοφόνου ἦσαν ἀπειρα καὶ ὁ τὰ-φος τοῦ Λιουτέναν Ράφ ἀκόμα νωπὸς... Χῆρες καὶ ὀρφανὰ ντυ-μένα στὰ μαῦρα... Καταστροφή καὶ πένθος ἐμενεν ὅπου περ-νοῦσε ὁ ζῶντανός αὐτὸς σίφου-νας. Τὶ θὰχε λοιπὸν νὰ πῇ ὁ δικηγόρος;

Κι' ὅμως ὅλοι ἐπληροφόρη-θηκαν κατὰπληκτοὶ ὅτι τὴν ὑ-περάσπιση τοῦ Τζάκ Ράφ τὴν εἶχε ἀναλάβει ἡ κυρία Μύριαμ Ντίκινς, ἡ περίφημη δικηγόρος πὺ οἱ τελευταῖοι τῆς θρίαμβοι τὴν εἶχαν κάνει διάσημη σ' ὁ-λόκληρὴ τὴν Ἀμερικὴ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ πὺς αὐτὸ ἀφέλησε τὴ δημοτικότητά-της, ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ δίκη ἐφθασε στὸ ζενίθ. Ἡ κοινὴ ἀ-πορία ἦταν: «Θὰ βρῇ λόγια αὐτὴ ἡ γυναίκα γιὰ νὰ ὑπε-ρασπίσῃ ἕνα τέτοιο τέρας...»

Ὁ συνωστισμὸς στὸ δικαστήρι-ο ὑπόδικος ἐφθασε με ἰσχυρότατη συνόδεα καὶ μὲν οἱ ὑπε-ράνωτες προσπάθειες τῶν συνοδῶν καὶ τῶν ἀστυνομικῶν πὺ εἶχαν παραταχθῇ γύρω, τὸν ἔσωσαν ἀπὸ τὸ λιντσάρι-σμα. Ἡ δικηγόρος Μύριαμ Ντίκινς, μπαίνοντας στὸ δικα-στήρι-ο, ἐσφουρίχθηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος...

Ἡ διαδικασία ἦταν σύντομη. Ὁ κακούργος δὲν ἀρνή-θηκε κανένα ἐγκλήμα-του καὶ τὰ περιέγραψε μάλιστα με-κινισμό ὀφάνταστο.

— Γιατὶ σκότωνες; τὸν ρώτησε κάποια στιγμὴ ὁ Πρόεδρος.

— Ἔτσι... δὲν ξέρω... ἀπὸ μῖσος... γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ ἡ ἀ-πάντησε ὁ Ράφ.

— Νὰ ἐκδικηθῇς ποιόν;

— Ὅλο τὸν κόσμ-ο! Ἦταν ὅλοι ἐχθροὶ μου. Μόλις ἀνοίξα-τὰ μάτια μου κι' εἶδα τὸν κόσμ-ο, ἐνοιώσα ἀμέσως ἐχθρὰ γύρω μου. Ἦμουναι παιδί, δὲ μ' ἀγαποῦσε κανένας... Ἐ-βλεπα τὰ ἄλλα παιδιά, πὺ τὰ χάρειυαν καὶ τάνυναν με ὀρατὰ ροῦχα, ἐνῶ ἐγὼ ἦμουν κουρελῆς καὶ μοῦ δινανε ἀν-τί χάρδια, σβερκιές... κι' ἐσκόλιαζα ἀπὸ ζήλεια. Ὅταν μοῦρ-χόταν βολικά, ἀρπαζα τὰ καλοντυμένα παιδιά καὶ τῷσα-

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΗΓΟΡΩ ΤΗΝ

ζα στὸ ξύλο...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέση τῆς ἡ δ-ικηγόρος Ντίκινς καὶ εἶπε:

— Παρακαλῶ τὸ Δικαστήριον νὰ προσέξῃ τὸ σημεῖ-ο αὐτὸ τῶν ὁμολογιῶν τοῦ κατηγορουμένου. Εἶναι τὸ βασ-κώτερο στοιχεῖο γιὰ τὴν ψυχολογικὴ ἐρμηνεία τῆς ἀναπό-ξεως τοῦ ἐγκληματίου. Ἔχετε μπροστὰ σας ἕναν ἄνθρω-πο, πὺ, μόλις ἐνοιώσε τὸν κόσμ-ο, ἄρχισε νὰ δέχεται τὰ χτυπήματα τοῦ μίσους τῶν ἀνθρώπων. Δὲν βρῆκε πούθεν ἄ-στοργή, συμπόνια, χαρὰ. Καὶ τὸ πρῶτο αἶσθημα, πὺ ὀρ-χισε νὰ γεμίξῃ τὴν ψυχὴ του, ἦταν ἡ ζήλεια, ὁ φθόνος γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων... τὸ μῖσος, πὺ εἶναι πολὺ φυσικὸ. Ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιά εἶχαν γονεῖς, χάρδια, παιχνίδια, ὁ μ-κρὸς αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο, παρὰ καταφρόνια. Τὸν ἐδιώχναν, τὸν ἐκλωτοῦσαν παντοῦ, τὸν ἔκαναν νὰ πιστέ-ψῃ πὺς ὁ κόσμος καὶ ἡ ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ-κακία, μῖσος, πόνος καὶ δάκρυα... Ἔτσι, ἐνῶ ὁ κάθε ἄλλος-μικρὸς ὀνειρευόταν νὰ μεγαλώσῃ γιὰ νὰ κάνῃ κάτι καλὸ

αὐτὸς ἐλαχταροῦσε νὰ γίνῃ ἄνδρας γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ χτυπήσῃ... Καὶ ἐχτυποῦσε! Ἐ-χτύπησε σκληρὰ, χωρὶς διάκρι-ση... Δὲν ἔμαθε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ μικρὰ του χρόνια... Προ-σέξτε, κύριοι, ἔνορκοι, λέω «δὲν ἔμαθε», γιατί ποῖός ἀπὸ-οὗς δὲν ἔμαθε νὰ βεβαιώσῃ εὐσυνειδήτως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος-αὐτὸς ἔγεννηθῆκε κα-κούργος;

Ἡ κυρία Ντίκινς ἐσώπασε γιὰ μιᾶς στιγμῆς καὶ ὑστεραεἶπε:

— Ἐπιφυλάσσομαι στὴν ἀ-γόρευσή μου ν' ἀναπτύξω πε-ρισσότερο αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Ἡ δίκη ἐπροχώρησε κανο-νικά. Ὅταν ὁ λόγος ἐδόθηκε στὸν Εἰσαγγελέα, ἐκεῖνος ἐση-κώθηκε καὶ μίλησε ὀρυητικῶ-τα κατὰ τοῦ κακούργου. Ἐ-θύμησε τὰ ἐγκλήματά του, τὸ σπαραγμὸ καὶ τὸν πόνο πὺ σκόρπισε σὲ ἀθῶες ὀπάρξεις πὺ δὲν τοῦ εἶχαν φταίξει σὲ τίποτα καλ., στὸ τέλος, ἐφθασε καὶ στοὺς ἰσχυρισμοὺς τῆς κυ-ρίας Ντίκινς.

— Ἀς μὴ πλανᾶται ἡ ἀδ-ότιμος συνηγορία αὐτοῦ τοῦ τέρατος, πὺς θὰ συγκινήσῃ κα-τὰ τὸν ἔνορκον, ὅτι ὁ κατηγορο-μενος δὲν ἐγεννήθηκε κακούργος. Αὐτὸ εἶναι ἀσυγχώρη-τος ρωμαντισμὸς. Κανένας ὀργανισμὸς δὲν ἔχει μέσα του τὴν γάγγραινα ἐκ γενετῆς. Ἀλλὰ μόλις αὐτὴ ἐμφανισθῇ κόβουν τὸ ἄρρωστο μέλος γιὰ νὰ μὴ σαπίσῃ τὸ σῶ-μα ὁλόκληρο. Ὁ κακούργος αὐτὸς εἶναι τρομερώτε-ρος καὶ ἀπὸ μιὰ γάγγραινα. Λυποῦμαι πὺ δὲν ὑπάρχει ποινὴ βαρύτερη ἀπὸ τὸ θάνατο γιὰ νὰ προτείνω γι' αὐτόν.

Στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Εἰσαγγελέως, ἡ κυρία Ντί-κινς ἐχαμογέλασε πικρὰ καὶ, ὅταν τῆς δόθηκε ὁ λόγος εἶπε: — Θὰ μετριάσω ἀμέσως τὴ λύπη τοῦ κυρίου Εἰσαγγε-λέως, βεβαιώνοντάς τον, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ζητήσω τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ πελάτου μου, στὸν ὁποῖο, πολὺ δίκαια τὸ Δικαστήρι-ο θὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν. Εἶμαι ἐδῶ γιὰ νὰ βοηθῶ τὴ Δικαιοσύνη στὸ ἔργο τῆς καὶ ὅχι γιὰ νὰ τὴν παραπλανήσω. Ἀλλὰ ἔργον τῆς Δικαιοσύνης δὲν εἶναι μόνον νὰ κρίνῃ τὰ γεγονότα, εἶναι καὶ νὰ ζητῇ τὰ αἷτια. Οἱ εὐθύνες βαρύνουν ἐξ ἴσου καὶ τὰ δῶ... Ἡ κοινὴ-νία σήμερα δικάζει ἕνα κακούργο. Ἀς δοῦμε ὅμως: δὲν εὐθύνεται καθόλου ἡ Κοινωνία αὐτὴ γιὰ τὰ ἐγκλήματά του; Ἐπιτρέψατέ μου στὸ σημεῖο αὐτὸ ν' ἀπευθύνω μερικὲς ἐ-ρωτήσεις στὸν κατηγορούμενο:

— Ποῦ ἀντράφης Τζάκ;

— Μέσ' στὴ λάσπη τοῦ δρόμου, ἀπάντησε ὁ κακούργος.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ MARY BODOS ΜΗΤΕΡΑ!

— Ποιοὶ ἦταν οἱ γονεῖς σου;

— Δὲν ξέρω. Ἐπὶστευα γιὰ μητέρα μου μιὰ γρηὰ πὺ μεθοῦσε με ὀδίσκο καὶ πὺ μ' ἔδερνε ἀλύπητα ὅταν δὲν ἔ-κλεβα λεφτὰ γιὰ νὰ τῆς πηγαίνω νὰ πίνω... Ἀργότερα ἔμα-θα πὺς αὐτὴ με εἶχε πάρει ἀπὸ μιὰ ἄλλη γυναίκα... ἀπὸ κάποιον βρωμόσπιτο τοῦ Μπάουρου...

— Δὲν ἔμαθες πὺς ἦλθες στὸν κόσμ-ο;

— Ὅχι. Μαντεύω μονάχα πὺς δυὸ ἄνθρωποι με πέταξαν-μαζὶ με τὰ ἀποτρίματα τοῦ γλεντιοῦ τους, στὸν τενεκὲ τῶν σκουπιδιῶν...

— Ἐφρόντισε ποτὲ κανεὶς γιὰ σένα;

— Ἐφρόντιζαν ὅλοι νὰ με δέρνουν, γιατί ἦμουν, ὅπως λέγαμε, στραβόξυλο...

— Γιατὶ ἔμενες με τὴ γρηὰ πὺ σ' ἔδερνε;

— Γιατὶ... δὲν ξέρω... ἐπερίμενα πὺς θὰ μ' ἐχάτιδευε καμμὶ φορὰ, πὺς θὰ μποροῦσα νὰ πῶ κι' ἐγὼ σὲ μιὰ γυ-ναίκα τὴ λέξη «μάννα»... Μὰ εἶδα στὸ τέλος πὺς δὲν εἶχα μάννα ἐγὼ... πὺς ἐκείνη πὺ με γέννησε ἦταν ὁ μεγαλεί-τερός μου ἐχθρός, ἀφοῦ μ' ἔρριξε σὲ τόση δυστυχία καὶ νόμισα πὺς θὰ τὴν ἐκδικηθῶ πνίγοντας ἕνα βράδυ τὴ γρηὰ...

— Ἰδού, κύριοι ἔνορκοι, μέσα στὰ ἀπλᾶ καὶ λίγα αὐτὰ λόγια ὁλόκληρη ἡ τραγωδία τῆς ψυχῆς ἐνός παιδιοῦ. Δὲν ἐγνώρισε μάννα, δὲν ἐνοιώσε τὰ χάρδια τῆς... κι' ὅμως τὰ λαχταροῦσε... Ἐνας γεννημένος κακούργος δὲν τὰ λαχτα-ρᾷ... δὲν ἀπλώνει τὰ χέρια του στὴν πρώτη μέγαιρα, πὺ συναντᾷ, γιὰ νὰ τῆς ζητήσῃ λίγη στοργή... Τὶ βρῆκε ὅμως τὸ παιδί αὐτό; Ἐγκατάλειψη... μῖσος... κακία... Καὶ δὲν ἦ-ταν ὀρφανό. Δὲν τοῦ στέρησε ἡ μοῖρα τὴ μάννα του. Ἡ γρηὰ τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ μιὰν ἄλλη γυναίκα, γυναίκα πὺ δ-ζοῦσε μέσα στὴν ἀκολασία, ἴσως στὴ χλιδῇ, μιὰ γυναίκα πὺ πιθανόν νὰ ἦταν τῆς ἐσχάτης ὑποστάθμης ἢ τῆς πρῶ-της κοινωνικῆς τάξεως... ἀδιάφορο! Ἦταν μιὰ γυναίκα χωρὶς καρδιά, χωρὶς συνείδηση, μιὰ τιποτένια, πὺ πέταξε τὸ παιδί τῆς στὸ δρόμο, πὺ τῷρριζε μόνη τῆς στὴ δια-φθορὰ καὶ τὸ ἐγκλήμα... Τώρα ἐμεῖς ἐδῶ δικάζομε τὸ παι-δί... Καὶ ἡ μητέρα; Ὡ, ἐκείνη δὲ φταίει! Δὲν ἐσκότωσε ἐ-κείνη! Μπορεῖ νὰ ζῇ ἐλεύθερη μέσα στὰ πλοῦτη τῆς καὶ νὰ ὀργιάξῃ ἀκόμη ἡ μπορεῖ νὰ κυλιέται πάντα ἀνενόχλητη στὸ βόρβορο τῆς ἀμαρτωλῆς ζωῆς τῆς... Κανεὶς δὲν τὴν ὀπιοτεύεται καὶ, πιθανόν, ὅλοι τῆς βγάζουν τὸ καπέλλο... Μὰ ὁ ἐγκληματίας πὺ δικάζομε τώρα εἶναι αὐτὴ! Αὐ-τὴ ἐσκότωσε με τὴν αἰσχρὴ τῆς πράξῃ, ὅτι καλὸ ὄπῃρχε μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ σημερινοῦ κατηγορουμένου... Καὶ πρὸς τὴ γυναίκα αὐτὴ, τὴν γυναίκα τοῦ βορβόρου καὶ τοῦ ἐγκλή-ματος, στρέφεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ γυναίκα μου ψυχὴ γεμάτη ἀγανάκτηση... γεμάτη μῖσος! Μάλιστα! Μῖσος τὴν μισῶ, μολονότι δὲν ἀδίκησε ἐμένα... ἀλλὰ γιατί ἀδί-κησε κάθε γυναίκα, ἀδίκησε τὸ ἱερώτερο αἶσθημα τῆς γυ-ναϊκῆς: τὸ μητρικὸ φίλτρο! Ἀντὶ νὰ θρέψῃ ἡ μητέρα αὐ-τὴ με στοργὴ τὸ παιδί τῆς, τῷρριζε στὸ δρόμο καὶ ὁ δρόμος ἔθρεψε ἕναν κακούργο. Καὶ με ὅλη τὴν παρουσία τῆς συ-νειδήσεως μου, τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν κατηγορῶ τὸν κατηγο-ρούμενο! Κατηγορῶ τὴ μητέρα! Κατηγορῶ κάθε ἔκφυλη καὶ ἀσυνειδήτη μητέρα, πὺ δίνει στὴν Κοινωνία τέτοιους ἐγκληματίας!

— Δὲν θέλω μ' αὐτά, κύριοι ἔνορκοι, νὰ μειώσω τὴ φρι-κὴ τῶν ἐγκλημάτων πὺ δικάζετε θέλω ἀπλῶς νὰ σκεφθῇ-τε ἂν ποτέ ὁ πέλεκυς τῆς κρίσεώς σας νὰ πέσῃ στὸ κε-φάλι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου με τὴν ἴδια ὀρυὴ πὺ θάπεφτε σ' ἕναν ἄλλο, ὁ ὁποῖος εἶχε ὅλα τὰ μέσα, καὶ ὅλες τὶς προστοπές καὶ τίς φροντίδες γιὰ νὰ γίνῃ καλὸς καὶ δὲν τὸ ἔβλεπε...!

Ἦταν τέτοια ἡ αἰσθησις πὺ ἐπροξέννησε ἡ ἀγόρευση τῆς συνηγόρου Μύριαμ Ντίκινς, ὡστε μιὰ νεκρικὴ σιγὴ ἀπλώθηκε μέσα στὴν αἴθουσα. Πολλοὶ ἐδάκρυσαν... Καὶ ἡ ἴδια, ὅταν ἐκάθισε ξανά στὴν ἔδρα τῆς, εἶχε τὰ μάτια βουρκωμένα. Τὸ ὄρατο τῆς πρόσωπο, πὺ ἡ δροσιά του τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται μόλις 25 χρόνων, ἐνῶ εἶχε περάσει πολὺ τὰ τριαντάπεντε, εἶχε πάρει μιὰ χλωμάδα, πὺ τὸ-κανε ἀκόμα πὺς συμπαθητικὸ.

Οἱ ἔνορκοι φαίνεται πὺς ἐπήρε ἀσθησαν πολὺ ἀπὸ τὰ λόγια τῆς συνηγόρου. Καὶ καταδικάσανε τὸν Τζάκ Ράφ, σὲ θάνατο με τὴν ἐσχάτην χάριτος.

Ἀληθινὸς θρίαμβος γιὰ τὴν Μύριαμ Ντίκινς.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὁ κατηγορούμενος ζήτησε νὰ δῇ τὴ συνηγορὸ του μετὰ τὴ δίκη. Ἐκείνη μπῆκε στὸ καλὶ τοῦ τρομεροῦ κακούργου καὶ βρῆκε ἕνα ἀλλοιώτικο, ἡμερωμένο ἄνθρωπο.

— Ἐπιτρέπατέ μου, τῆς εἶπε αὐτός, νὰ σὰς φιλήσω τὰ χέρια. Εἰσθε ἡ μόνη γυναίκα, ὁ μόνος ἄνθρωπος στὴ Γῆ, πὺ μοῦδειξε συμπάθεια... πὺ μ' ἔκαμε νὰ ντραπῶ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὰ ἐγκλήματά μου... Ὡ, ἂν εἶχα μιὰ μάννα, σὰν κι' ἐσὰς, δὲ θάμουν μελλοθάνατος σήμερα... Σὰς ε' ὀρκί-ζομαι... Μόνο σεῖς μὴκατε μέσ' στὴν ψυχὴ μου... Δὲν εἶμαι γεννημένος κακούργος...

Καὶ τὸ «τέρας», πὺ καὶ μόνο τ' ὀνομά του προξενοῦσε φρίκη καὶ τρόμο, ἄρχισε νὰ κλαίῃ, φιλώντας τὰ χέρια τῆς κυρίας Ντίκινς.

Ἐκείνη, ὅχι πιά ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ ἐπιδεξιότητα, ἀλ-λὰ πραγματικὰ τώρα ἐνοιώσε κάποια συγκίνηση καὶ συμ-πάθεια γιὰ τὸν κακούργο πελάτη τῆς.

— Ποιὸς ξέρει, τοῦ εἶπε, ἴσως κι' ἐγὼ... ἂν τῷθελε ἡ Μοῖρα... θὰ ἦμουν μητέρα εὐτυχισμένη... Μὰ ἄς εἶναι... πέ-ς μου τώρα, εἰσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπόφασή;

— Ἀπὸ τὴν καταδίκη, ναί. Ἀπὸ τὴ χάρη... ὅχι! Τὶ νὰ τὴν κάνω πιά ἐγὼ τὴ ζωὴ;

— Ἡ ζωὴ εἶναι πάντα πολὺτιμη... Ἄν μάλιστα ἀποφα-οῖσης ἐλλικρινᾷ νὰ τὴν ἀλλάξῃς... Ἡ φυλακὴ θὰ σοῦ δώσῃ ὅλο τὸν καιρὸ γι' αὐτό!

— Ὡ, ἐλπίζω νὰ μὴ βγῶ πιά ἀπ' τὴ φυλακὴ... Στὴν πα-τρίδα μου δὲ θέλω νὰ ἔξαναπάω. Ἐφύγα μικρὸ παιδί με-τὴν ἀπόφασή νὰ μὴ ἔξαναπατήσω...

— Ὡστε, δὲν εἶνε ἡ Νέα Ὀρκοκὴ ἡ πατρίδα σου;

— Ὅχι. Μόνο σὲ σὰς τὸ λέω...

— Καὶ γιατί τῷκρυες ἀπὸ τοὺς ἄλλους;

— Γιατὶ μ' ὅλο τ' ὀμῖσος πὺ νοιώθω γιὰ τὴ μάννα πὺ με πέταξε, δὲ θέλησα νὰ τὴν ἐκθέσω... οὔτε τὴν πατρίδα-τῆς ἐβλήσα νὰ πῶ...

— Ξέρεις τὴ μητέρα σου;

— Ἡ γρηὰ στρίγγλα μου εἶχε πεί πὺς ἦταν κάποια φοιτῆ-τρια στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Μινεζότας.

— Τῆς Μινεζότας;...

— Γεννήθηκα ὅστερα ἀπὸ κάποια περιπέτεια τῆς μ' ἐν-δάσκαλο... Με παράδωσε σὲ μιὰ παραμάννα... Ἐκείνη μ-πούλησε στὴ γρηὰ γιὰ δέκα δολλάρια καὶ εἶπε στὴ μά-να μου πὺς πέθανε.

Ὅσο μιλοῦσε ὁ κακούργος με τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ τὰ-μάτια καρφωμένα στὸ πάτωμα, ἡ μορφή τῆς Μύριαμ Ντί-κινς ἐβείχε μετὰ τρομερὴ ἀγωνία, μιὰ πάλη ψυχικὴ, πὺ τῆς ἐσβυνε τὰ λόγια στὸ στόμα κι' ἔκανε τὸν κόσμ-ο νὰ θαμπῶνῃ ὁλόγυρά τῆς... Ἡ σκέψη τῆς πέταξε σὰν ἀστρα-πὴ στὰ περασμένα... εἴκοσι χρόνια πρὶν... στὸ Πανεπιστ-μιο τῆς Μινεζότας πὺ σπούδασε... πὺ κι' αὐτὴ εἶχε μι-τραγικὴ περιπέτεια, γιατί ἔκανε ἕνα παιδί ἀπὸ κρυφὸ ἐρί-τα, παιδί πὺς τῆς εἶπα ὅτι πέθανε ὅστερ' ἀπὸ 5 ἡμέρες.

— Ὁ Τζάκ Ράφ ἐξακολούθησε, σὰν σὲ ἐξομολόγησε.

— Ἀν δὲ μοῦ δώσουν χάρη καὶ με καθήσουν στὴν ἡλι-τρικὴ καρέκλα, θέλω μονάχα σεῖς νὰ πάρετε τὸ μόνο ἐ-θῦμο τῆς μητέρας μου, πὺ δὲν τὸ χωρίστηκα ποτέ... γιὰ μόνον σεῖς φανήκατε καλὴ μαζί μου... εἶνε αὐτὸ τὸ χρυ-μενταγιόν... σὰς τὸ χαρίζω ἀπὸ τώρα... δὲν ἔχω ἄλλο τρ-πο νὰ πληρώσω τὴν τόση καλωσύνη σας.

Ἡ Μύριαμ Ντίκινς ἐπῆρε στὰ χέρια τῆς τὸ μενταγιὸν τὸ κῶταξε καὶ τινάχτηκε ὀρθια, κυττώντας τὸν κατὰ δι-μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, μέσα ἀπ' τὶς βαθεῖες κόγχες τῶν-τὰ χελιά τρεμουλιαστὰ καὶ τὸ πρόσωπο κίτρινο σὰν κερί. Ἦταν σὰν νὰ τῆς ἦλθε κάποια δυνατὴ κρίση. Ἐκα-νὰ μιλῆσῃ, μὰ δὲ βγαίναν λόγια ἀπ' τὸ στόμα τῆς. Στὸ-λος, ἔπεσε ἐξαντλημένη στὴ στρωμνὴ τοῦ καταδίκου κα-σὲ λίγο βρῆκε τὸ κουράγιο νὰ τοῦ χαμογελάσῃ καὶ μιλήσῃ.

— Με συγχωρεῖς, Τζάκ... Μ' ἐσυγκίνησε πολὺ ἡ ἱστορ- σου... σὲ βεβαίωω πὺς τώρα σὲ ἀγα... σὲ συμπαθῶ... πολὺ... ναί... θάθελα ν' ἀνακουφίσας τοὺς πόνους σου... μαι μιὰ ξένη... μὰ ἀφῆσέ με νὰ σ' ἀγκαλιάσω... σὰ νὰ μὲν ἡ μάννα σου... καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴ λέξη πὺ λαχταρ-τόσα χρόνια... θέλεις;

— Ἀν θέλω... Ρωτᾶτε ἂν θέλω τὴ ζωὴ μου, φῶς μου.

Ἡ Μύριαμ ἀγκάλιασε τὸ Τζάκ θερμὰ, με λαχτάρα-μέσα σὲ λυγμοὺς πὺς ἀνατάραζαν τὸ πτῆθος τῆς ψιθύριζε:

— Παιδί μου! Παιδί μου!

MARY BODOS

2003

Η ΕΥΦΥΪΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Με ένστικτον άρα γε ή με ευφυϊαν είναι προικισμένα τά ζώα; Στην άρχή έπιστεύετο τó πρϊωτον. Σιγά-σιγά, όμως, αύξάνουν και πληθύνονται εκείνοι που πιστεύουν, ότι τά ζώα είναι προικισμένα με ευφυϊαν.

Όλοι αϊ παρατηρήσεις, πραγματικά, που έγιναν τά τελευταία αύτά χρόνια, τείνουν νά αποδείξουν, ότι τά ζώα έχουν κάποια λογικήν και ότι έχουν εις βαθμόν ίσως μικρότερον από τόν άνθρωπον τις ιδιότητες εκείνες αϊ οποίαι αποτελούν την βάση της νοήσεως, δηλαδή την μνήμην, τó αίσθημα και την λογικήν.

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ός πρός τó αίσθημα τών ζώων αϊ αποδείξεις είναι άφθονώταται. Τώρα τελευταίως άκόμη, αϊ έφημερίδες όλου του κόσμου άνεφεραν ως μονοδικόν παράδειγμα την ιστορίαν του σκύλου Γκασίκο.

Ο σκύλος αύτός έζοϋσεν εις τó Τόκιο. Ο κύριός του ήταν γιατρός κι έμενεν εις κάποιο από τά περίχωρα της Ιαπωνικής πρωτευούσης.

Κάθε μέρα ο γιατρός έπήγαινε στο νοσοκομείο του. Ο σκύλος τόν συνόδευε έως τόν σταθμόν και τó βράδυ έπήγαινε νά τόν παραλάβη.

Έδω και ένδεκα χρόνια ο γιατρός, έφονεύθη εις ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα. Έκτοτε, όμως, ο Γκασίκο έπήγαινε κάθε βράδυ στο σταθμό, με την κρυφήν έλπίδα, ότι θά έβλεπε, νά έμφανισθή ο κύριός του. Εις τó τέλος κατήντησε νά θεωρηται εις όλην την Ιαπωνίαν ως τó σύμβολον άπειρορίστου πίστεως και αγάπης. Η ιστορία του περιελήφθη εις τά σχολικά άναγνώσματα, του έστησαν μάλιστα, και άγαλμα εκ χαλκού εις τó μέρος όπου έπερίμενε την άφιξη του τράινου.

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΙΜΠΑΤΖΗ

Ένας χιμπατζής ήταν κλεισμένος εις τó κλουβί του. Του έτοποθέτησαν μίαν μπανάνα εις άρκετήν άπόστασιν από τó κλουβί, τóσον ώστε νά μήν την φθάση, με τά χέρια του.

Του έδωσαν τότε μίαν βέργαν από μπαμπού. Έδοκίμασε με αύτην νά φθάση την μπανάνα, αλλά δέν τó κατώρθωσε. Του έδωσαν τότε διάφορα κομματάκια από βέργες μπαμπού. Τά έξήτασε προσεκτικά, έχωσε τó λεπτότερον μέρος εις τó περισσότερον παχύ, και έπειτα τó τρίτον μέσα εις τó δεύτερον. Κατεσκεύασε τούτουτρόπως μιά μεγάλη βέργα, με την οποίαν μόρεσε νά φθάση την μπανάνα.

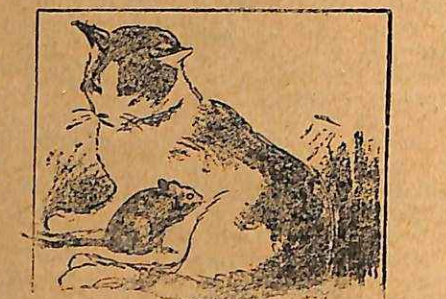
ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΗΓΑΙ ΤΩΝ

Μήπως, όμως, τά ζώα δέν ξεύρουν νά περιποιούνται τās πληγές των;

Σέ χιμπατζήδες και γορίλλας εύρέθησαν έπίδεσμοι, τούς όποιους κατεσκεύασαν οι ίδιοι. Μία μεκασα, της όποιας τó ένα πόδι είχε κτυπηθή από σκάγια, έτύλιξε τó πόδι της με χόρτα και λάσπην, εις τρόπον ώστε έσχημάτισε σωστόν έπίδεσμον.

Οι έλέφαντες κάμνουν κάτι καλλίτερον. Εισάγουν ένα κομμάτι από καλά εις την πληγήν των και άφήνουν νά τρέξη δι' αύτού τó πύον.

Διά τούς έλέφαντας άναφέρεται άκόμη και τó εξής: Όταν πηγαίνουν πολλοί μαζί και ένας από αύτούς τραυματισθή βαρείά, ώστε νά μήν ήμπορή νά προχωρή μόνος του, δυό άλλοι σπεύδουν εις τó πλευρόν του τόν ύποστηρίζουν και τόν μεταφέρουν εις την

κατασκήνωσή των σάν άληθινοί νοσοκόμοι.

Ίδου και έν άλλο σχετικόν άνέκδοτον: Εις μίαν πόλιν της Νοτίου Αμερικής ένα τράμ συνεκρούσθη με δυό έλέφαντας που άνήκαν εις περιοδευόν Ιπποδρόμιον. Ο ένας άπ' αύτούς έχασε την ισορροπίαν του, έπεσε και έτραυματίσθη.

Επί δυό όλοκλήρους ώρας μάταια έπροσπάθησαν νά τόν πλησιάσουν και νά τόν περιποιηθούν, διότι ο δεύτερος έλέφας, από φόβον μήπως έπροξενούσαν μεγαλύτερον κακόν εις τόν σύντροφόν του, δέν άφήκε νά πλησιάση κανείς, ένω ταυτοχρόνως τόν έπριποιείτο και έπροσπάθει νά τόν άνασκήσῃ.

Επί τέλους ο τραυματισμένος έλέφας κατώρθωσε νά άνασηκωθή και, στηριζόμενος εις τόν σύντροφόν του, έέστρεψεν εις τόν σταύλον του.

Οι έλέφαντες, είναι γνωστοί άκόμη και διά την καλωσύνην των. Τρελλαίνονται ιδίως διά μικρά άθώα παιδιά, και με εύχαρίστηση προτείνουν μέσα από τó κλουβί των την προβοσκίδα, διά νά δεχθούν από τά χεράκια των διάφορες λιχουδιές.

ΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΠΛΑ

Διά τά κοράκια παρατηρήθη τó εξής περίεργον φαινόμενον: Παρακολουθούν πάντοτε τούς καλλιεργητάς, διά νά τσιμπολογούν από τά προϊόντα των που τυχαίνει νά πέσουν κατά γής. Άν, όμως, οι καλλιεργηταί έχουν κρεμασμένον όπλον εις την πλάτην των, φύγουν άμέσως και στέκονται σέ μεγάλη άπόστασιν. Γνωρίζουν ή

ένθυμούνται, ότι τó όπλον αποτελεί κίνδυνον θανάτου δι' αύτά. Τό περιεργότερον, μάλιστα, είναι ότι, όπως έξηκριβώθη, στέκονται πάντοτε έκτός βολής του όπλου.

ΤΑ ΚΩΠΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

Άλλα ζώα προσποιούνται ότι άπέθαναν είτε διά νά σωθούν, είτε διά νά έλκύσουν τά θύματά των. Ένα από αύτά είναι και ή άλεπούς, ή φημισμένη διά την πανουργίαν της.

Τόν χειμώνα, όταν δέν εύρίσκη εύκολά την συνηθισμένην τροφή της, πιάει πουλιά με έντελώς ειδικόν τρόπον.

Ήξεύρει, φαίνεται, ότι, μόλις πεθάνη, θά πάνε τά έρπετά νά φάγουν τó πτώμα της. Σύρεται, λοιπόν, σάν ένα έτοιμοθάνατο ζώον και έπειτα, όταν τά πουλιά την μυρισθούν και συγκεντρωθούν από πάνω της, εξαπλώνεται κατά γής και κάνει την πεθαμένην.

Γά πουλιά πλησιάζουν περισσότερον και χοροπηδοϋν τριγύρω της. Επ' τέλους ένα από αύτά τολμά νά πλησιάση έντελώς διά νά άρχισή τó τσιμπολόγημα. Έκείνη τή στιγμή εξαφνα ή άλεπούς άνατινάσσεται σάν σούστα και άρπάζει τó άσύνετο πουλί.

Η άλεπούς μεταχειρίζεται τó ίδιο τέχνασμα και διά νά ξεφύγῃ από τούς κυνηγούς.

Ένας κυνηγός είχε τραυματίσει μιά μέρα κάποιαν άλεπούς και έπρόλαβεν εις την έπίπονη φυγή της νά την πιάση. Η άλεπούς τότε έπροσποίηθη την πεθαμένην. Ο κυνηγός την άφήκε κατά γής, διά νά άναζητήσῃ μέσα εις τις τσέπες του σπάγον με τόν όποιον νά της δέσῃ τά πόδια της διά νά την φορτώσῃ έπειτα εις τόν άμυν του. Τή στιγμή που ο άνθρωπος ήταν άφοσιωμένος εις την έρευνάν του ή άλεπούς έτινάχθη διά μιάς όρθια και τó έβαλε όλοταχώς στα πόδια.

ΤΑ ΖΩΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ

Ο δόκτωρ Παύλος Μπάρτς, του Έθνικού Μουσείου τών Ηνωμένων Πολιτειών, άναφέρει ότι ως έβεβαιώθη οι Ιγκουάνοι — και ιδίως οι Ιγκουάνοι τών νήσων Γκαλαπάγος — είχαν τó έκτακτον προσόν νά ήμπορουν νά πεθαίνουν κατά βούλησιν. Ο κ. Μπάρτς είχε συλλάβει αϊχμαλώτους μερικούς Ιγκουάνους. Πολλοί, όμως, άπ' αύτούς άπέθνησκαν έντελώς αϊφνίδια, χωρίς λόγο, χωρίς νά προηγηθή ή παραμικρή άσθένεια. Άνετινάσσοντο, έφαίνοντο σάν νά τούς συνεκλόνηζε κάποιο ρίγος και έπειτα έπεφταν νεκροί, διότι τά τεράστια αύτά έρπετά έχουν κάποιαν άδένα που σκορπά στόν οργανισμόν των δηλητήριο όταν βαρεθούν τή ζωή.

ΑΛΙΣ ΦΕΓΙΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΤ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΤΡΙ ΛΕΗΤΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ
ΚΙΝΙΝΗΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΜΕ 4 ΣΕΛΛΗΝΙΑ

έξεδηλώθηκε στο μέρος εκείνο, έχει μια πολύ ρομαντική ιστορία.

Η Κίνα, ή μάλλον το δέντρο «τσιτσόν» όπως τ' ονομάζουν οι άνατολικοί λαοί, και από τον φλοιό του οποίου κατασκευάζεται το κινίνο, λατρεύεται με προληπτικό θαυμασμό κατά τον 17ον αιώνα από τους Ιθαγενείς του Έκουαντόρ και του Περού.

Μαγικές θεραπευτικές ιδιότητες απέδιδαν κυρίως στην «τσιτσόν» όσοι υπέφεραν από πυρετούς της ζούγκλας. Για να γίνουν δε καλά δεν είχαν παρά να βουτήξουν τα πόδια τους μέσα στα στάσιμα νερά του βάλτου! Το φαινόμενο της περιέργειας αυτής θεραπείας ώφειλόταν στο στάσιμο νερό που απορροφούσε τα συστατικά της κινίνης από το δέντρο.

Ο πρώτος ευρωπαίος γιατρός που εξετίμησε την κινίνη, ήταν ο Ρόμπερτ Ταλμπάτ, ο οποίος το 1618 με την βοήθειά της θεράπευσε τον βασιλέα της Ισπανίας Κάρολο τον ΙΙ.

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ ΑΠΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ

Σε μια έκταση μισή σαν την Ελλάδα, στα σύνορα του Βελουχιστάν και της Περσίας έχει εκλείψει κάθε ζωή, τελευταίως. Άνθρωποι, ζώα, πουλιά, έρπετα και έντομα, όλα δηλητηριάστηκαν από τη διαβολική φωτιά του βουνού—όπως ονομάζουν οι Πέρσαι το ήφαιστειο του Κόχ-Ι Ταφατάν. Από τον κρατήρα του ήφαιστείου ξεχύθηκαν πυκνά σύννεφα αμμωνιακών αερίων τα οποία κατέστρεψαν κάθε ζωικό και φυτικό οργανισμό.

Δηλητηριώδη αέρια έχουν βγεί και από άλλους κρατήρες ήφαιστειών, ήσαν δε θανατηφόρα και επέφεραν ανυπολόγιστες καταστροφές.

Το 1912 εξερράγη το ήφαιστειο Καμάι στην Αλάσκα, ανοίγοντας τον μεγαλύτερο κρατήρα του κόσμου, τον γνωστόν με τ' όνομα «Η κοιλάδα,

ο κινίνο, για το οποίο ένα SOS έστάλη τελευταία από την Κεϋλάνη για να προλάβουν την εξάπλωση της επιδημίας του δώλου πυρετού, που

10,000 καπνών». Από τις ρωγμές ξεχύθηκαν τεράστια σύννεφα αερίων θειαφίου, καλύπτοντας ένα γύρο μιά μεγάλη έκταση. Σε όλη την περιοχή που επικάθησαν τα δηλητηριώδη εκείνα αέρια επέφεραν τον θάνατο σε κάθε ζωικό οργανισμό και κατέστρεψαν όλη την βλάστηση.

Το ήφαιστειο Σακαούρα Σίμα στην Ιαπωνία εξερράγη το 1914 και ανέσκαψε κυριολεκτικώς όλη την πόλη Καγκοσίμα.

Από τον ήφαιστειογενή σεισμό, που προηγήθη σκοτώθηκαν 70,000 άνθρωποι, ένας δε μεγάλος αριθμός ανθρωπων πέθανε από ασφυξία από τα δηλητηριώδη αέρια του ήφαιστείου τα οποία κατέκλυσαν όλη την κατεστραμμένη περιοχή.

Πριν συμβεί ο τρομερός σεισμός, της Χιλής το 1857, από τον πυθμένα του κόλπου της Παύτα υψώθηκε ένα δηλητηριώδες αέριο, σκοτώνοντας τεράστιες ποσότητες από ψάρια και δστρακα.

Τα σκοτωμένα ψάρια και δστρακα, επέπλεαν στην επιφάνεια της θάλασσας κι' εξεβράστηκαν στην παραλία, όπου σχημάτισαν ένα τείχος ύψους 1 1/2 μέτρου και μήκους 12 μιλίων.

Η μεγαλύτερα καταστροφή των τελευταίων χρόνων από δηλητηριώδη αέρια ήφαιστειών, ήταν η απονέκρωση της ώρας πόλεως του Αγίου Πέτρου, από ένα περαστικό δηλητηριώδες σύννεφο, που είχε βγεί από το δρος Πελέ.

Σε διάστημα μόνον ολίγων στιγμών πέθαναν από ασφυξία 40 000 άνθρωποι.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΦΥΤΑ

Είς τον Βοτανικό κήπο του Μισουρού εις την Βόρειον Αμερικήν υπάρχει ένα φυτό παρόμοιον του οποίου δεν υπάρχει σ' όλο τον άλλο κόσμο. Το φυτό αυτό παράγει ντομάτες εις τους κλάδους και πατάτες εις τις ρίζες.

Επίσης εις τον αυτόν κήπον υπάρχει μιά τριανταφυλλιά ή οποια κατόπιν επανειλημμένων εμβολιασμών παράγει ταυτοχρόνως τριαντάφυλλα τριών χρωμάτων.

Ο Γεώργιος Λαβάλ, ένας νέος 24 χρόνων από το Λακανσάιρ κατώρθωσε να πραγματοποιήσει το φτηνότερο ταξίδι.

Ο Λαβάλ άνεχώρησε από το Χόρλτρον του Μάτζεστερ τον Οκτώμβριο, του 1933 με τέσσερα μόνον σελλήνια στη τσέπη, και από τότε διήνυσε 30000 μίλια. Έκαμε τον γύρο του κόσμου και έγραψε τις εντυπώσεις του σε βιβλίο.

Την άρχη του ταξιδιού του την έκαμε συντροφιά μ' έναν φίλου του. Μπήκαν και οι δυο σ' ένα αλλανδικό παληοκάραβο, αλλά στις άκτες του Βελγίου το Ιστιοφόρο ντυάγησε και ο σύντροφός του παραιτήθηκε από τη συνέχιση του ταξιδιού. Ο Λαβάλ τότε εξακολούθησε μόνος του το ταξίδι στην Εθιόπια, Ασία, Αφρική, Αμερική κ.τ.λ.

Στην Αίγυπτο συνελήφθη και λιποτάκτης από το στρατό. Στη Μαλάγα έλαβε μέρος σ' ένα τοπικό πρωτάθλημα πυγμαχίας. Έκέρδισε τον άγωνα αλλά κατεδιώχθη από τους φίλους του αντίπαλου του Στό Κολοράδο συμμέτεσχε σε άγώνες Ιππασίας, ήρθε πρώτος, αλλά στο τέρμα του δρόμου έπεσε από το άλογο και μετεφέρθη στο νοσοκομείο. Παρ' όλα αυτά επέστρεψε υγιής στο Λονδίνο τον περασμένο μήνα.

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΧΩΡΙΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

Τα πρώτα πειράματα του αεροπλάνου χωρίς πτέρυγας, που έγιναν το τελευταίως στο Λονδίνο δεν είχαν την απόλυτη επιτυχίαν που προσδοκούσε ο Έλληνας εφευρέτης του κ. Φιλίππιδης. Έν τούτοις, απέδειξε ότι η βάσις επί της οποίας στηρίζεται αυτή είναι ορθοτάτη, μόνον δε μικράι έλλείψεις παρουσιάζονται ως προς την κατακόρυφον προσγείωση και ανύψωση και την ταχύτητα ήτις είναι κατωτέρα πολύ της προβλεφθείσης. Πάντως ο εφευρέτης είναι αισιόδοξος ότι ταχέως με μικράς τροποποιήσεις, θα πραγματοποιήσει τας προβλέψεις του. Αι δεύτεραι δοκιμαί του αεροπλάνου χωρίς πτέρυγας θα γίνουν μετά μήνα επίσης έντελώς μυστικά, ως ή προχθαινή την οποίαν παρακολούθησαν μόνον οι άρμόδιοι άξιωματικοί.

Όπως ξέρετε βέβαια, από την Ιστορία, από μερικά μικροπράγματα ξεαρτίζονται πολλές φορές η πολιτική διαμόρφωση του κόσμου. Όλοι θαχετε ακούσει το περίφημο για τη μητέρα της Κλεοπάτρας: αν ήτανε λιγάκι κοντούτερη ή λιγάκι μεγαλύτερη, ασφαλώς άλλη θα ήτανε η εξέλιξη της ρωμαϊκής κυριαρχίας στον κόσμο. Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι η Θεία Πρόνοια μεταχειρίζεται πολλές φορές ασήμαντα μέσα για μεγάλους σκοπούς.

Αν εξετάσουμε μονάχα τις απρόοπτες συνέπειες, σε κάτι ανάλογο που έγινε και στη ζωή του κ. 'Αλκιβιάδη Λερά, του Οίκου Α. Λερά υιός, Εισαγωγή.—Εξαγωγή—Προμήθεια.

Μία μέρα λοιπόν ο κ. 'Αλκιβιάδης Λερά βρέθηκε καρφωμένος στο κρεβάτι του από μία δυνατή προσβολή ρευματισμών, με όλες τις ένοχλητικές γνωστές συνέπειές της. Παρά τις περιποιήσεις της γυναίκας του και τις καθημερινές—πολλές φορές μάλιστα δυο φορές τη μέρα—έπισκέψεις του γιατρού του και τα πολύχρωμα και πολυποίκιλα φάρμακα που του δώσανε, ο άρρωστος άρχισε γρήγορα να στεναχωριέται.

Πολλοί φίλοι του, που κι αυτοί είχαν άλλοτε υποφέρει τα ίδια και χειρότερα, έσπευσαν να τον δώσουν συμβουλές πολύτιμες, πώς να μη στεναχωριέται, ή να στεναχωριέται λιγώτερο.

Για να περνά ή ώρα σου, όσο θα μείνης ακόμη στο κρεβάτι ή στην πολυθρόνα, του είπαν όλοι μ' ένα στόμα, δεν υπάρχει άλλο γιατρικό από τα βιβλία!

Ετσι ο κ. Λερά διάταξε και τούφεραν απ' το γραφείο τα βιβλία του, το Καθολικό του, το Ημερολόγιο, το Βιβλίο του Ταμείου κι' όλα τ' άλλα και για πρώτη φορά άρχισε να τα εξετάζει με δλη του την ήσυχια και με την μεγαλύτερη προσοχή, αφού δεν είχε τίποτε καλύτερο να κάνει.

Υστερ' από λίγες ώρες άρχισε να παρουσιάζεται μπροστά στα έκπληκτα μάτια του ένα μέρος της αλήθειας, το μέρος που άφορούσε τον κ. 'Ονορέ Μιτουά, ταμιά—λογιστή και διευθυντή του Οίκου Α. Λερά υιός. Τό πράγμα δεν έπείρεπε καμιάν άμφιβολία: αυτός ο κ. 'Ονορέ Μιτουά ήταν ένας παληάνθρωπος! Από χρόνια τώρα ο άπιστος ταμιάς, παρ' όλη την έμπιστοσύνη, ή καλύτερα εξ αίτιας της έμπιστοσύνης, που του είχε ο πρότερος μένους του, του έκλεβε σημαντικά ποσά, πότε λίγα πότε, πολλά, των οποίων όμως το άθροισμα έφθανε τις εκατό χιλιάδες φράγκα.

Υστερ' από την καταπληκτική αυτή ανακάλυψη ο 'Αλκιβιάδης Λερά έσπευσε να στεναχωριέται κι' ή ψυχή του πλημμύρισε από την μεγαλύτερη αγανάκτηση.

—Εκατό χιλιάδες φράγκα! Έλεγε μιλώντας στον εαυτό του. Αυτό το άχρεϊστο μούκλεψε εκατό δλόκληρες χιλιάδες. Και γώ όλον αυτόν τον καιρό ζώ με την μεγαλύτερη οικονομία, άρνήθηκα και το παραμικρότερο κόσμημα στην άγαπημένη μου τη γυναίκα, δεν της έχω κάνει το παραμικρότερο δώρο!...

Αισθανότανε μιάν άπειρη άηδία για τον κόσμο όλόκληρο.

Κι' αυτά μου τ'άκανε, ποιός; Ο 'Ονορέ Μιτουά, ο άνθρωπος που του είχα απόλυτη έμπιστοσύνη, ο 'Ονορέ Μιτουά! Σε ποιόν λοιπόν να έμπιστευθώ κανείς, Θεέ μου, σε ποιόν;... Α! Έχουν πολύ δίκιο αυτοί που φωνάζουν πως χάλασε ο κόσμος και παντού βασιλεύει ή άνηθικότητα!

Για να εξηγηθώ ή τόση αγανάκτηση, πρέπει να ποθμε κάτι άλλο, ότι δηλαδή ο 'Ονορέ Μιτουά δεν ήτανε μονάχα ταμιάς και λογιστής του κ. Λερά αλλά και σύζυγος της έρωμένης του.

Με άλλα λόγια, ο κ. 'Αλκιβιάδης Λερά ήτανε έρωστής της κ. Μιτουά, κι' αυτή ή κατάσταση, όπως θα ξαίρετε ίσως, δημιουργεί χωρίς άμφιβολία μεταξύ δύο ανθρώπων έναν δεσμό ίσχυρότερο από εκείνον που συνδέει συνήθως έναν προϊστάμενο με τον υπάλληλό του.

Γι' αυτό ο δυστυχισμένος κ. Λερά δεν ήξερε τί να κάνει. Δεν μπορεί βέβαια κανείς να πετάξει στους

ΜΙΣΟ ΤΟ ΚΑΚΟ

δρόμους και να παραδόνε στην δικαιοσύνη τον άντρα της φιλενάδας του! Αυτό δεν μπορούσε να γίνει ποτέ, όλος ο κόσμος θα τον κακολογούσε.

Ετσι, μέσα στην άπελπισία του, αποφάσισε ν' άνοή την καρδιά του στην ίδια την Κα Μιτουά.

—Ξαίρεις; της είπε μόλις οι ρευματισμοί του έπείρεψον να την ξαναϊδω. Ο άντρας σου είναι ένας παληάνθρωπος!

—Όχι δά! είπε ή ώραία Κα Μιτουά.

—Και όμως έτσι είναι, δυστυχώς, βεβαίως ο κ. Λερά.

Μέσα σε δυο—τρία χρόνια έχει βουτήξει απ' το ταμείο μου πάνω από εκατό χιλιάδες φράγκα!

—Μπρέ το γουρουνί! φώναξε άμέσως καταγανακτισμένη ή σύζυγος του άπιστου λογιστού, μπρέ το βρωμόσκυλο!

—Βρίσκες βλέπω και ού άκατανόηστη, φρικτή ή άγωγή του, είπε με άνακούφιση ο κ. Λερά.

Δεν είχε όμως εξηγήσει διόλου σωστά την αγανάκτηση της φιλενάδας του.

—Μπρέ το γουρουνί, το βρωμόσκυλο! ξανάειπε ή Κα Μιτουά. Όχι μονάχα δεν μου είπε λέξη γι' αυτές τις εκατό χιλιάδες, ο άφιλότιμος, αλλά ούτε και φάνηκε κάπως γενναϊότερος σε μένα! Ούτε ένα δώρο, ούτε ένα διαμαντικό, τίποτε!... Πρέπει να ξαίρης πως θάχη μπλέξει με κάποια γυναίκα ο παληάνθρωπος!...

—Δεν έχω ιδέα! ώμολόγησε ο κ. Λερά.

—Πώς δεν έχεις ιδέα! έξακολούθησε ή δυστυχισμένη κυρία, με δίκαιη αγανάκτηση. Έτσι έπιβλέπεις το προσωπικό σου;... Καλά λοιπόν! αν δεν ξαίρης εσύ, έγω μάθω!

Έβαλε τρεις μυστικούς ντετέκτιβ, και τους τρεις που ήν αστυνομικούς παυμένους χρόνια, τώρα από την ύπαισία για άνικανότητα και άμέλεια καθηκόντων, και το τέλεισμα ύπηρεξε κεραυνοβόλο.

—Ξαίρω! Έμαθα! φώναξε στον κ. Λερά λίγες μέρες αργότερα. Δεν είχα διόλου γελαστή που τον ύποπτευες κχ. Για να καταντήση σ' αυτό το σημείο, δεν έχω άλλη εξήγηση, έπρεπε να με άπατά. Τό τέρας έχει φιλενάδα!

—Αλήθεια; Έ, αυτό πάλι δεν μπορούσα να τό περνώ. Είσαι βέβαιη;

—Όπως με βλέπεις και σε βλέπω!

—Και ποιά είναι ή φιλενάδα που του τρώει τα λεφτά μου;

—Η γυναίκα σου! άποκρίθηκε ή Κα Μιτουά παρόλη μνήμη στη δική της αγανάκτηση και χωρίς διόλου να λογιριάζη τι έντύπωση θάκανε αυτή ή άποκάλυψη στον δυστυχισμένο παραγγελιοδόχο.

Είναι ή γυναίκα σου! έξακολούθησε μανιασμένη. Τώρα καταλαβαίνω γιατί αυτή ή στρίγγλα είναι πάντα ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας, ένώ σου λέει—και τ'άχαφτες—πως ντύνεται σε μία παρακατιανή ραφτού της γειτονιάς σας, τώρα καταλαβαίνω πως φοράει διαμάντια σαν φουντούκια, που μονάχα εσύ πιστεύεις πως είναι ψεύτικα.

—Αλήθεια, είν' ή γυναίκα μου; ξαναρώτησε ο κ. Λερά.

—Οσοις μένους, οσοις βλάπτει!

—Και ποιά είναι ή φιλενάδα που του τρώει τα λεφτά μου;

—Η γυναίκα σου! άποκρίθηκε ή Κα Μιτουά παρόλη μνήμη στη δική της αγανάκτηση και χωρίς διόλου να λογιριάζη τι έντύπωση θάκανε αυτή ή άποκάλυψη στον δυστυχισμένο παραγγελιοδόχο.

Είναι ή γυναίκα σου! έξακολούθησε μανιασμένη. Τώρα καταλαβαίνω γιατί αυτή ή στρίγγλα είναι πάντα ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας, ένώ σου λέει—και τ'άχαφτες—πως ντύνεται σε μία παρακατιανή ραφτού της γειτονιάς σας, τώρα καταλαβαίνω πως φοράει διαμάντια σαν φουντούκια, που μονάχα εσύ πιστεύεις πως είναι ψεύτικα.

—Αλήθεια, είν' ή γυναίκα μου; ξαναρώτησε ο κ. Λερά.

—Οσοις μένους, οσοις βλάπτει!

—Και ποιά είναι ή φιλενάδα που του τρώει τα λεφτά μου;

—Η γυναίκα σου! άποκρίθηκε ή Κα Μιτουά παρόλη μνήμη στη δική της αγανάκτηση και χωρίς διόλου να λογιριάζη τι έντύπωση θάκανε αυτή ή άποκάλυψη στον δυστυχισμένο παραγγελιοδόχο.

Είναι ή γυναίκα σου! έξακολούθησε μανιασμένη. Τώρα καταλαβαίνω γιατί αυτή ή στρίγγλα είναι πάντα ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας, ένώ σου λέει—και τ'άχαφτες—πως ντύνεται σε μία παρακατιανή ραφτού της γειτονιάς σας, τώρα καταλαβαίνω πως φοράει διαμάντια σαν φουντούκια, που μονάχα εσύ πιστεύεις πως είναι ψεύτικα.

—Αλήθεια, είν' ή γυναίκα μου; ξαναρώτησε ο κ. Λερά.

—Οσοις μένους, οσοις βλάπτει!

—Και ποιά είναι ή φιλενάδα που του τρώει τα λεφτά μου;

—Η γυναίκα σου! άποκρίθηκε ή Κα Μιτουά παρόλη μνήμη στη δική της αγανάκτηση και χωρίς διόλου να λογιριάζη τι έντύπωση θάκανε αυτή ή άποκάλυψη στον δυστυχισμένο παραγγελιοδόχο.

Είναι ή γυναίκα σου! έξακολούθησε μανιασμένη. Τώρα καταλαβαίνω γιατί αυτή ή στρίγγλα είναι πάντα ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας, ένώ σου λέει—και τ'άχαφτες—πως ντύνεται σε μία παρακατιανή ραφτού της γειτονιάς σας, τώρα καταλαβαίνω πως φοράει διαμάντια σαν φουντούκια, που μονάχα εσύ πιστεύεις πως είναι ψεύτικα.

—Αλήθεια, είν' ή γυναίκα μου; ξαναρώτησε ο κ. Λερά.

—Οσοις μένους, οσοις βλάπτει!

—Και ποιά είναι ή φιλενάδα που του τρώει τα λεφτά μου;

—Η γυναίκα σου! άποκρίθηκε ή Κα Μιτουά παρόλη μνήμη στη δική της αγανάκτηση και χωρίς διόλου να λογιριάζη τι έντύπωση θάκανε αυτή ή άποκάλυψη στον δυστυχισμένο παραγγελιοδόχο.

Είναι ή γυναίκα σου! έξακολούθησε μανιασμένη. Τώρα καταλαβαίνω γιατί αυτή ή στρίγγλα είναι πάντα ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας, ένώ σου λέει—και τ'άχαφτες—πως ντύνεται σε μία παρακατιανή ραφτού της γειτονιάς σας, τώρα καταλαβαίνω πως φοράει διαμάντια σαν φουντούκια, που μονάχα εσύ πιστεύεις πως είναι ψεύτικα.

—Αλήθεια, είν' ή γυναίκα μου; ξαναρώτησε ο κ. Λερά.

—Οσοις μένους, οσοις βλάπτει!

—Και ποιά είναι ή φιλενάδα που του τρώει τα λεφτά μου;

—Η γυναίκα σου! άποκρίθηκε ή Κα Μιτουά παρόλη μνήμη στη δική της αγανάκτηση και χωρίς διόλου να λογιριάζη τι έντύπωση θάκανε αυτή ή άποκάλυψη στον δυστυχισμένο παραγγελιοδόχο.

Είναι ή γυναίκα σου! έξακολούθησε μανιασμένη. Τώρα καταλαβαίνω γιατί αυτή ή στρίγγλα είναι πάντα ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας, ένώ σου λέει—και τ'άχαφτες—πως ντύνεται σε μία παρακατιανή ραφτού της γειτονιάς σας, τώρα καταλαβαίνω πως φοράει διαμάντια σαν φουντούκια, που μονάχα εσύ πιστεύεις πως είναι ψεύτικα.

—Αλήθεια, είν' ή γυναίκα μου; ξαναρώτησε ο κ. Λερά.

—Οσοις μένους, οσοις βλάπτει!

Ο Ζιρώ ήταν ένας άνθρωπος σιωπηλός, ούτε μιλούσε για τις δικές του τις δουλειές ούτε κι' άνακατευότανε στις δουλειές των άλλων. Ήτανε μαραγκός στην άκρη του χωριού, του Μαζερόλ, πέρα στα σύνορα του Γιούρα.

Δεν είχε παντρευτεί ποτέ του. Στα νειάτα του είχε δοκιμάσει μία μεγάλη έρωτική άπογοήτευση. Η κοπέλλα που όνειροπολούσε να πάρη γυναίκα του προτίμησε έναν άπό τους άντιζήλους του. Γιατί ήταν όμορφη και την ζήτουσαν τα καλύτερα παλληκάρια του χωριού. Άλλοίμονο όμως! Η δυστυχισμένη πέθανε λίγα χρόνια μετά τον γάμο της από τη λύπη, τη φτώχεια, ίσως κι' από το ξύλο, που της χάριζε ο άντρας που προτίμησε από τον έργατικό και καλόκαρδο Ζιρώ.

Λίγους μήνες μετά τον θάνατο της γυναίκας του, ο άντρας της, που ήτανε συστηματικός λαθρέμπορος, σκοτώθηκε μία νύχτα μέσα στα βουνά, σε μία συμπλοκή με τους τελωνοφύλακες. Άφισε ένα αγοράκι δέκα χρονών, τον Λεόν. Κι' ο Ζιρώ υιοθέτησε τ' όρφανό.

Ήτανε βέβαια ένα πράγμα πολύ γλυκό για το γεροντοπαλλήκαρο τον Ζιρώ να ξαναβρίσκη άντίκρου του, στο τραπέζι του, πάνω στο δροσερό πρόσωπο του παιδιού, τέα χαρακτηριστικά της μοναδικής γυναίκας που αγάπησε κι' αυτός στη ζωή του. Η καλή του εκείνη πράξη του χάρισε στιγμές γεμάτες από μία γλυκειά και μελαγχολική γοητεία. Δεν έλειψαν όμως κι' οι δύσκολες ώρες. Γιατί το χαμίνι εκείνο, χωρίς νάχη κακιά καρδιά, ήταν υπερβολικά άταχτο και θρασύ. Πόση σταθερότητα χαρακτήρος, πόση όπομονή χρειάστηκε ο Ζιρώ για να διορθώση κάπως τό άτίθασσο εκείνο πλάσμα, να συγκρατήση εκείνο το παιδί στον ίσιο δρόμο, να τό κάνει ν' άποφεύγη τις κακές και δλεβρίες συναναστροφές, τη μόλυνση από τό κακό παράδειγμα των ρέμπελλων συνομηλίκων του...

Ο Ζιρώ γρήγορα κατάλαβε πως δεν έπρεπε να δώση τό μαγαζί του στον θετό του γυιό. Τό παιδί εκείνο δεν θα μπορούσε ποτέ να γίνη ένας καλός δουλευτής. Του χρειάζονταναν περιπέτειες και κίνηση. Κι' αλήθεια, μόλις έγινε είκοσι χρονών ο Λεόν, πήγε έθελοντής στα άποικιακά στρατεύματα και γρήγορα φανέρωσε την άπόφασή του να έξακολουθήση τό στρατιωτικό στάδιο στην Άφρική.

—Αν καλυπτήθηκε για τον άποχωρισμό αυτόν, άστόσο ο Ζιρώ εύχαριστήθηκε γι' αυτή την έκλογή που ταίριαζε τόσο πολύ με τον χαρακτήρα και την κλίση του παιδιού του. Και τη μέρα που ο Λεόν, ύστερα από μιάν επικίνδυνη έκστρατεία στις άποικίες, γύρισε με άδεια στο Μαζερόλ, με τα γαλόνια του λοχία στο μανίκι και τό μετάλλιο στο στήθος, εκείνη την άλησμόνητη μέρα, ο άσπληρος Ζιρώ, με τα καλύτερά του φορέματα, φουσκωμένος σαν τό παγώνι, δίπλα στον ήλιοκαμμένο λοχία, δεν άλλαξε τη θέση του με τίποτε στον κόσμο.

Η τεμπελιά όμως κι' ή αδράνεια δεν ώφελοισε διόλου τον ύπαξιωματικό. Αυτός ζητούσε κίνηση, δράση. Σιγά σιγά ξαναβρίσκει τους παιδικούς του φίλους, που μ' αυτούς, πριν από χρόνια, τ'όσκαζε κρυφά από τό σχολείο. Μερικά βράδια γύριζε σπίτι με τα μάτια ξαναμμένα, ύφος άνήσυχου. Άλλες φορές πάλι έβγαίνει έξω, άργά τη νύχτα, μετά τό φαγητό και γυρνάει σπίτι κρυφά, κατά τα ξημερώματα.

Κι' ο Ζιρώ γνώρισε πάλι καινούργιες άγωνίες. Υποπευότανε πως ο Λεόν είχ' παρασυρθώ με άσχημες παρέες, με καθώς ήτανε λιγδλόγος δεν τολμούσε να ζητήση πληροφορίες από τους φίλους και τους συγχωριανούς του. Μ' εύχαρίστησή του έβλεπε ο δυστυχισμένος να πλησιάζη

Ο ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ

το τέλος της άδειας του παιδιού του. Ένα από τα τελευταία βράδια

καθότανε πάλι όλομόναχος, με τις ίδιες στενόχωρες, γεμάτες φόβο, σκέψεις του αυτές. Η νύχτα ήτανε προχωρημένη. Ο Λεόν είχε βγή έξω μόλις άπόφαγε. Πού να πήγε; Μιά ραγδαία φθινοπωρινή βροχή, μαστίγωνε τους κάμπους. Ξαφνικά άκούστηκαν βιαστικά τρεχάματα έξω στο δρόμο. Άνοίγει ή πόρτα και παρουσιάζεται ο Λεόν, μουσκεμένος, κατακίτρινος, σαστισμένος. Κάτω από τό παλτό του που στάζει άπ' τη βροχή, κρύβει ένα δεματάκι.

—Τι συμβαίνει; φωνάζει ο Ζιρώ.

—Ο άλλος όμως ούτε το άποκρίνεται. Έχει τό ατί του τεντωμένο ν' άκούη τι γίνεται έξω. Υστερα ψιθυρίζει: —Τίποτε, τίποτε...

Αυτή τη φορά όμως ο Ζιρώ θέλει να μάθη, Σηκώνεται όρθιος, άγριεμένος: —Από πού έρχεσαι; Γιατί έτρεχες έτσι; Έμπρός, μίλα!

Και μονομιās ο Λεόν φανερώνει δλη τη φρικτή αλήθεια. Έ, ναί, λοιπόν! Τόν παρέσυραν οι φίλοι του. Κι' έπειτα, ξαίρει κανείς; Ίσως να είναι και τό αίμα του πατέρα του που τρέχει μέσα στις φλέβες του... Με λίγα λόγια, πέρασε τα σύνορα. Και γύρισε με διαμαντικά, λαθρεμπόριο... Τόν μυρίστηκαν όμως οι τελωνοφύλακες και τον κυνήγησαν ως τό χωριό. Θά τον είδανε, φυσικά, που μπήκε στο σπίτι. Όπου νάναι θά πλακώσουν...

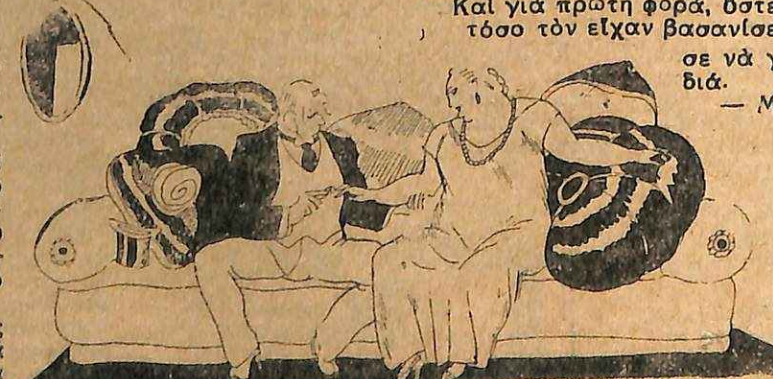
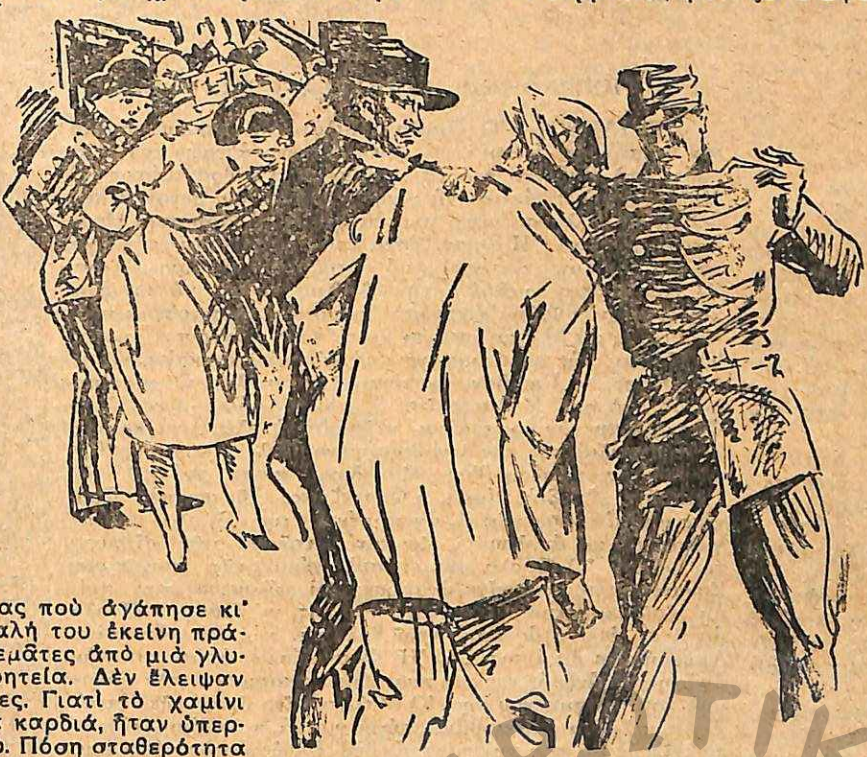
Ο Ζιρώ, για μία στιγμή, έκλεισε τα μάτια. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο τό είδε όλα, κι' άποφάσισε: Έπρεπε να σώση εκείνον τον δυστυχισμένο. Αν τον πιάνανε, καταστρεφότανε τό στάδιο του, ή ζωή του, για πάντα. Όχι, όχι! Δεν θ' άφιση να γίνη αυτό. Πρέπει λοιπόν να τον σώση, με κάθε θυσία. Μά γι' αυτό ένας τρόπος μόνο υπάρχει. Αν βρούν τό σπίτι οι τελωνοφύλακες και μπουξέ μέσα, θά παραδοθή αυτός και θά σώση τον Λεόν...

Ο Ζιρώ άνάσανε βαθεία αφού πήρε αυτή την άπόφαση. —Καλά, είπε, στο νέο Πήγαينه να πλαγιάσης. Άσεμου τό κασκέτο σου και τό μυνδύα. Κι' ό,τι άκούσης τσιμουδιά! Ο Λεόν κατάλαβε. Δεν είναι κακός κατά βάθος. Κι' ή ψυχή του επαναστατεί από νιροπή και πόνο. Άρνείται.

Ο Ζιρώ όμως, με τό δάχτυλο τεντωμένο, άκαμπτος κι' έπιβλητικός του δείχνει τη σκάλα: —Σε διατάζω να ύπακούσης! Σου άπαγορεύω να μιλήσης. Άύριο πρωί θά φύγης για τό σύνταγμά σου. Κι' αυτό άς σου γίνη μάθημα να διορθώθης, να γίνης άνθρωπος...

Υποταγμένος ο Λεόν φεύγει απ' τό δωμάτιο. Ήτανε καιρός. Μόλις είχε ξαφάνισθ ή κι' ο Ζιρώ έρριξε στους ώμους του τό μουσκεμένο παλτό του νέου, άκούστηκαν να βροντούν την πόρτα. Λαχανιασμένοι οι δυο τελωνοφύλακες ώρμησαν μέσα κι' ανακάλυσαν τό δέμα με κραυγές θριάμβου. Η γειτονιά άναστατώθηκε κι' οι περίεργοι βγήκαν να δούν τό Ζιρώ να συλλαμβάνεται για λαθρέμπορο.

Ο Ζιρώ πέρασε πράγματι σε λίγο από τό πλημμελειοδικείο και καταδικάστηκε. Η καλή του διαγωγή ως τότε του πρόσφερε τό ευεργέτημα της άναστολής της ποινής. Η δοκιμασία όμως ήτανε πολύ σκληρή για τον έντιμο εκείνον άνθρωπο. Προσάτωνν τη στιγμή που ο πρόεδρος του δικαστηρίου του έκανε άσπληρες παρατηρήσεις για τό τρομερό του παραπτώμα. —Οι εκείνη τη στιγμή, λίγο έλειψε να λυγίση, να βροντοφωνήση την αλήθεια οδριάζοντας. Και θά ύποχωρούσε αν δεν τον συγκρατούσε ή άνάμνηση της νεκρής...

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΙΛ ΡΙΜΙΝΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ο Πάολο Μαλατέστα σταλμένος από τον τερατωδώς άσκημο και ξεγοφιασμένο άδερφό του Γκι-οβάνι στη Ραβέννα, για να του φέρη τη Φραντζέσκα ντά Πολέντα, που έπρόκειτο να γίνη γυναίκα του, συναντά στο δρόμο τη μέλλουσα νύφη του, και, χωρίς να ξέρη ποιά είναι, την έρωτεύεται. Η Φραντζέσκα του ανταποδίδει τον έρω-τά του νομίζοντας πως είναι ο άντρας που της προωρίζανε. Ο Πάολο όταν μαθαίνει την αλήθεια, θέλει να την ανα-κοινώση στην Φραντζέσκα στο δρόμο που τη συνοδεύει προς το Ρίμινι, μα δεν προφταίνει γιατί τους ριχνονται ληστές. Ο Πάολο τους κατατροπώνει, μα πληγώνεται και μένει ά-ναίσθητος. Ο Γκι-οβάνι άνυπομονει και στέλνει το μικρότε-ρο άδελφό του Μαλατεστίνo, ο οποίος μόλις συναντά τη Φραντζέσκα την έρωτεύεται, κι' έπειδή τη βλέπει να κρατάει στην άγκαλιά της τον λιγοθυμισμένο άδελφό του, δοκιμά-ζει να τον σκοτώση. Τόν ίδιο δόγκο κάνει και για τόν Γκι-οβάνι. Στο Ρίμινι, η Φραντζέσκα, ξη στιγμές άγω-νίας μαθαίνοντας πως ο άγαπημένος της Πάολο, φεύγει για ταξίδι κι' άκολουθεί, ζωντανό—πτώμα στην αϊθουσα του γάμου. Ο Πάολο πέφτει στα χέρια της κουρσάρας Ζουανίτας, που τόν είχε άγαπήσει και φύλαγε να τόν πιά-ση Του έγκυστεριεύεται τόν πόθο της, κι' όταν ο Πάολο άρνήται, εκείνη άγριεμένη του δηλώνει, πως θα τόν κάνει όποσδήποτε δικό της. Η Φραντζέσκα ύφίσταται την άγάπη του άνδρός της και περιμένει καρτερικά τόν γυρι-σμό του άγαπημένου της. Ο Μαλατεστίνo όμως της επιτί-θεται κι' όταν ο Γκι-οβάνι φεύγει για να πολεμήση, την ά-πειλεί πως θα την φυλακίση αν δεν έندώση στόν πόθο του. Της δηλώνει πως κρατάει στα χέρια του κάποιον άπεσταλ-μένο του Πάολο, που της έφερε ένα μήνυμα κι' ότι ήταν πρόθυμος, για μια έρωτική νύχτα, να της πουλήση τη σιωπή του και τη γραφή του Πάολο. Η Φραντζέσκα, μια νύχτα καταιγίδος, δέχεται την επίσκεψη του Μαλατεστίνo. Κι' ενώ άπελπισμένη σκέπτεται πως να ξεφύγη, δημιουρ-γούνται διάφοροι θόρυβοι, κρωξιματα κουκουβάγιας και κάποιος άγνωστος παρασύρει τόν Μαλατεστίνo στο διάδρο-μο, όπου πέφτει και πληγώνεται στο δεξιό μάτι από ένα κομμάτι του δικού του σπαθιού. Η Φραντζέσκα τόν μετα-φέρει στην κάμαρά της, όπου τόν επισκέπτεται ο γιατρός και διατάζει έντελη άκίνησία. Μιλούν για το έπεισόδιο κι' ο Μαλατεστίνo διηγείται πως ο άγνωστος του πήρε τη γραφή του Πάολο.

στερα, αυτός ο άμορφος ο Πάολο, ξέρεi τόσο καλά να β-ζει τη μια λέξη κοντά στην άλλη, ώστε να έχουν διπλές έννοιες. Όταν πρωτοδιάβασα τη γραφή του, δεν πήγα ο-νούς μου, πως ήταν κάτι σαν έρωτικό τραγούδι. Ύστερα, η ζήλεια μου και το μίσος μου μ' έκανε να διαβάσω ανάμεσα στις γραμμές, να μαντέψω τη σημασία κάθε λέ-ξης. Α' την ξέρεi καλά την τέχνη ο άμορφος άδερφός μου, όπως ξέρεi και την τέχνη να ξελογιάζει τις γυναίκες. Όσο προχωρούσε στην κουβέντα του, τόσο η φωνή του δυνάμωνε, γινότανε από πονεμένη σκληρή. Η Φραντζέσκα είχε σταθή και τόν κύτταζε σαστισμέ-νη. Εκείνος εξακολούθησε: —Έτσι που έχει γραμμένη τη γραφή, όσες φορές κι' αν τη διαβάσθω ο Γκι-οβάνι, δε θα μπορέση να καταλάβη. Είναι τόσο ευτυχισμένος κοντά σου! Μόνον εγώ, εγώ που μού άργωνε την καρδιά η ζήλεια με το άγκαλωτό της, μπορέσα να καταλάβω και μόνο εγώ, άδηγούμενος από την άπελπισία, μπορώ να τόν ξανα να καταλάβω. Η φωνή του έγινε σπαραχτική καθώς βαρυνασαίνον-τας, προσπαθώντας να υπερνικήση τούς πόνους, πρόσθεσε:

Μαλατεστίνo, κι' άμέσως, ότε-ρα, τα χαρακτηριστικά του π-ραν πάλι, τη σφραγίδα του πόνο-υ. Η Φραντζέσκα, ταραγμέ-νη νευρική, είχε σηκωθεί και βήμα-τιζε μέσα στο δωμά, χωρίς να δίνη καμμία προσοχή, στο Μα-λατεστίνo.

Προσπαθούσε να συγκεντρώ-ση τις σκέψεις της, να ξεσπεί-ρη τη μνήμη της, για να θυμηθεί το τι είχε γίνει, μήπως μπορούσε να βρή μια λύση, στο μυστήριο που είχε ζήσει λίγες ώρες προ-τήτερα.

Τα κρωξιματα της κουκουβά-γιας, τα βαρεία χτυπήματα στο πόρτα, το σβύσιμο των δαυλ-ών, το λάβωμα του Μαλατεστίνo, εί-χαν βέβαια κάποια σχέση με την εξαφάνιση της γραφής του Πάολο.

Ποιος όμως μπορούσε να έλ-συμφορον για να κλέψη τη γρα-φή; Ο Μαλατεστίνo, έπειτα από λίγα λεπτά πονεμένης σιγής, έ-σφιξε τα δόντια του για να π-... Μή στενοχωριόσαι Φραν-τζέσκα. Δεν είναι δα και σπου-δαίο πράγμα που μού έκλεψαν τη γραφή.

—Κι' αν πέση στα χέρια του Γκι-οβάνι; Τι θα γίνει αν πέση στα χέρια του Γκι-οβάνι; Ο Μα-λατεστίνo έκανε μια γκριμάτ-ση πόνου.

—Ο Γκι-οβάνι είναι τόσο το-φλωμένος από τόν έρωτά του, για σένα! Πώς να καταλάβη; Ή ζη τη μια λέξη κοντά στην άλλη, ώστε να έχουν διπλές έννοιες. Όταν πρωτοδιάβασα τη γραφή του, δεν πήγα ο-νούς μου, πως ήταν κάτι σαν έρωτικό τραγούδι. Ύστερα, η ζήλεια μου και το μίσος μου μ' έκανε να διαβάσω ανάμεσα στις γραμμές, να μαντέψω τη σημασία κάθε λέ-ξης. Α' την ξέρεi καλά την τέχνη ο άμορφος άδερφός μου, όπως ξέρεi και την τέχνη να ξελογιάζει τις γυναίκες. Όσο προχωρούσε στην κουβέντα του, τόσο η φωνή του δυνάμωνε, γινότανε από πονεμένη σκληρή.

Η Φραντζέσκα είχε σταθή και τόν κύτταζε σαστισμέ-νη. Εκείνος εξακολούθησε:

—Έτσι που έχει γραμμένη τη γραφή, όσες φορές κι' αν τη διαβάσθω ο Γκι-οβάνι, δε θα μπορέση να καταλάβη. Είναι τόσο ευτυχισμένος κοντά σου! Μόνον εγώ, εγώ που μού άργωνε την καρδιά η ζήλεια με το άγκαλωτό της, μπορέσα να καταλάβω και μόνο εγώ, άδηγούμενος από την άπελπισία, μπορώ να τόν ξανα να καταλάβω. Η φωνή του έγινε σπαραχτική καθώς βαρυνασαίνον-τας, προσπαθώντας να υπερνικήση τούς πόνους, πρόσθεσε:

—Τώρα πιά, δε μπορώ. Τώρα, άδριο, ίσως, θα είμαι ένα ζωντανό κουφάρι που θα το οδηγάνε.

Η Φραντζέσκα ένοιωσε ξαφνικά έναν άπέραντο οίκτο, να της πλημμυρίζη την καρδιά.

Για μια στιγμή έβλεπε μπροστά της, το γερό εκείνο παλληκάρι με τό πλατύ στήθος και τό περήφανα στήμένο άρρενωπό κεφάλι, σαραβαλιασμένο, γυρτό, να οδηγείται από ένα παιδάκι.

Τα τραγικά του λόγια, στάξανε φαρμάκι, στην εδαιοθη-τή της την καρδιά.

Κατέβασε τα μάτια και, σά να είχε κριματίσει, πήγε ντροπιασμένη, ταπεινή, και κάθησε κοντά του.

Ο Μαλατεστίνo βαρυναστέναξε:

—Τώρα που με ξέρεις άνίκανο να σε βλάψω, τώρα που δεν έχω νύχια για να ματώσω και δόντια για να σπαράξω, δε μπορώ πιά να έχω ούτε την έλπιδα πως θα μ' άγαπήσθης!

—Γιατί είσαι τόσο κακός, τόσο σκληρός, Μαλατεστίνo;

—Τώρα, πρέπει να είμαι ευχαριστημένος από τ' άπορ-ρίγματα της άγάπης σου: τόν οίκτο και τη συμπόνια.

Έλασε σαρκαστικά.

Τό γέλιο του όμως εκείνο, άντήχησε τόσο παράτονο, που η Φραντζέσκα άνατρίχιασε.

Πέρασαν λίγα λεπτά άπόλυτης σιγής.

Οι άστραπές κι' ο βροντώνει είχαν πάψει.

Η μόρα δεν τυμπάνιζε πιά τό άγριο έμβατήριό της στα σίδερα του παραθυριού.

Οι πυρσοί άρχισαν να τρεμοσβύνουν.

Η Φραντζέσκα, για να σπάση τη σιγή, χτύπησε τις πα-λάμες της.

Η σκλάβα ή Σμαραγδή φάνηκε στην πορτιέρα.

—Δυό δαυλιά! Πρόσταξε η Φραντζέσκα.

Η Σμαραγδή εξαφανίστηκε και σε λίγο ξαναφάνηκε με δυό πυρσούς. Τους τοποθέτησε, πήρε τούς παληούς κι' έφυ-γε άμύλητη, όπως είχε έρθει.

Ο Μαλατεστίνo πούσ' όλο αυτό τό μεταξύ δεν είχε πη-τίποτα τήν κύτταζε θλιβερά με τό θολό του μάτι.

—Τό χεράκι σου καλή μου! σιγοψιθύρισε. Άκούμπα πά-νω στο μετωπό μου, που τό φλογίζει η ήρμη, το κρινένιο σου χεράκι. Θα μού κάνη τόσο καλό! Θα με γιάνη.

Η Φραντζέσκα, έσκυψε με μητρική τρυφερότητα κι' άγ-γιζε άπαλά με τα κρινoδάχτυλά της, τό πελιδ-νό μετωπό του.

Τα μάτια της πήραν μια έκφραση συμπό-νίας.

Ο Μαλατεστίνo τό παρατήρησε.

Ένοιωσε ακόμα μια μπουκλα από τα μαλ-λιά της, που είχε ξεφύγει από τα κεφαλόδε-μά της, να λικνίζεται κοντά στο μάγουλό του.

Τό άρωμά της άρχισε πάλι να τόν μεθά.

Τι κι' αν η πληγή του τόν πονοσάε φριχτά;

Τι κι' αν μορτύραγε σάν κολλασμένος, άφοι κοντά του, τόσο κοντά του, του χα-μογελούσε ο Παράδεισος;

Κλείνοντας τό γερό του μάτι, για να μην προδώση την ταραχή του τό βλέμ-μα του είπε μουρμουριστά, παρακαλεστά:

—Φραντζέσκα, σου ζητώ μια μόνη χά-ρη: Να μ' άκούσης, τι θα σου πώ, χωρίς να μακρύνης από κοντά μου.

Σε παρακαλώ, να μην πειραχτής από τό λόγια μου. Ό,τι κι' αν πώ, δεν θα τό πώ για να σε προσβάλω ή να σε πληγώσω. Ύστερα, έτσι ά-βόναμος, έτσι έρειπωμένος που εί-μαι, δεν αξίζω, τό μίσος σου, Φραντζέσκα! Δεν έχεις να φοβηθής τίποτα. Άσε με να σου μιλήσω τό λόγια, που άνθουνε μέσα μου, σά σπάνια λουλούδια, Μη μ' άποπά-ρης.

Η Φραντζέσκα του έρριξε ένα βλέμμα θλιμένο.

Έκανε κάτι να πη καθώς του άλλαξε τό ξαντό, μα η θέα του πηγμένου αίματος μέ-σα στη γούβα, που βρισκόταν στη θέση του ματιού του, την έκανε να λιποψυχήση.

Ο Μαλατεστίνo αίσθανθηκε, πως τό χυ-τό της κορμ! έτρεμε, και μέθυσε με κείνη την τραπούλα.

Η φωνή του άντήχησε πνιχτή, γεμάτη

ΠΑΝΘΕΟΝ

τρέμολα:

—Φραντζέσκα, σ' άγαπώ περισσότερο από τη ζωή μου περισσότερο κι' από τό φώς μου! Άκουσε Φραντζέσκα τόν πόνο μου. Τι μπορεί να σε πειράξη αν ένας έτοιμοθάνατος σου έξομολογείται τόν έρωτά του;

—Γιατί δειλιάζει Μαλατεστίνo; Δε θα πεθάνης! Θάρ-θουν καλλίτερες μέρες. Θα λημονήσης.

—Αν χάσω έντελώς τό φώς μου, θα πεθάνω. Αν όχι... θα είμαι σακάτης, ένας άπόκληρος για τόν έρωτα, μά... Άς είναι: Φραντζέσκα, γνώρισα τέν έαυτό μου και μεγάλωσα μέσα σε μάχες και πολέμους. Παιχνίδια μου δε γνώρισα άλλα, από τό κιντάριο την ύγρη φωτιά, τό τόξα, τό βά-λιστρα. Τό πρώτο σπαθί, που ζώστηκα, ήταν πιό βαρύ από μένα. Από μωρό παιδάκι, δε γνώρισα, δε συναστράφη-κα, παρά άξεστους άντρες, σκληρομένους στις μάχες. Δεν έμαθα να μιλάω τό λόγια τό γλυκά, που βρίσκουν άπόη-χο, στις τρυφερές γυναικείες καρδιές. Δε γνώρισα στη ζωή μου, τη χαρά του φιλιού, την άπαλωσύνη μιας άγκαλι-ας. Ούτε την άγκαλιά της μάνας μου δε γνώρισα, γιατί πέθανε φέρνοντάς με στόν κόσμο...

—Τι τ' άναλογίζεσαι τώρα αυτό, Μαλατεστίνo; Ό πό-νος της λαβωματιάς σου δε σου φτάνει; Γιατί ν' άνοίγης κι' άλλες πληγές μέσα στην καρδιά σου;

—Άφανε με να τελειώσω, Φραντζέσκα. Αν ιστόρησα τό θλιβερά παιδικά μου χρόνια, τόκανα για να φτάσω στη σημερινή μου λαχτάρα. Έτσι άτσάλωσα τό μπράτσο μου στούς άγώνες και νόμιζα πως είχα άτσάλωσει και την καρδιά μου. Ξαφνικά, μια νύχτα με φεγγάρι, σε πρωτανί-κρυσσα. Ήσουν άχωρή και πονεμένη. Τότε κατάλαβα τό άτσάλι που είχα γύρω από την καρδιά μου, να σπάη σά γυαλί, να λωώνη σάν κερί. Ότι είχα μέσα στην ψυχή μου, τρυφερό κι' άπαλό, έκανε να βλαστήση, να μπουμπουκιά-ση, ν' άνθιση. Έφτανε ένα σου χαμόγελο, ένα άπαλό χά-δι του κατάλευκού σου χεριού να γεμίση η ψυχή μου άν-θούς, να κελαϊδίσουν μέσα στην καρδιά μου τα πουλιά, μια πρωτόφαντη άνοιξη. Έφτανε ένα άνάβλεμμά σου για να μ' άλλάξης. Μιά σου λέξη, για να με κάνης σκλάβο σου. Η ψυχή μου διψούσε τρυφερότητα, μα έσύ δε με θέ-λησες...

Πήρε μια βαθειά, πονεμένη, άνάσα κι' εξακολούθησε:

—Δεν τό θέλησες... Άπό κείνη τη στιγμή, νοι-ώθοντας ξαφνικά μέσα στην καρδιά μου, τό λίβα να μού μαραινέ, ότι πήγαμε ν' άνθιση, έγινε χει-ρότερος από πρώτα. Ό,τι ήταν σκληράδα έγινε μίσος. Η καρδιά μου δεν είχε πιά τό άτσάλι να τη θωρακίζη και πλημμύρισε φαρμάκι.

Τα χαρακτηριστικά του άλλοιωθηκαν.

Η φωνή του, είχε πάρει ένα τέμπρο χάλκινης σάλπιγγας.

Η άνάσα του σφύριζε βαρεία, καθώς έβγαине με τό λόγια του και τούς έδινε μια παράξενη τονικότητα.

Χωρίς να τό καταλάβη η Φραντζέσκα, είχε άποτραβήξει τό δάχτυλά της, από τό μετωπό του και σιγά-σιγά άναγειρόταν.

Η μπουκλα, που είχε ξεφύγει από τόν κε-φαλόδεσμό της, δε βρισκόταν πιά κοντά στο μάγουλό του.

—Άνοιξε τό γερό του μάτι και την κύτταξε.

Τό τρυφερό, τριανταφυλλένιο, φώς, που τόν είχε γαληνέψει για λίγη ώρα, δεν τό φώτιζε πιά.

Μια κίτρινη φλόγα, του έδινε μια άλλόκοτη σκληράδα, που έφερνε τρόμο.

Απότομα, ξερά, της είπε σφίγγον-τας τις γροθιές του:

—Και για όλα αυτά έσύ φταίς.

Εσύ!

—Άγαπούσα!

Η λέξη αυτή σχηματίστηκε αυ-θορμητα στα χείλη της κι' είπώθη-κε άπλά.

Ένα φοβερό ούρλιαχτό, που δεν είχε τίποτα τό ανθρώπινο, ήταν η άπάν-τηση.

Η Φραντζέσκα άνασηκώθηκε δλότελα, φέρνοντας τα χέρια της στο πρόσωπό της, τρομαγμένη.

(Άκολουθεί)

ΣΤΟΙΣΤΟΜΑ ΤΩΝ

τόσο κόπο πέρασε την προηγούμενη. Ο λοχαγός και ο υπολοχαγός, σταμάτησαν μιά στιγμή τάλογά τους, για να δούν τη φάλαγγα να περνάει. Οι ακροβολιστάι, με το λινό της σκηνής τους διπλωμένο στην πλάτη, περπατούσαν με γρήγορο βήμα και περνώσαν έδειχναν σ' ένα χαμόγελο τα κάτασπρα δόντια τους. Ακολουθούσαν τα δυο κανόνια και πίσω το ποικίλο και ατέλειωτο πλήθος των άχθωφών και των γυναικών, που συνοδεύει πάντα κάθε σουδανέζικη πορεία.

—Δε θά'ναι, τώρα, μακριά από το Κιέμο, λέει ο λοχαγός, βάζοντας τάλο γό του στο βήμα της φάλαγγος. Ο υπολοχαγός, κύτταξε το ρολόι του κι' έκανε ένα σύντομο υπολογισμό. —Είναι έξη περίπου η ώρα. Αν η απαγωγή έγινε πριν από τα μεσάνυχτα, όπως δείχνουν τα πράγματα, θα πρέπει βέβαια να έχουν φτάσει κοντά στο χωριό... έκτος αν...

—Εκτός αν... —Εκτός αν, συμπληρώνει απότομα ο Ντιανβάλ, δεν τους βρούμε ανάμεσα στους θαμνούς, με την κοιλιά ανοιγμένη και γεμάτη χαλίκια... Μιά λάμψη πέρασε στα χαλύβδινα μάτια του λοχαγού.

—Σε μιά τέτοια περίπτωση, φίλε μου, θα πάμε οπωσδήποτε στο Κιέμο. Σπρονόμισαν νευρικά τάλογό του και πέρασε επί κεφαλής της έμπροσθοφυλακής. Η πορεία, γρήγορη στην αρχή, άρχισε να γίνεται πιο άργη, όσο ανέβαινε ο ήλιος. Η γη έκαιγε, καυ-

στικές πνοές περνούσαν στο φλογισμένο αέρι, κι' η πορεία γινότανε επίπονη.

Ξαφνικά, ένας σπαχής της έμπροσθοφυλακής φάνηκε, κουνώντας στον άέρα ένα κομμάτι από ύφασμα μπλέ, που έλαμπαν χρυσά γαλόνια. Ήταν ένα μανίκι από τη μπλουζα του λοχία Μαχμαντώ.

Στο λεπτό, η είδηση πέρασε απ' τη μιά ως την άλλη άκρη του μικρού στρατεύματος και οι Σενεγαλέζοι έγιναν σαν ένα κοπάδι που ξαναβρήκε το δρόμο. Στυλώθηκαν και ξαναπήραν το έλαστικό τους βάδισμα. Στα έβενια πρόσωπα, ξαναφάνηκαν τα άσπρα δόντια, και τα μάτια γυάλισαν.

Επί τέλους, στις έξη το βράδυ, οι Ιππείς ξαναγύρισαν και άνηγγειλαν ότι έβλεπαν το Κιέμο.

Λίγα λεπτά αργότερα, η φάλαγγ έφθανε απέναντι στο χωριό. Ήταν χτισμένο άμφ θεατρικώς στη βραχώδη πλευρά ενός λόφου, τριγυρισμένου από ένα παχύ πέτρινο τοίχο. Στο βάθος της, κοιλάδας, αυτός ο τοίχος, κοβόταν από ένα μεγάλο τέλμα, που από πάνω του ένα πελώριο δέντρο, άπλωνε τους κλάδους του. Το νερό, που γυάλιζε κάτω από τις λοξές ακτίνες του ήλιου, ήταν κηλιδωμένο, από μεγάλες μαύρες σκιές, όμως με κομμάτια που έπέπλεαν. Κάπου-κάπου, μιά απ' αυτές τις σκιές άλλαζε θέση και έβλεπαν τότε να λάμψη μιά πλάτη κίτρινη και λεπιδωτή.

Ήταν η λίμνη με τους Ιερούς κροκοδείλους.

Μόλις φάνηκε ο Γαλλικός λόχος, το τάμ—τάμ αντήχησε στο Κέμο και οι τοίχοι πλημμύρισαν από Ιθαγενείς ώπλισμένους. Ο λοχαγός Ρόμπερτ, πρέσβε τούς στρατιώτες του κατά μέτωπο, με τα δυο κανόνια στη μέση κι' έτράβηξε μόνος του, με το διερχόμενό κι' έστάθηκε σε απόσταση εκατό βηματών από το χωριό.

Ετσι έδειχνε καθαρά την προέση του. Σε λίγη, είδαν να βγαίνει από το χωριό ένας καύρος, με μαλλιά και γενειά κατάσπρα, που το επίσημο βάδισμά του, πρόδιδε το ύψηλό του αξίωμα. Ήταν ο Ντιαντουρά, ο άρχηγός του χωριού. Τόν έκολουθοσε μόνον ένας καύρος, που κρατούσε πάνω από το κεφάλι του μιά άνοιχτη όμπρέλλα. Προχώρησε κατ' εθείαν στο λοχαγό και κάθισε στη γη, απέναντί του. Και τότε η συζήτηση άρχισε.

—Δόξα στον Γκαλά, τον κύριο του παντός, που μου επιτρέπει να ξαναδώ το δικαιο άσπρο άρχηγό, πολύ πιο γρήγορα από ό,τι περίμενα.

—Χαιρετισμούς σε σένα, Ντιαντουρά, μεγάλε άρχηγέ, που τ' όνομά σου φθάνει από το Σοκοτό στο Άλφ και από τις όχθες του Νείγηρα, σ' αυτές του Μπενουέ.

—Δόξα στο Γκαλά, τον κύριο του παντός, που σε έχει γερό και δυνατό. —Σε χαιρετώ, Ντιαντουρά, ξένο που οι γιοί σου είναι πολεμιστάι και κούραστοι.

Αυτή η ανταλλαγή κουμπλιμένων βάσταξε πολύ. Επί τέλους, πρώτος ο λοχαγός τη διέκοψε, για να μπει στο θέμα.

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ

—Λες πως είσαι φίλος μου, Ντιαντουρά, και όμως φέρθηκες μαζί μου σαν προδότης.

—Ο Ντιαντουρά δεν καταλαβαίνει τι θέλεις να πής. Δεν είναι προδότης με κανένα.

—Δε φέρεσαι σαν προδότης, όταν έρχεσαι τη νύχτα στο στρατόπεδό μου και μου παίρνεις δυό από τους δικούς μου; Θά μευ δώσης αυτούς που μου πήρες χτες τη νύχτα, και θα χωρίσωμε φίλοι.

Ο γέρο—άρχηγός, σήκωσε τα χέρια του στον ούρανό, και κούνησε με άπελπισία τα γκρί—γκρί, που στόλιζαν το μυτερό του σκούφο.

—Δεν μπορώ να κάμω αυτό που μου ζητάς.

—Γιατί;

—Γιατί οι πολεμιστές μου θ' αντισταθούν. Θα πουν ότι σεις οι άσπροι, ήρθατε έδω, με το στόμα γεμάτο ώμια λόγια και κλέψατε το ωραιότερο κορίτσι του χωριού. Αυτό θέλει έκδίκηση.

—Και τι θα είναι αυτή η έκδίκηση;

—Εχουμε τους ένοχους. Θα τους κρατήσωμε φυλακισμένους, όπως είναι η συνήθεια. Τέτοια είναι η άπόφασις των πολεμιστών του Κιέμο.

—Νομίζω, άρχηγέ, ότι με την ήλικία άρχισες να χάνης τα μυαλά σου. Πού είδες ν' άφινουν οι λευκοί τους άδελφούς τους και τους στρατιώτες τους φυλακισμένους, όταν έχουν κανόνια και ντουφέκια;

—Οι άσπροι δεν έβρουν να μιλούν παρά μόνον για τα τουφέκια τους. Μά δε φοβάμαι τίποτα, γιατί έχω δέκα φορές πιο πολλούς πολεμιστές από σένα, όλους γενναίους σά λιοντάρια.

—Ντιαντουρά, ο έγωϊσμός σε παραλογίζει. Έν τούτοις, δεν ξεχνώ ότι έχουμε κάμει φίλια και κρατώ, προς στιγμήν, το θυμό μου. Και για να σου αποδείξω ότι πράγματι είμαι δίκαιος, θα σου προσφέρω μιά επανόρθωση, γιατί άναγνωρίζω ότι σου όφειλω μιά

—Δόξα στο Γκαλά, που σε φωτίζει.

—Ναι. Ένας από τους λοχίες μου, πήρε ένα κορίτσι από το χωριό σου. Ήταν με τη θέλησή της, αλλά οι δικές της δεν ήθελαν, γιατί ο λοχίας δεν τούς έδωσε ούτε ένα φράγκο προίκα. Αυτά είναι πράγματα που δεν πρέπει να γίνονται, και ο λοχίας θα πληρώσει την άξια του κοριτσιού. Άναλαμβάνω έγώ. Έγώ επί πλέον θα τον τιμωρήσω άόστηρά. Δεν είναι καλά έτσι;

Ο Ντιαντουρά, έφερε τις δυό γροθίες του στο σκούφο του, με ένα ύφος βαθιάς άπελπισίας.

—Δε θα θελήσουν. Θα κανες καλλίτερα να φύγης.

—Μά γιατί, επί τέλους.

—Γιατί η Μπαντελέ, είναι η πιο άμορφη του χωριού.

Μά στην άφήνω, δεν, την παίρνω. —Και ο λοχίας θα πληρώσει κι' έτσι την προίκα της;

—Ναι, στο ύποσέθηκα.

—Γιατί θα πληρώσει, αφού δε θα την πάρη;

—Γιατί έτσι το θέλω.

—Και όαυλος άσπρος;

—Θά μου τον δώσης κι' αυτόν, φυσικά. Αυτός δεν έφταιξε καθόλου. Και τώρα, άκουσε. Βλέπεις τη σκιά αυτού του δέντρου που μακραίνει; Όταν θα φθάση σ' αυτή τη μεγάλη πέτρα που βλέπεις κεί κάτω, αν δεν μούχης δώσει τους δυό φυλακισμένους, ή φίλια μεταξύ μας παύει και πριν νυχτώσει, ούτε μιά καλύβα του χωριού σου δε θα μείνει όρθια, ούτε ένας άνθρωπος ζωντανός. Είπα!

Ο Ντιαντουρά σηκώθηκε, πολύ άξιοπρεπής.

—Ο θυμός μιλάει με το στόμα σου.

—Αν ρίξης μιά μόνον τουφεκιά στο χωριό, οι πολεμιστές μου θα κάνουν μιά χασιά τους δικούς σου. Άλλά, θα τους πω τα λόγια σου και έπειδή είμαι φίλος σου, θα τους συμβουλευσω να κάμουν όπως θέλεις. Πρωτό ή σκιά του δένδρου φθάση στη μεγάλη πέτρα θάχης άπάντηση.

Εφύγε. Ο λοχαγός τον κύτταξε μιά στιγμή ν' άποκρύνεται, σήκωσε τους ώμους, έπειτα γύρισε στους στρατιώτες του, όπου ο υπολοχαγός Ντιανβάλ, τον περίμενε με άνυπομονησία και άνησυχία.

—Ε, λοιπόν! Λοχαγέ μου;

—Πφ!.. τίποτα όριστικό άκόμη. Ζοβνε, αυτό είναι το σπουδαιότερο. Έδωσα τέλος στη συζήτηση, λέγοντας ότι αν σε μισή ώρα δε μάς τους δώσουν πίσω, θα κάψω το χωριό.

—Καλά. Πιστεύετε όμως ότι θα δώση τους φυλακισμένους, χωρίς όρους;

—Τό έζητησα, τουλάχιστον για το Ντιάρλυ. Όσο για το Μαχμαντώ, θα πληρώσει την προίκα της Μπαντελέ, όπως είπα και το δίκιο.

—Δύσκολο θά'ναι να δεχθούν... Ε

πλ τέλους, όμως θα δούμε. Η ώρα περνούσε. Οι δυό αξιωματικοί άρχισαν να άδημονούν.

—Η ώρα περνάει, έπεν ο λοχαγός, κυττάζοντας την πέτρα, που η σκιά κόντευε να φτάση. —Αν θέλω να κρατήσω το λόγο μου, πρέπει να χτυπήσω το χωριό, πριν περάσουν δέκα λεπτά. Δεν είν' έτσι Ντιανβάλ;

—Ο υπολοχαγός, γυρίζοντας αλλού το κεφάλι, άποτελείωσε τη σκέψη του άρχηγού του.

—Αν έπιτεθούμε, είναι ο θάνατος για το Ντιάρλυ και το Μαχμαντώ.

Αυτή τη στιγμή, συνεία της κινήσεως που απ' ώρα παρατηρούσαν στο χωριό, μιά άλλη κίνησης έγινε προς το μέρος της λίμνης.

Οι δυό αξιωματικοί κύτταζαν, χωρίς να καταλαβαίνουν στην αρχή τι γινόταν. Έπειτα, κατάλαβιν και έμειναν παγωμένοι από τον τρόμο.

Τό μεγάλο δέντρο που σκιάζει τη λίμνη με τους κροκοδείλους, έχει ένα κεντρικό κλάδο που βγαίνει όριζόντια σε τρία ή τέσσερα μέτρα πάνω απ' το νερό. Σαυτό τον κλάδο, φάνηκε ένας μάγος με μεγάλη στολή και κάθισε καβαλλικευτά, μ' ένα μεγάλο μαχαίρι στα δόντια του. Από τον κλάδο κρεμόταν ένα σκοινί. Και να, που μιά βάρκα προχωρεί στο τέλμα. Δυό μαύροι την οδηγούν. Στο βάθος της, έχουν κάτι σά δέμα που δε διακρίνεται καλά. Η βάρκα έφθασε κάτω από το σκοινί. Οι δυό μαύροι σκύβουν και δένουν εκεί το δέμα. Ο μάγος τραβάει το σκοινί και το τυλίγει γύρω στον κλάδο. Η βάρκα ξαναγυρίζει στην όχθη.

Και βλέπουν, τότε, δυό ανθρώπους, ένα μαύρο και ένα άσπρο, δεμένους από τη μέση, πλάτη με πλάτη, να στριφογυρίζουν άργά στο κενό, σε μικρή άπόσταση από την επιφάνεια του νερού.

—Ο γιατρός!.. ο Μαχμαντώ!.. Μιά φωνή φρίκης και λύσσας βγαίνει από όλα τα στήθη και μόνον η πειθαρχία συγκρατεί τους ακροβολιστάς από το να ριχτούν έμπρός, τρελλοί από θυμό.

—Κακούργοι μούγκριζει ο λοχαγός. Οι κροκόδειλοι, που είχαν εξαφανιστή, άναβαίνουν ένας—ένας στην επιφάνεια και τραβούν δλοι προς τη διπλή λεία, που τους προσεφέρθη. Σίγουρα, δεν είναι η πρώτη φορά, που παρόμοια τροφή τους πέφτει από το μεγάλο κλάδο, γιατί μαζεύονται σε ένα σωρό άνήσυχτοι, ζητάνε να καβαλλικέψουν ο ένας τον άλλον, χτυπάνε με μανία το νερό με την ούρά τους και άνοίγουν προς τον ούρανό άπληστα, τα φοβερά τους σαγώνια.

Ο μάγος, τώρα, πήρε το μαχαίρι στο χέρι του και πότε προσποιείται ότι θα κόψη το σκοινί, πότε διασκεδάει να κουνιέται πάνω στον κλάδο, πράγμα που κάνει κάποτε να φθάνη το ανθρώπινο δέμα, ως το στόμα των φριχτών ζώων. Τότε, οι δυό δυστυχισμένοι, μαζεύουν άπελπισμένα τα μέλη των, σά να θέλουν να τάμπασουν μέσα στο σάμα τους.

—Οι δήμιοι! έπρεπε να το φαντασθώ, μουρμουρίζει με τα δόντια σφιγμένα ο λοχαγός. —Εν τούτοις, στο χωριό το τάμ—τάμ

χτυπάει και ο Ντιαντουρά, με δυο πο-
λεμιστές και αυτόν που κρατάει την
δμπρέλλα του, εμφανίζεται πάνω στον
τοίχο.

Κάνει σημάδι ότι θέλει να μιλήσει.
Οι αξιωματικοί και οι διερμηνείς, πλη-
σιάζουν με μεγάλα βήματα.

Οι Γάλλοι μάς πρόδωσαν, φωνάζει
ο γέρω-άρχηγός. Κλέψανε το πιο
ωραίο κορίτσι του χωριού κι' έρχονται
τώρα με κανόνια και τουφέκια να το
ξαναπαρούν. Ο Ντιαντουρά δεν είναι
πια φίλος. Αν δεν φύγουν άμέ-
σως προς τη δύση, σάν σύννεφο από
κακές ακρίδες, που παίρνει ο άνεμος,
ο Ντιαντουρά θα διατάξει να κόψουν
τό σκονί που κρατάει τους δυο φυλα-
κισμένους και οι Ιεροί κροκόδειλοι
θα τραφούν με το κρέας τους.

Τα ούρλιασμα και τα προσβλη-
τικά γέλια των Ιθαγενών χαιρέτισαν
αυτό το λόγο. Στόν κλάδο του, ο
μάγος χοροπηδαίει παλαβά και το
λιβερό ανθρώπινο πακέτο, χορεύει
πάνω απ' το νερό. Ο Ντιαντουρά
χάθηκε. Οι αξιωματικοί γυρίζουν προς
τό στρατεύμα, που μουγκρίζει και
σαλεύει, σάν ξεσηκωμένο από θύελλα.
Μά ο λοχαγός Ρόμπερτ, ξαναβρή-
κε όλη του την ήρεμία και διαούγεια.
Και πρό όλλιγυ, ενώ ο μαύρος αρχη-
γός μιλούσε, αυτός κατέστρωσε το
σχέδιό του και πήρε την απόφα-
σή του.

—Ντανεβάλ, να τι θα κάμουμε. Μα-
ζεύω όλους τους άνδρες, σάν να έτοι-
μάζωμαι να υπακούσω στη διαταγή
αυτού του έλεεινού. Σεις, σ' αυτό το
διάστημα, θα διαλέξετε τόν καλλίτερο
σκοπευτή του λόχου.

—Τόν καλλίτερο; Είμαι εγώ, λο-
χαγέ μου.

—Ναι... πράγματι. Έ, λοιπόν, θα
πάρτε ένα τουφέκι, θα κρυφθήτε πίσω
από δύο στρατιώτες για να μη σάς
δούν...

—Καταλαβαίνω, λοχαγέ μου. Θα
ρίξω το μάγο.

—Θα ρίξετε το μάγο... Και άμέσως,
θα πέσω με τους άντρες στο χωριό.
Πιστεύω να προφθάσουμε, πριν προ-
φθάσουν να συνέλθουν.

—Όλα είναι έτοιμα. Οι στρατιώτες
που τους εξήγησαν τις διαταγές, συμ-
μαζεύτηκαν άνατριχιάζοντας. Κρυμέ-
νιες πίσω από δύο στρατιώτες, ο Ντα-
νεβάλ, ακίνητος σά βράχος, είναι γο-
νατισμένος και σκοπεύει.

—Σκόπευσε καλά, μικρέ μου, κάνει
ο λοχαγός Ρόμπερτ, που μιλάει για
πρώτη φορά στόν υπολοχαγό του,
στόν ένικό. Είσαι έτοιμος; Ρίξε.

Το διπλό χτύπημα των δύο κανο-
νιών, ακολούθησε άμέσως ή άστραπή
του τουφεκιού.

Ο Ντανεβάλ σκόπευσε καλά. Ο
μάγος κατακυλάει στό τέλμα ή μάλ-
λον στό άνοιχτό στόμα των κροκο-
δειλών.

Ένα άνοιγμα δέκα μέτρων φάνη-
κε στόν τοίχο.

—Έμπρός! με την ξιφολόγη!

Δυο τμήματα όρμουν προς τό ά-
νοιγμα. Ένα τρίτο, που τό διευθύνει
ο Ντανεβάλ, ρίχτηκε στη λίμνη και
καθαρίζει τις όχθες της με φοβερό
τουφεκίδι, γιατί πολλοί Ιθαγενείς,
βλέποντας τό μάγο να πέφτει, προ-
σπάθισαν να σκαρφαλώσουν στό δέν-
τρο. Άλλοι, ευτυχώς άρκετά μακριά,
ρίχνουν βέλη στους αίχμαλώτους.

—Άλλά σέ μια στιγμή, τό μέρος ά-
δειασε και οι κροκόδειλοι άκόμη, κα-
τέφυγαν στό πιο βαθιά της λίμνης.

—Όσο για τους πολεμιστές, «τους
γενναίους σά λιοντάρια» που υπερά-
σπιζαν τόν τοίχο, τδσκασαν άμέσως,
μόλις κατάλαβαν ότι ένα τέταρτο
τμήμα έκανε τό γύρο του χωριού, και
έτοιμαζόταν να τους κόψη την ύπο-
χώρηση. Με άταξία, ρίχτηκαν σέ μια
διέξοδο άκόμη έλεύθερη, και σκαρφα-
λώνουν, σά μια σειρά από μαύρα μερ-
μήγκια, την πετρώδη πλευρά του λό-
φου. Δεν μένουν πια στό χωριό, παρά
τά παιδιά, οι γέροι και οι γυναίκες,
που οι διαπεραστικές τους φωνές ένώ-
νονται με τα βαθεία μουγκρητά των
βωδιδών, στις σάλες.

—Ο λοχαγός Ρόμπερτ, διέταξε να
χτυπήσουν προσκλητήριο, μη θέλον-
τας να χύση άδικα αίμα. Άλλωστε ή
έπιθείση έγινε τόσο καλά και γρήγο-
ρα και πρό πάντων οι πολεμιστές
έφυγαν με τόση βιασύνη, που μόνον
λίγοι σκοτώθηκαν.

Στήν όχθη του τέλματος, καμιά
εικοσαριά Ιθαγενείς και μεταξύ τους
ο Ντιαντουρά, πλήρωσαν με τη ζωή
τους τη μανία τους έναντι των αίχ-
μαλώτων. Αυτούς, τους έβγαλαν,
έπί τέλους από τη φριχτή τους θέση
και τους έβαλαν στό βάθος της βάρ-
κας που τους έφερε σιγά στην όχθη.
Είναι λιποθυμισμένοι, αλλά άναπνε-
ουν και δεν έχουν καμιά πληγή.

—Ευτυχώς γι' αυτούς που λιποθύ-
μησαν, μουρμουρίζει ο λοχαγός. Άλ-
λοιώς...

Ο Ντανεβάλ τόν κυττάζει με ένα
μειδίσμα. Και ξαφνικά, στό σκοτάδι
που πέφτει, οι δυο αξιωματικοί ρί-
χνονται στην άγκαλιά ο ένας του άλ-
λου, και κλαίει με χοντρά δάκρυα
νευρικής χαράς.

FRANGISQUE PARU

ΜΗ ΦΥΓΗΣ, ΛΑΟΥΡΑ!

Σήλωσε
τά γα-
λάζια μάτια
της, πούχαν
βολώσει τα δάκρυα, στο χλωμό πρόσωπό του, και με φω-
νή που πρόσδινε το τρικύμισμα της ψυχής της, ψιθύρισε..
—Δεν ξέρω πώς έγινε, άπορώ πώς δεν βρήκα τό θάρ-
ρος ν' άντισταθώ στόν πειρασμό, μά ή αλήθεια είναι μια.
Πώς πάντα, και τότε και τώρα, έσένα μόνον αγαπούσα..
—Φύγε! Σάπα. Θέλω να φύγης! είπεν εκείνος τραχεια
άποφεύγοντας να την κυττάξη, σά να φοβώταν μήπως ή ο-
μορφιά της τόν λύγιζε.

Η Λάουρα δεν είχε πιά τή δύναμη ούτε να μιλήση για
να ζητήσει οίκτο. Είχε φται-
ξει άλλωστε, τόν είχε άπα-
τήσει. Χωρίς να πη μια λέ-
ξη τακτοποίησε τα πράγμα-
τά της σέ μια βαλίτσα, έτοι-
σάν αυτόματο, κι' έτοιμαζό-
ταν να φύγη απ' τό σπίτι
που πέρασε τόσες ώρες χα-
ρούμενες. Υπέφερε; Ίσως
όχι. Πνιγόταν ώστόσο από
ένα λυγμό και τό στόμα
της ήταν στεγνό κι' όλο
πικρό.

Ο Έρρίκος έφυγε και έ-
κείνη, κρατώντας τό βα-
λιτσάκι στό χέρι, έρρι-
ξε μια τελευταία ματιά
στό σαλόνι: ήταν άμορ-
φο, ζεστό, αλλά της
φαίνόταν πένθιμο την
ώρα εκείνη που θα τό
άφηνε για πάντα. Σε
μια στιγμή σωριάσθηκε
ψυχικό έρείπιο σέ μια
πολυθρόνα, χωρίς να τό
θέλη. Στη σκέψη της όρ-
θώνονταν σωρός τά έ-
ρωτηματικά: Τι συνέβη;
Γιατί κι' αυτή, όπως τό-
σες άλλες, είχε πη ψέμ-
ματα ή μάλλον έκρυβε
κάτι; Κι' όμως, συλλο-
γίζοτανε δεν ήταν έκ
φύσεως ψεύτρα, γιατί
διαφορετικά θα ήξερε
να κρύψη κάθε ένδοξη

της. Έν τούτοις είχε λησμονήσει εκείνο τό γράμμα και
αυτή ή άφηρημάδα της, ήταν ή άφορμή να καταστραφή ή
έδωχία της, να χάση την έκτίμηση του Έρρίκου.. Και τό-
ρα την έδιωχνε και δεν μπορούσε ούτε να δικαιολογηθή.
—Άπλώς βασάνιζε τό νού της να βρή τό γιατί, γιατί τόν
είχε πρόδώσει. Θυμήθηκε έτσι τις άτέλειωτες ώρες τις γε-
μάτες άνια και πλήξη που περνούσε γιατί ο Έρρίκος ά-
πουλάζε συχνά. Έρχόταν τότε συχνά στό σπίτι και της
κρατούσε συντροφιά ο Μάριος. Με τόν καιρό άρχισαν να
πηγαίνουν μαζί στό θέατρο, στό χορό. Κι' ένα βράδυ την
έκανε να νοιώσει πώς την αγαπούσε.. Κι' όταν μια μέρα
την φίλησε για πρώτη φορά γλυκά και τρυφερά, ή Λάουρα
νοιώσε πώς έπρεπε, πώς της ήταν άπαραίτητο να τη φι-
λοέει και να την περιποιούνται. Ένώ ο Έρρίκος, δεν ήταν
όσο έπρεπε μαζί της διαχυτικός.. Άλλά προς τι να τό
σκέπτεται όλα αυτά; Τώρα εκείνος, σκληρά κι' άνάλγητα
χωρίς να έπιμειναι να τοβ έξηγηθή την έδιωξε..

Ζηκώθηκε και πήρε τό δρόμο.. Από την ίδια μέρα μια
νέα ζωή, άρχισε γι' αυτή. Μά της φαίνόταν ξένη, παροδική.
Δεν νοιώθε δικό της τό σπίτι του Μάριου που είχε έγκα-
τασταθή, ούτε ή άγάπη της γι' αυτόν ήταν σάν εκείνη που
ήνοιγε για τόν Έρρίκο άνέκαθεν. Βέβαια και τό σπίτι
του Μάριου ήταν ωραίο σάν κι' εκείνο που είχε άφίσει..
—Όμως σ' αυτό ζούσε ένας άλλος άνδρας, που έπρεπε να
τόν αγαπήσει, να τοβ άφοσιωθεί, μά που της φαίνόταν πρδγ-
μα άκατόρθωτο.

—Είσαι ευτυχισμένη; την ρωτούσε ο Μάριος φιλώντας
την στό κλειστό της μάτια, τις στιγμές που εκείνη ζούσε
με τις άναμνήσεις; της.

—Ναι! Ναι! άπαντούσε, αλλά την έπνιγαν τά δάκρυα,
χωρίς να ξέρη τό γιατί.

—Ηθελ-
ε να φανή κα-
λή κι' άφο-
σιωμένη στό
κατώρ-
θωνε. Δεν νοιώθε γι' αυτόν κανένα άλλο αίσθημα έξω
απ' την εύγνωμοσύνη. Ένώ με τόν Έρρίκο ζούσε σάν ό
δνειρο κι' όταν έφτιαχνε και την τούρτα τότε γινόταν σω-
στό πανηγύρι, τώρα ή άνία γέμιζε την καρδιά της!..

Μια μέρα έφτιαξε και για τό Μάριο μια τούρτα, αλλά
μετάνιωσε και την πέταξε.

Ο Έρρίκος γιόρταζε τά γενέθλιά του κάθε Γενάρη
αλλά δεν ήξερε όμως πότε γιόρταζε ο Μάριος να τοβ
φτιάση την τούρτα και να τοβ προσφέρη ένα δώρο και δεν
είχε τό θάρρος να όμολογήση πώς δεν τό ήξερε. Κι' όσο
περνούσαν οι μέρες τόσο νοιώθε πώς ζούσε μια ξένη ζωή.

Ο Μάριος της διηγόταν τόσα πράγματα, της έλεγε τη
ζωή του σάν πραγματι-
κός άνδρας της, αλλά
ή Λάουρα τά άκουγε δ-
λα σάν ξένα.

—Μ' αγαπάς, Λάου-
ρα; την ρώτησε μια μέ-
ρα ο Μάριος, και την
κύτταξε στό μάτια σάν
να ζητούσε μια έξομο-
λόγηση.

—Εκείνη έσφιξε δυνα-
τά τά χέρια της επάνω
στό κορμί της και δεν
μιλήσε.

—Φοβομαι μήπως
πλήττης. Μήπως φαίνο-
μαι έγωίστης.

—Η Λάουρα κινούσε
τό κεφάλι. Δεν έπληττε.

—Άς βγοιμε περι-
πατο άπόψε, άγάπη μου.

—Εκείνη τόν άκολου-
θησε. Ένώ σκεπτόταν
πώς δεν μπορούσε να
τόν αγαπήσει.

Τό ρεστοράν έλαμπε
άπό τά φώτα. Η Λάουρα
έρριξε γύρω της μια
ματιά σάν να ζητούσε
κάτι.

—Άς πιούμε στην ά-
γάπη μας, Λάουρα! είπε

ο Μάριος γεμίζοντας τό ποτήρι της σαμπάνια.
Εκείνη σήκωσε τό γεμάτο ποτήρι, της κι' έκύτταξε τόν
Μάριο.

Σέ άπόσταση λίγων μέτρων δυο μάτια την κυττούσαν
πονεμένα. Η Λάουρα συνάντησε αυτό τό βλέμμα.

—Άς φύγοιμε. Ο Έρρίκος είν' έδω. Ψιθύρισε

—Γιατί τρέμεις, γιατί χλώμιασες; Άς φύγοιμε. Ήταν
μοιραίο να τόν συναντούσες μια μέρα.

Επ' Απρίλης. Αυτό τό μήνα είχε τά γενέθλιά της. Κυτά-
χτηκε στόν καθρέφτη. Ήταν ωραία, αλλά τό πρόσωπό της
ήταν λυπημένο. Γιατί; Δεν έπρεπε. Κονιά στό κρεβάτι τό
πρωί, ο Μάριος της είχε βάλει ένα ωραίο βραχιόλι για τη
γιορτή της και για την άγάπη της κι' αυτό έπρεπε να τη
γεμίσει χαρά. Έν τούτοις ήταν θλιμμένη.. Έντόθηκε και
βγήκε. Περνούσε σπítια και δρόμους όταν για μια στιγμή
βρέθηκε μπροστά στό σπίτι που ήταν μια φορά δικό της.
Δεν μπόρεσε να συγκρατηθή. Μπήκε κι' άνέβηκε ένα ένα
τά σκαλοπάτια. Στην τραπεζάρια, ένας άνθρσπος ήταν
σκυφτός μπρός στό τραπέζι που ήταν έτοιμο για δυο.

—Εσύ είσαι; ρώτησε σιγαλά ο Έρρίκος κυττάζοντάς
την. Καλώς ήρθες! Σε περιμένα.

Την πήρε και την δώληγησε στην άδεια θέση. Πέρασε λίγη
ώρα. Τό φεγγάρι πρόβιλε από τό άνοιχτό παράθυρο.

—Κρυώνεις; Θα κλειώ, είπε ο Έρρίκος.

—Η Λάουρα σηκώθηκε με κόπο. Φεύγω!

Δυο μάτια γεμάτα μελαγχολία την κύτταξαν και δυο
χέρια δυνατά αλλά με γλύκα, άκούμπησαν στους ώμους της
και την άνάγκασαν να ξανακαθίσει.

—Λάουρα—είπε—μή φύγης! Σε συγχωρώ!.. Σε λατρεύω!

A. MATE

ΩΡΑΙΑ ΣΥΝΝΕΝΟΗΣΙΣ ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ

Ο Γιατρός: Όρίστε κυρία μου, αυτή
είναι ή δίαιτα που θα άκολουθήσετε:
Λίγο ζαμπόν, μπισκότα και ένα ποτήρι
μεταλλικό νερό κάθε μέρα. Είναι άρ-
κετά.

—Πολύ καλά, γιατρέ μου, αλλά δεν
μού είπατε πότε θα τά πέρνω αυτά: πρό ή μετά τό φαγητό;

ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ο καθηγητής: Πόσες λίτρες αίμα περιέχει τό σωμα ενός
μεσήλικος;

Ο φοιτητής της Ιατρικής:

Καθηγητής: Όραία. Άφοι δεν τό ξέρετε
αυτό πέστε μου τουλάχιστον πόσοθά είχα άν
σας άνοιγα όλες σας τις φλέβες;

Ο φοιτητής: Τουλάχιστον δέκα έτών κα
ταναγκαστικά έργα κ. καθηγητά.

Ο καθηγητής: Όραία. Άλλά κάνετε λάθος στην αίθουσα.
Περάστε παιδί μου στη Νομική.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΘΗΣΙΣ ΤΟΥ

Ένας γέρος φυλάργυρος είναι άρρωστος.
Κάποιος φίλος του που πηγαίνει να τόν έπι-
σκεψθή του λέγει:

—Άγαπητέ μου πρέπει, να συμβουλευθής ένα
γιατρό.

—Δεν υπάρχει λόγος ι..

—Μά γιατί, άφοι υποφέρετε;

—Γιατί ό,τι άφορά την άρρώστεια μευ τό
ξέρω χωρίς να ξοδέσω πεντάρα.

—Πώς γίνεται αυτό;

—Στό διπλανό δωμάτιο κάθεται κάποιος,
που έχει την ίδια άρρώστεια μ' έμέ. Έκανα

γιατρός να τόν δη, βάζω αυτό και
τ' άκούω όλα. Έτσι έχω κάθε μέρα
μια Ιατρική συμβουλή έντελώς τζάμ-
μα.

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΟΥ

Σ' ένα έστιατόριο, κάποιος Άγγλος περιηγητής πληρώ
νει τόν λογαριασμό του.

—Και για τόν υπερέτη; έρωτά ο σερβιτόρος.

—Μά, νομίζω πώς δεν έφαγα υπερέτη! του άπαντά ο
περιηγητής.

ΑΔΙΚΙΑ

—Μά δεν είναι ο Τοτός, αυτός ο ά-
θλητής που μιλεί με τόν άλλον κύριο;

—Ναι.

—Και γιατί τόν χαιρέτησες έτσι ψυ-
χρά; Δεν είναι άρραβωνιαστικός σου;

—Όχι, καυμένη, τά χαλάσαμε γιατί είναι άνυπόφορος.
Φαντάσου ότι χθές με είδε που με φιλούσε ο κύριος με
τό όποιον ίσα—ίσα μιλεί, και άντι να... μο-
νομαχήση με αυτόν, τδβαλε με μένα! Πώς
να παντρευτής με τέτοιο άνθρσπο;

ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ

Στό Γάλλο άστρονόμο Άραγώ είχε κά-
ποιος χαρίσει ένα πολύτιμο βαρόμετρο. Με-
τά μερικές ήμέρες τό βαρόμετρο έπεσε από
τά χέρια του υπηρέτη του και έγινε κομ-
μάτια.

Ο υπηρέτης ήταν άπαρηγόρητος, άλλ' ο
Άραγώ έστρεψε προς αυτόν και τοβ είπε χα-
μογελώντας:

—Μη λυπάσαι, Ίωσήφ. Ποτέ στη ζωή μου
δεν είδα βαρόμετρο να κατεβή τόσο χαμηλά

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο νεώτερος από τους αξιω- ματικούς και στην ηλικία, ΧΟΛΕΡΑ!

καί στο χρόνο, υπηρέσας, του
ζποικιακού στρατιωτικού απο-
σπάσματος, που έδρευε στη Βαχάρα, ήταν ο Έβεραρντ Φά-
ρις. Αδύνατος, μετρίου αναστήματος και με λεπτά μπρά-
τσα δεν φαινόταν κατάλληλος για το στρατιωτικό έπαγ-
γέλμα. Έντονοις την ελαττωματική σωματική του διά-
πλαση την αναπληρούσε το ψυχικό του σθένος, που τόσο
στη στρατιωτική, όσο και στην κοινωνική ζωή των ανθρώ-
πων, παίζει πολύ σπουδαιότερο ρόλο.

Η μόνη διασκέδαση του Φάρις ο' αυτή την έρμηιά ήταν
ένα χαριτωμένο ζαρκάδι: η Σαχραζάτα, που το είχε πάρει
από μικρό και το μεγάλωσε σαν ένα χαϊδεμένο παιδί.

Με το κεφάλι σκυμμένο, δίχως να της τραβά την προσο-
χή ή γύρω άγρια φύση, η Σαχραζάτα ακολουθούσε τώρα
τα μονότονα βήματα του κυρίου της. Ο Φάρις είχε να δια-
λύσει ακόμα μισής ώρας δρόμο. Η Βαχάρα όπου σκόπευε να
φτάσει ήταν χτισμένη στην πλαγιά του αντικρουσθ βουνού.

Την ίδια αυτή μέρα, είχαν μείνει δλοι σύμφωνοι να πάνε
για κυνήγι ζαρκαδιών: Ο Φάρις, ο συνταγματάρχης Κλάιντ
με τη γυναίκα του, οι συνάδελφοί του Σόου-
σον και Ντάκερ κι' οι πολιτικοί υπάλληλοι της
Βαχάρας Μάρριος και Βάριγκτων. Μαζί τους
θα ήταν και η κόρη του συνταγματάρχη: η μίς
Πατρικία.

Ο Φάρις δεν ήταν από τους ανθρώπους
εκείνους που παρασύρονται αβούλα από τις
αυταπάτες τους... Δεν ήταν καλοφτιασμένος
κι' έλκυσε σαν τον συνάδελφό του, τον
Ζεράρ Σόουσον. Ούτε είχε το λεπτό πνεύμα
του Βάριγκτων... Νά, λοιπόν, γιατί πίστευε πως
θαταν μάταιο να έλπιζε στην συμπάθεια της
κόρης του συνταγματάρχη Κλάιντ.

Το αιθέριο εκείνο πλάσμα ήταν η μόνη λευ-
κή γυναίκα που στόλιζε την άχαρη ζωή τους
και χωρίς να το θέλει, η θέα της τον παρέσυρε
σε χίμαιρες όπως κι' όλους τους άλλους.

Δίχως να το καταλάβει ο Φάρις, καθώς συλ-
λογιζόταν πάντα την ωραία Πατρικία, είχε
φτάσει κιόλας έξω από το σπίτι του συνταγ-
ματάρχη... Στη βεράντα ήταν συγκεντρωμένοι
κι' όλες δλοι οι άλλοι και τόν περίμεναν. Οι
άποσκευες είχαν φορτωθεί στα ζώα κι' όλα ήταν έτοιμα για
το κυνήγι. Η παρουσία της όμορφης κόρης του συνταγμα-
τάρχη τον έριξε άμέσως σ' έκσταση. Σαν αντίκρισε όμως
το βλέμμα του Σόουσον, που στεκόταν πλάι της, συνήλθε,
κι' άντελήφθη πως ήταν ματαιοπονία να τη σκέπτεται. Η
νέα δεν πρόσεχε παρά μόνον αυτόν, κι' ήταν τόσο όμορ-
φότερός του.

Το κυνήγι ποδχαν σχεδιάσει θά διακοίσε 3 ή 4 το πολύ
μέρες. Ο Μάρριος, που με δώδεκα Ιθαγενείς είχε ξεκινήσει
από το πρωί, θα περίμενε σε ώριμες τοποθεσίες το πέρα-
σμα των ζαρκαδιών... Οι Ιθαγενείς θά τα κατεδίωκαν και θά
τα έφερναν προς τα εκεί όπου θά βρισκόταν η κυνηγετική ά-
ποστολή, ώστε να τους ήταν εύκολο να τα χτυπήσουν.

Το ίδιο βράδυ κι' έπειτα από δυό ώρες πορεία, κατακλή-
νωσαν σε μία κοιλάδα. Η πρώτη μέρα πέρασε δίχως να ση-
μειωθεί κανένα πέρασμα, όπως και η δεύτερη και η τρίτη,
πράγμα που εύχαριστούσε τον Φάρις γιατί εύρισκεν εύκαι-
ρία να πλησιάσει την Πατρικία που η συντροφιά της τον γο-
ήτευε κάθε μέρα και περισσότερο.

Το τέταρτο απόγευμα κατασκήνωσαν κάτω από έναν πε-
λώριο κέδρο. Πλησίαζε να σουρουπώσει κι' ο άνεμος κουνού-
σε ανάλαφρα τα φύλλα των δέντρων... Ο συνταγματάρχης
Κλάιντ χασμουριόταν πάνω από ένα βιβλίο που διάβαζε,
ένω η γυναίκα του, γονατισμένη πλάι του και με το κεφάλι
ακουμπισμένο στο στήθος του, είχε αποκοιμηθεί. Πιο κάτω
στο ξερό ποτάμι, ο Σόουσον με τα μανίκια του πουκαμίσου
του άνασκηκωμένα, περνούσε την ώρα του μετρώντας τα χα-
λίκια, ενώ η Πατρικία με τον Φάρις έπαιζαν με τη Σαχρα-
ζάτα, μεθαινοντάς της διάφορα παιχνίδια.

Απόλυτη ήσυχία βασιλευε γύρω. Έξαφνα ακούστηκε ένα
ποδοβολητό κι' όλοι γύρισαν προς το μέρος, απ' όπου έρχό-
ταν αυτός ο θόρυβος. Ήσαν δυό τρείς Ιθαγενείς, οι οποίοι
έτρεχαν προς την κατασκήνωση και χειρονεμούσαν σαν
τρελλοί. Μόλις πλησίασαν, όλοι διέκριναν στα πρόσωπα
τους ζωγραφισμένο τον τρόπο. Ο συνταγματάρχης πετά-
χτηκε από το κάθισμά του.

— Ζαρκάδια είναι; βροντοφώνησε.

— Όχι, απάντησε, απάντησε ο
πρώτος Ινδός που έφτασε. Χολέρα!
Σε λίγο όλοι είχαν πληροφωρη-
θεί πως στο χωριό, που βρισκόταν
με το περιστροφή στο χέρι, μόλις συγκρατούσε τους Ιθαγε-
νείς απομονωμένους, μέσα στο χωριό.

— Πρέπει να πάμε να τους περπατάσουμε, είπε η Πατρ-
κία διακόποντας τη σιγή.

Ο πατέρας της της έπιασε τόν δμο.

— Δεν ξέρεις, καυμένο παιδί, της είπε με στοργή. Όποιοι
πηγαίνει εκεί δεν έχει σωτηρία!

Εκείνη τη στιγμή ο Σόουσον παρατήρησε τον Φάρις κα-
τάματα. Είχαν συνεννοηθεί.

— Πρέπει να κάνουμε το καθήκον μας, ετόνισε ο Ντάκερ.

— Ναι, επανέλαβε ο Φάρις. Νά ρίξουμε τα χαρτιά. Ο-
ποιος τραβήξει το μικρότερο θά χάσει.

Μετά πέντε λεπτά όλοι είχαν συγκεντρωθεί στη σκηνή
που ήταν τα τρόφιμα, γύρω από το τραπέζι. Ο Σόουσον
έφερε δυό τράπουλες. Πήρε την μία στο χέρι κι' άρχισε ν'
ανάκατεψέ τα χαρτιά. Ο φόβος ήταν ζω-
γραφισμένος στα πρόσωπα όλων. Στην άρ-
χή τραβήξαν ο Βάριγκτων κι' ο Σόουσον:
ο πρώτος τραβήξε ρήγα, ο δεύτερος άσσο.

Ο Σόουσον ανάκατεψε ξανά τα χαρτιά
και τραβήξαν ο Φάρις με τόν Ντάκερ. Το
πρώτο το χαρτί ήταν άσσος του δεύτερου
δέκα.

Τώρα είχαν μείνει ο Φάρις κι' ο Σόουσον
Η στιγμή ήταν αγωνιώδης. Η Πατρικία
έκλεισε τα μάτια της. Ο Σόουσον ανάκα-
τεψε γρήγορα τα χαρτιά και τραβήξε πρώ-
τος το δικό του: Ήταν ρήγας. Ο Φάρις
γελαστός τραβήξε και κείνος το δικό του
χαρτί: Πάλι άσσος.

Έσκυψε το κεφάλι, χωρίς να πη λέξη.
Θά βάδιζε θαρρετά προς τόν κίνδυνο! Καλό-
τερα άλλωστε έτσι συλλογιζότανε. Αφού
η Πατρικία προτιμούσε τόν άλλον, αυτός
ήταν πεπιττός...

Εκείνη τη νύχτα η Πατρικία δεν μπορού-
σε να κοιμηθεί. Είχε πλάι της το αγαπημένο ζώο του Φάρις,
την Σαχραζάτα, και το μυαλό της ταραζόταν από χιλίων
ειδών συγκινήσεις. Ο Φάρις είχε ξεκινήσει από νωρίς για
την επικίνδυνη αποστολή του και τώρα πια θά βρισκόταν
στο χολεριασμένο χωριό. Κι' ο κίνδυνος ήταν μεγάλος. Α-
φάνταστος. Άσθενικός όπως ήταν ασφαλώς θά προσαλλό-
ταν από τη φρικτή νόσο!

Γιατί να μην τόν είχε γνωρίσει νωρίτερα;.. Γιατί να μην
τόν είχε πλησιάσει;.. Θά μάθαινε τόσα ενδιαφέροντα πράγ-
ματα για τη ζωή του, για τόν χαρακτήρα του, που φαίνό-
ταν τόσο ευγενικός. Όσοτός η συντροφιά της Σαχραζάτας
την παρηγορούσε κάπως. Το καυμένο το ζώο ήταν ανήσυχο
κι' είχε το βλέμμα του καρφωμένο διαρκώς στο άνοιγμα της
σκηνής, λες κι' έπεριμένε νάρθει από εκεί ο κύριός του.

Ξάφνου άρχισε να ούρλιαζει: Είχε αντίληψη την άδικαι-
ολόγητη άπουσία του Φάρις και τόν ζητούσε επίμονα, σά να
προαισθανόταν πως κινδύνευε.

Η Πατρικία σκέφθηκε να της δώσει μερικά μπισκότα να
την ήσυχάσει. Έρριξε ένα ρούχο από πάνω της κι' έτρεξε
στην πλαϊνή σκηνή, που ήταν τα τρόφιμα. Μπήκε μέσα.
Ήταν σκοτάδι κι' άναψε τη λάμπα του λαδιού που κρε-
μόταν στο κοντάρι. Στη γωνία ήταν το διχτυωτό φανάρι.

Έκει μέσα τοποθετούσαν όλα τα φαγητά... Το άνοιξε,
ένω το μυαλό της έτρεχε στον Φάρις, χωρίς να ξέρη γιατί.

— Γιατί, άναρωτιώταν, να ρίξει την ιδέα των χαρτιών;
Ποιος ο λόγος; Μήπως, άλλωστε, είχε γνώσεις από Ιατρική
περίθαψη; Θάταν προτιμότερο να πήγαινε κανείς άλλος,
πιο Ικανός; Ο πατέρας της... ή ο Σόουσον...

Τα ούρλιαχτά της Σαχραζάτας έξακολουθούσαν... Τά
μπισκότα δεν ήταν στο φανάρι... Άνοιξε τότε ένα μικρό
μπισούλο που βρισκόταν στη γωνία... Δοκίμασε όμως μία ξα-
φνική έκπληξη: Μέσα κεί, έδρε πεταμένους κι' άνακατους,
ένα σωρό από άσσοις!... Παραξενεύτηκε και κύτταξε καλο-
τερα. Η ματιά της ξεχώρισε τότε ένα άλλο χαρτί. Τό πήρε
στο χέρι και τό κύτταξε κοντά στο φως της λάμπας. Παρα-
τήρησε τότε πως στην άκρη ήταν λίγο καμμένο. Μία φοβερή
ύποψη την κυρίεψε και τό γύρισε από την άλλη μεριά... Ή-
ταν ένας ρήγας!.. Ο ρήγας ποδχε τραβήξει ο Σόουσον...

Έφρικιασε. Η άπάτη ήταν φανερή. Ο Σόουσον είχε σημαδέ-
ψει το χαρτί του... Κι' ο Φάρις που άνακάλυψε αυτή την αλ-
σχηρή πράξη, κράτησε σιωπή... Δεν είπε τίποτα. Γιατί; Ζητού-
σε λοιπόν το θάνατο; Για ποιο λόγο; Η άπάντηση ήρθε στο
νοῦ της δίχως καμμία προσπάθεια: Δεν μίλησε για να μην
έκθεση σε κίνδυνο τόν Σόουσον... Για να μη λυπηθεί αυτήν...
που έβλεπε πως τόν προτιμούσε!.. Τώρα θυμήθηκε το παρ-
άξενο μειδίαμα του Φάρις τη στιγμή που τήν άποχαίρετοσε
και της έμπιστευόταν τη Σαχραζάτα... Τό μειδίαμα εκείνο
που φανέρωνε τόν Έρωτα κρυμμένο πίσω απ' την αὐτοθυοία.
Ο Φάρις θυσιαζόταν για χάρη της, για να μη πάθει ο Σόου-
σον που πίστευε πως τόν αγαπούσε!..

Θερμά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της... μπρός στην
άποκάλυψη αυτού του μεγάλου και σιωπηλού Έρωτα.

Με τόν ρήγα στο χέρι, πετάχτηκε έξω από τη σκηνή, κι'
έτρεξε κατ' ευθείαν στη σκηνή του Σόουσον.

— Ζεράρ! Άρχισε να φωνάζει επίμονα. Ζεράρ!
Μέσ' απ' τη σκηνή άκούστηκε θόρυβος.

Σε λίγο ο Σόουσον παρουσιάστηκε μπροστά της, κυττά-
ζοντας την με περιέργεια.

— Τι συμβαίνει, μίς Πατρικία;

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ... ΜΕΖΕΣ

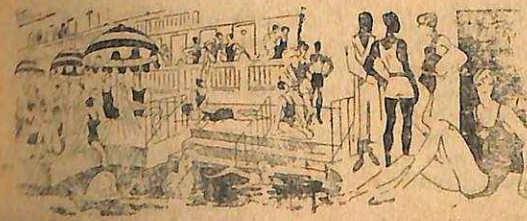
Είναι πολλοί που πιστεύουν
ότι δεν υπάρχει πια σήμερα
άνθρωποφάγοι ή ότι τουλάχισ-
τον δεν υπάρχουν λευκοί τόσο
άφελεις ή ριψοκίνδυνοι, που να
παρέχουν στους διάφορους ά-
γριους λαούς την εύκαιρία να
παίρνουν... ανθρώπινο μεζέ.

Και όμως οι τελευταίες περιγραφές
σπουδαίων έξερευνητών άποδεικνύουν
άκριβως το αντίθετο. Η μόνη διαφορά
είναι, ότι οι άγριοι, που τρώνε ανθρώ-
πινο κρέας, δεν τό κάνουν από άπλη-
ζωική ανάγκη. Βρίσκουν άρκετο κυνήγι
για να τραφούν με σάρκες ζώων. Μά,
σε πολλούς λαούς, η ανθρωποθυοία
συνδέεται με σπουδαίες θρησκευτικές
τελετές, κατά τις οποίες όποιος φάγει
άνθρωπινο κρέας, πλησιάζει περισσό-
τερο... το θεόν. Και γι' αυτό οι μάγοι,
που είναι ένα είδος «άγίων» υπεραν-
θρώπων της φυλής, τρώνε... τη μερίδα
του λέοντος.

Σε άλλους λαούς πάλι, η ανθρωπίνη
άμβροσία είναι θείο δώρο και
γι' αυτό ακολουθείται από χορούς και
τελετές προς τιμήν της θεότητας, που
τό άπέστειλε.

Άλλοι άγριοι λαοί τρώνε ανθρώπους
από... φιλάνθρωπια. Μόνο έτσι έξηγει-
ται τό γεγονός ότι τρώνε τους άρρώ-
στους και τους γέροντας. Στο σημείο
αυτό πρέπει να εξηγήσωμε πως οι άν-
θρωποφάγοι δεν τρώνε μόνο λευκό
κρέας, άν και τό προτιμούν ως... τρυ-
φερώτερο Ισως.

Η περίφημη άμερικανική συγγραφέας
Άννα Κλάρετον, η πιο τολμηρή Ισως
απ' όλες τις όμόφυλές της, που κατώρ-
θισε να ζήσει άρκετούς μήνες μέσα στα
άβυσσος της Άφρικής, να μελετήσει τα
έθνη και να παρευρεθεί, όχι χωρίς κιν-
δύνους πάντοτε, σε φρικιαστικές τελε-
τες ανθρωποφάγων, περιγράφει στο τε-
λευταίο βιβλίο της καταπληκτικά πράγ-

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

ματα, μερικά από τα όποια αξίζει
τόν κόπο να διαβαστούν.

ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΚΡΟΝΟΙ

Στο Βελγικό Κογκό, κοντά στο
Στανβίλ, υπάρχει η περίφημη άγρια
φυλή Άμπακούμπι. Αυτό οι άνθρωποι,
που είναι τρομεροί πολεμιστές και
τρέφονται με άγριες ρίζες και σάρκες
ζώων, άν τους τύχη καταδέχονται και
τις ανθρωπίνες σάρκες.

Καπνίζουν τη λεγομένη «ντάχα»,
που γίνεται από τό σπόρο κάποιου
χόρτου, που φαίνεται πως έχει διεγερ-
τικές Ιδιότητες. Πολλές φορές η διέ-
γερση αυτή φθάνει μέχρι μανίας.

Οι σχέσεις μεταξύ τους είναι άρ-
κετά περίεργες. Η μάνα, έφ' όσον
θλαάξει τό παιδί της, τό υπερασπίζε-
ται με λύσσα. Και μόνο άν συμβή ν'
άρρώστηση, που σημαίνει τρομερή...
γρουσουζιά για τό «σπίτι», έπιτρέπει
στον πατέρα του... να τό φάει.
Άλλ' άν τύχη ν' άρρώστηση η μητέ-
ρα, τότε τόν λόγο έχουν οι μάγοι.
Άν κατορθώσουν να τήν γιατρέψουν
με τά ξόρκια τους, όλα πάνε καλά,
μά άν η άρρώστεια προχωρή, σημαί-
νει πως η γυναίκα αυτή άμάρτησε
σοβαρά και πρέπει να τό πληρώσει με
τη ζωή της. Ο τρόπος του θανάτου της
έξαρτάται από τη θέληση του θεού
που έχει προσβληθεί... Συνηθέστερα,
δένεται σ' ένα δέντρο και ψήνεται
ζωντανή, ένω οι μάγοι και οι άλλοι...
συγγενείς και φίλοι γύρω της χορεύ-
ουν σά δαιμονισμένοι.

Ένας Βέλγος Ιε-
ραπόστολος είχε την
όπομονή να μάθει τη
γλώσσα των Άμπα-
κούμπι, που δεν είναι
παραπάνω από 140
λέξεις και κατόπιν εί-
χε τό θάρρος να πάη
να τούς κηρύξει τόν

Βλέποντας όμως τό χαρτί που κρατούσε στο χέρι της,
ξαφνιάστηκε, και δοκίμασε μ' ένα άφηρημένο γέλιο να δια-
λύση τήν δυσάρεστη έντύπωση που του προξέννησε. Πολύ
άργα όμως... Κάτι πήγε να ψελίση μά η φωνή του πνίγηκε
από τις στριγγές επικλήσεις της Σαχραζάτας... Έφυγε ντρο-
πιασμένος, ταπεινωμένος, άξιοθρήνητος...

Η χολέρα στο χωριό έντοπίστηκε. Από τους τέσσερις
λευκούς που είχαν προσβληθεί ό ένας μόνον είχε ύποκυψει.

Ο Φάρις, άχρός, αδύνατος, άλλα με τό πρόσωπο γεμάτο
χαρά, γύρισε πίσω. Όλοι τόν ύποδέχτηκαν στο σπίτι του
συνταγματάρχη με μεγάλο ένθουςιασμό. Η Σαχραζάτα πέ-
ταγε από τη χαρά της ένω η Πατρικία τόν άγκάλιαζε με
βλέμμα θαυμασμού.

— Φάρις! Ι του είπε επί τέλους, και τόν παρέσυρε μαζί
της. Τό άναγνώριζεις αυτό;

Στό χέρι της κρατούσε τόν ρήγα. Ο Φάρις μόλις είδε τό
χαρτί, έχασε την ψυχραιμία του: Κοκκίνισε και γύρισε τό
κεφάλι του από τό άλλο μέρος... Δεν είπαν τίποτ' άλλο...

Μόνο πιασμένοι από τά χέρια, βγήκαν έξω στη βεράντα...
Ο Έρως είχε μιλήσει στις καρδιές τους...

ΔΩΡΟΘΕΑ ΜΠΛΑΚ

θειόν λόγο. Εκείνοι τόν άκουσαν
με προσοχή και κατόπιν τόν...
έψησαν και τόν έφαγαν.

Έννοείται πως η Βελγική δι-
οίκηση καταδίκωκε άμελίκτα αὐ-
τά τά φρικαλέα έγκλήματα, αλλά
δεν κατορθώνει πάντα ούτε να τά
προλαμβάνη, ούτε να τά τιμωρή.

Η συνάντηση με τούς Άμπα-
κούμπι άποτελεί συχνά σωστή έκτρα-
τεία.

Εύτυχώς ότι αυτή η άπαίσια φυλή
σιγά—σιγά λιγοστεύει και σε κάμπο-
σα χρόνια θά εξαφανισθεί έντελώς.
Τήν άποδεκατίζουν οι έπιδημίες και
οι τρομεροί σπαραγμοί που ξεσπούν
πολύ συχνά ανάμεσά τους.

ΟΙ ΜΠΑΝΤΟΥ

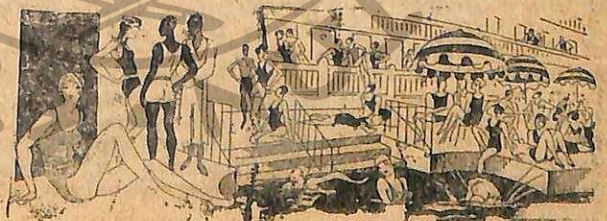
Η φυλή των Μπαντού που είναι
διασκορπισμένοι σ' όλη τήν Άφρική,
από τήν περιοχή του Κογκό ως τήν Ά-
νω Αίγυπτο, μέχρι τών Ινδικών άκ-
τών, χωρίζεται σε διάφορες πατριές
που έχουν και τη χαρακτηριστική όνο-
μασία της ή κάθε μία.

Χαρακτηριστικότερη είναι η πα-
τριά των καθαροαίμων Μπαντού που
κατέχουν μία περιοχή του Μεσαίου
Κογκό και χωρίζονται σε τρείς κατη-
γορίες: τούς Μπαγκαλός, Ούμπαγ-
κάν και Μπαλόλος.

Η φυλή των Μπαντού δεν διακρί-
νεται μόνο για τόν κανιβαλισμό της.
Διακρίνεται και για τό άγριο μάθημα
που κάνουν στα γένηνα, τά μουστάκια,
τά μαλλιά και τά φρύδια των.

Έτσι, ένω είναι εξαιρετικά δασύ-
τριχοι, μάτια ο Εύρωπαίος έπισκέ-
πτης θ' άναζητήσει και ίχνη έστω τρι-
χοφύας απ' αὐτών. Άγνωστον από
ποια άρχέγονη ιουήθεια, ξεριζώνουν
ό ένας τις τρίχες του άλλου... μέχρι
βλεφαριδών.

Ο πόνος που ένας άλλος θά ήσθα-
νετο σε μία τέτοια περίπτωση, άπο-
τελεί για τούς Μπαντού ήδονή.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Οπως κάθε βράδυ μετά το δείπνο, — άφου οι άρρωστοι

και το προσωπικό είχαν πιά πλαγιάσει—έτσι κι' άπόψε ή Ρίτα διέσχισε γοργά το σκοτεινό κήπο κι' ήρθε νά βρή το γιατρό Κούρτ Γκράου, τόν διευθυντή της δωμάτου νευρολογικής κλινικής, στο δωμάτιό του.

Η Ρίτα ήταν ή γυναίκα του "Εριχ Γκέμερσον, ενός βοηθού του Κούρτ Γκράου, που τόν είχε προσλάβει στην υπηρεσία του έδω και λίγους μήνες, μόνο και μόνον χάριν της γυναικας του, της δμορφης Ρίτας.

Από την πρώτη στιγμή που την είδε νά παρουσιάζεται στο γραφείο του με τόν άνδρα της ο Γκράου είχεν αίσθαν θή ένα δυνατό αίσθημα, γι' αυτό κι' έκανε άμέσως τη σκέψη πώς αυτή ή θελκτική γυναίκα που φαινόταν τόσο έξυπνη, άσφαλώς θα είχε μετανοήσει που παντρεύθηκε αυτό το άσήμαντο γιατρούδάκι, και πώς δέν θα δίσταζε νά άπατήσει τόν άνδρα της άν μια μέρα ένας άνώτερος άνδρας έπιχειρούσε νά κάνει την κατάρτησή της.

Και πράγματι, ο Κούρτ Γκράου που ήταν πραγματικά ένας ώραιος όσο και διάσημος άντρας δέν δυσκολεύθηκε νά την κάνει νά άνταποκριθί στο αίσθημά του.

Τό άνέλπιστο όμως ήταν, που έσφονικά ο άντρας της, ο

"Εριχ, τρελλάθηκε. Μιά μέρα, στά καλά καθούμενα, άρχισε νά έκδηλώνη όλα τά συμπτώματα μιας δυνατής τρέλλας, έτσι που ο Γκράου άναγκάσθηκε νά τόν κλείση σ' ένα δωμάτιο του διαμερίσματος των τρελλών και νά τόν νοσηλεύη όπως τούς άλλους άρρώστους του.

Η Ρίτα, έξακολουθούσε νά κατοική μόνη τώρα στο περίπτερο που τούς είχε παροχωρήσει ο Γκράου, όταν είχε προσλάβει τόν άντρα της στην υπηρεσία του, κι' έρχόταν κάθε βράδυ κρυφά νά τόν βρή μετά τη δουλειά του.

Ο Κούρτ Γκράου, που την περιμένε άνυπόμονα όπως πάντα, έκλεισε άπότομα την πόρτα, και τραβώντας τη Ρίτα μέσα άρχισε νά τη φιλή μ' ένα τρελλό πόθο.

— "Αγάπη μου, της έλεγε, δλη την ήμέρα δέν σκέπτομαι παρά τη στιγμή που θά σ' έχω κοντά μου. Δέν ξέρεις πόσο άνυπομονώ ν' άρθή ή ώρα όπου θ' άποδειχθί πώς ο άνδρας σου είναι ένας άγίατρευτα τρελλός, γιά νά πάρης διαζύγιο και νά μπορούμε πιά ν' αγαπιώμαστε έλεύθερα και νά μη φοβάμαι ποτέ μήπως σέ χάσω.

— Δέν πρέπει νά φοβάσαι τίποτε, του άπάντησε ή Ρίτα ένώ τόν έφίγγε έπάνω στο στήθος της και χάιδεε τό πολυαγαπημένο πρόσωπό του. "Ότι κι' άν συμβή, έγώ σέένα θ' αγαπώ. Ξαφνικά, όμως, άκουσαν ένα περίεργο θόρυβο, στους διαδρόμους. Ο Κούρτ έτρεξε νά δη τι συνέβαινε, μά πριν προλάβη νά φθάση στην πόρτα έκείνη άνοίχτηκε με όρμη και μπήκε άπότομα μέσ' στο δωμάτιο ο "Εριχ, που δυο δυνατοί νοσοκόμοι δέν κατόρθωσαν νά συγκρατήσουν.

— Νάτοι, έκανε ο "Εριχ με τρεμουλιαστή φωνή άπ' τη συγκίνηση, δείχνοντας τό άγκαλιασμένο ζευγάρι. Τους βλέπετε ; Νομίζατε πώς είμαι τρελλός. Αλλά γελοιώσαστε.

Από καιρό είχα άντιληφθί πώς με περιέπαιζαν. Φυλαγόντουσαν όμως και δέν κατόρθωαν νά τούς πιάσω. "Αλλως τε ο κύριος άπ' έδω, είναι ο Ντόκτωρ Γκράου, ο διάσημος νευρολόγος διευθυντής της κλινικής, προϊστάμενός μου, και κανόνιζε τη δουλειά μου έτσι, ώστε ν' άπασχολούμαι με τούς πιο δύστροπους άρρώστους, όταν ήθελε ν' άπολαμβάνη ήσυχια την αγάπη της γυναίκας μου. Γι' αυτό έκανα κι' έγώ τόν τρελλό γιά νά μη μπορέσω νά τούς πιάσω έπ' ατόφορώ πιο εύκολα. "Όλα αυτά τά βράδα λοιπόν, τούς παρακολουθούσα περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή νά τούς έκδικηθώ. Σήμερα όμως οι νοσοκόμοι με πήραν είδηση και με κυνήγησαν γιά νά με κλείσουν πάλι στο δωμάτιό μου. Δέν φεύγω όμως άπ' έδω άν δέν ξεκαθαρίσω την ύπόθεση που έχω μ' αυτόν τούς δυό.

Ο Κούρτ και ή Ρίτα, καθώς και οι άνδρες που στεκόντουσαν στην είσοδο περιμένοντας διαταγές από τόν διευθυντή τους έκύτταζαν έκπληκτοι τόν "Εριχ. Ήταν ή δέν ήταν σι' άλήθεια τρελλός;

Ο Κούρτ, που τόν κτύπησε προσεκτικά μέσ' στά μάτια κατάλαβε καλά ότι άν ο "Εριχ ως σήμερα είχε παίξει τέ-

λεια τό ρόλο του τρελλού, ώστε νά γελασθή κι' αυτός

δπως κι' οι άλλοι, τώρα μ' δλη τη φασαρία που έκανε και τις νευρικές κινήσεις του, δέν ήταν τίποτε άλλο από ένας όργισμένος άνδρας, που ο πόνος τόν έκανε νά παραφέρεται. "Εν τούτοις, σάν άστραπή, στο μυαλό του Κούρτ πέρασε ή σκέψη ν' άφήση τη Ρίτα και το προσωπικό σ' αυτή την πλάση. Ήταν ο μόνος τρόπος νά μη χάση τη γυναίκα που αγαπούσε, τουλάχιστο προς τό παρόν. "Αργότερα θα έβλεπε τι έπρεπε νά γίνει.

— Βάλετέ του τόν ζουρλομανδύα, είπε ψυχρά, στους νοσοκόμους.

— "Όχι, όχι. Δέν θα μου τόνβάλουν πριν σέ σκοτώσω! φώναξε ο "Εριχ.

Και ένώ έκείνοι προσπαθούσαν νά τόν σύρουν έξω από τό δωμάτιο, έβγαλε γρήγορα ένα περιστροφό από την τσέπη του κι' άρχισε νά πυροβολή με λύσσα κατά τόν Γκράου.

— Κούρτ, Κούρτ !. Έκανε ή Ρίτα, τρέχοντας κοντά του, όταν τόν είδε γιά μία στιγμή νά πέφτη χάρμα.

Ο "Εριχ, νομίζοντας πώς τόν σκότωσε έπαισε νά πυροβολή, κι' άφου κατόρθωσε νά άποσπασθί άπό τά χέρια των νοσοκόμων άρχισενά τρέχη γρήγορα γιά νά μή τόν ξανα-συλλάβουν.

Έτρεχε πραγματικά σάν τρελλός από διάδρομο κι' άπό σκάλα σέ σκάλα έχοντας πίσω του δλο τό προσωπικό της κλινικής.

Καθώς όμως άνέβαινε μία τελευταία σκάλα, ο "Εριχ είδε έντρομος πώς στο τέρμα της ήταν μία ψηλή ταρταλιέρα χωρίς διέξοδο, όπου θά τόν πιάναν σάν σέ παγίδα. Τότε άνέβηκε στο πεζούλι κι' άρχισε νά τούς φωνάζη.

— Μη με άγγίζετε γιατί θά πηδήσω κάτω.

— Πιάστε τον άμέσως, έκανε ο άρχινοσοκόμος, στους βοηθούς του που δέν φανταζόταν ποτέ πώς ο "Εριχ θάκανε αυτό τό πήδημα του θανάτου.

"Αλλά καθώς πήγαν νά τόν πιάσουν ο "Εριχ έπεσε με μία σπαρακτική κραυγή στο κενό, πριν προλάβουν νά τόν συγκρατήσουν. Κι' έμεινε νεκρός, με διαρρηγμένο κρανίο.

— Μιχέλ, αύριο πρωί θά στείλετε μία σημείωση στις έφημερίδες πώς ο άσθενής "Εριχ Γκέμερσον, που έέφυγε την έπίβλεψη των νοσοκόμων, έπέτεθη κατά του διευθυντή της κλινικής κι' έπειτα ρίχτηκε από την ταράτσα του κτιρίου κι' αυτοκτόνησε. Πηγαίνετε.

"Ελεγε σέ λίγο άτάραχος ο Γκράου που είχε τραυματισθί έπιτόλεια κι' είχε πέσει κάτω, γιά ν' άποφύγη τις σφαίρες. Κι' άφου έμεινε γιά μία στιγμή σκεπτικός κι' άλνητος έπειτα έτρεξε νά βρή τη Ρίτα γιά νά της πει:

— Ρίτα, είμαστε πιά έλεύθεροι. Μπορείς νάσαι δική μου χωρίς κανένα φόβο. Τίποτε πιά δέν έμποδίζει την αγάπη μας.

"Αλλά δέν την βρήκε στο δωμάτιό του. Διευθύνθηκε τότε βιαστικός προς τό περίπτερο όπου έμενε, αλλά δέν ήταν κι' εκεί. Μιά άδυστηρή σκέψη του πέρασε τότε από τό μυαλό. Μήπως έφυγε ;

— Γύρισε πίσω στη κλινική καταταραγμένος άνέβηκε πάλι στο δωμάτιό του, και κτύπησε νά παρουσιασθί ο ύπηρέτης του Μάθιους, νά τόν ρωτήση μήπως είδε την κυρία Γκέμερσον. Τόν έδιωξε όμως άμέσως γιάτι είδε μία σημείωση με τό γράψιμό της στο γραφείο του. Την άρπαξε νευρικά, την άνοιξε και διάβασε.

"Αγαπημένε μου, γιά καλό και τών δυό μας φεύγω. Σκέπτομαι με τρόπο πώς ίσως νά μην ήταν τρελλός ο "Εριχ κι' ή άνομη αγάπη μας έγινε άφορμή νά σκοτωθί. "Ετσι άν μείνω κοντά σου ή παρουσία σου θα κάνει τη σκέψη μου νά βασανίζεται άδιάκοπα με την άναπόληση αυτού του θλιβερού έπεισοδίου. Μπορεί ακόμα άν μείνω κοντά σου νά άνεχοποιηθίς. Γι' αυτό φεύγω. Ρίτα.

Ο Γκράου πέταξε τό γράμμα, και έέσπασε σ' ένα σπαρακτικό κλάμμα.

ELDA DONAT

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΜΩΝΤ ΟΥΕΣΤ

"Ενα Σαββατοκύριακο, τόν περασμένο χρόνο, βρισκόμουν στο Παρίσι, χάριν άναψυχής. Την ώρα, λοιπόν, που έτοιμαζόμουν νά έπιστρέψω στο Λονδίνο, με έπεσκέφη ένας πολύ γνωστός ιδιωτικός ντετέκτιβ, που σέ πολλές περιπτώσεις είχε ένεργήση ως πράκτοράς μου στην Γαλλία.

— Έχω άναλάβει νά ξεδιαλύνω μία πολύ περίεργη ύπόθεση, μίς Ουέστ, μου έξήγησε. Πολλές φορές έτέθην στην διάθεση μιας έταιρίας που διεάγει ένα ευρύ έξαγωγικό έμπόριο. Η έδρα της έν λόγω έταιρίας είναι έδω. Πριν μία βδομάδα, λοιπόν, με κάλεσαν νά παρευρεθώ σέ μία σύσκεψη των διευθυντών της, όπου μου άνεκοίνωσαν γιά κάτι κλοπές που συνέβαιναν τακτικά στα κεντρικά τους γραφεία. Χωρίς νά μπορούν ν' άνακαλύψουν τόν κλέφτη που φαίνεται νά είναι προικισμένος με την πιο διαβολική έξυπνάδα όπως διεπίστωσα κι' έγώ.

— Μιλήσέ μου καλλίτερα με γεγονότα, του είπα.

— Με λίγα λόγια, ή ύπόθεση, έχει ως έξης : Τά γραφεία της έν λόγω έταιρίας καταλαμβάνουν δλο τόν πρώτο όροφο ενός μεγάρου μέσ' στην καρδιά του Παρισιού. Εκεί μέσα εργάζονται 90 υπάλληλοι και άρκετοί ύπηρέτες, κι' ο καθένας από τούς άνθρώπους έκείνους θεωρείται, με τη σειρά του, ένοχος.

... Οι πρώτες κλοπές σημειώθηκαν έδω και τρεις μήνες, όταν άρχισαν νά εξαφανίζονται από τά μικρά ταμεία σεβαστά χρηματικά ποσά. Τά λεφτά χανόντουσαν κατά τόν πιο μυστηριώδη τρόπο από τά διάφορα διαμερίσματα. Οι διευθυντές τότε σκέφθηκαν νά συγκεντρώσουν όλα τά ταμεία και ν' άποτελέσουν ένα ξεχωριστό διαμέρισμα. Η μεταβολή όμως αυτή δέν σταμάτησε τό κακό. Οι κλοπές έπαναλαβαίνονταν σάν κάθε τόσο, και τά εξαφανιζόμενα ποσά γινόντουσαν μεγαλύτερα. Τώρα άρχισαν νά ύποπτεύονται άναμεταξύ τους κι' αυτοί οι ίδιοι οι διευθυνταί !

και καθώς δείχνουν τά πράγματα, γι' αυτή την αίτια δέν έχει άκόμη είδοποιηθί ή άστυνομία : Μόνον μία άπλη ύπόνοια έναντιόν των διευθυντών της, θά έπηρέαζε τις δουλειές της έταιρίας πολύ.

— Έγώ, φυσικά, έκαμα ό τι μπορούσε νά γίνει : Έξητασα όλα τά δελτία ποιότητας του προσωπικού. Παρηκολούθησα τις κινήσεις κάθε υπάλληλου και δακτυλογράφου, κι' είμαι άπολύτως βέβαιος ότι κανένας από τά κεντρικά γραφεία δέν είναι ύπεύθυνος γιά τις τελευταίες κλοπές...

Η ύπόθεση αυτή μου κέντησε την περιέργεια και τό ενδιαφέρον.

— Άφυσέ μου την νά την άναλάβω γιά μία έβδομάδα, είπα στόν συνάδελφό μου. Κι' αν τυχόν κι' έγώ δέ καταφέρω νά βρω την λύση του μυστηρίου, τότε σέ συμβουλεύω ν' άναφέρης τά γεγονότα στην άστυνομία.

— Δέχτηκε την πρότασή μου, και την άλλη μέρα πήγα στά γραφεία της έταιρίας και παρουσιάστηκα στούς κ. κ. διευθυντάς.

Ο φίλος μου με συνέστησε σ' αυτούς, και τούς άνέφερε ότι θά προβαίνα σέ μία τελείως άνεξάρτητη έρευνα, και θά υπέβαλα την έκθεσή μου μέσα σέ μία έβδομάδα. Κατόπιν, άν κι' ή δική μου συνδρομή δέν ώφελοΰσε σέ τίποτα, θάπρεπε άπαραιτήτως νά είδοποιηθί ή άστυνομία. "Αρα από μία ζωντανή συζήτηση μεταξύ τους, οι διευθυντές δέχτηκαν έπιτέλους αυτή την λύση. Σοβαρές άντιρήσεις στην ιδέα αυτή του φίλου μου ντετέκτιβ, έφερε μόνον ένας.

— Δέν βλέπω τόν λόγο γιάτι νά χρησιμοποιήσουμε μία γυναίκα—ντετέκτιβ είπε.

Η διαφωνία τους συνεχίστηκε, άλλ' ένας άλλος διευθυντής, ένας στρογγυλοπρόσωπος και γελαστός άνθρωπος, ως 40 χρονών, άνέλαβε την ύποστήριξη του ταλέντου μου.

— Γιάτι έχεις αυτή την προκατάληψη, συνάδελφε, του είπε. Η μίς Ουέστ είναι τό μόνο κατάλληλο πρόσωπο που χρειάζεται στην περίπτωση αυτή. Δέν γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα. Και ή κρίση της γιά τόν ένοχο θά είναι άντικειμενική.

Με την άποψη αυτή τάχθηκαν κι' άλλοι και τόν έπεισαν.

Ήταν ολοφάνερο ότι οι κλοπές έγίνοντο την νύχτα. Την ήμέρα ήταν άδύνατο νά κλέψη κανείς, διότι τό μεγάλο χρηματοκιβώτιο βρισκόταν υπό την άδιάκοπη έπίβλεψη δώδεκα σχεδόν υπαλλήλων. Έντούτοις ήταν δύσκολο νά φαντασθί κανένας τό μέρος από τό όποιο έμπαινε τη νύχτα στα γραφεία ο κλέφτης.

Δυό ως τρεις φορές κατά τη διάρκεια της νύχτας έπιθεωρούσε δλο τά διαμερίσματα ένας νυκτερινός φύλαξ, κι' ο διαρρηκτης γιά νά εισέλθη στο δωμάτιο όπου βρισκόταν τό χρηματοκιβώτιο έπρεπε προηγουμένως ν' άνοίξη τέσσερες πόρτες, όλες κλειδωμένες με κλειδαριές τελευταίου συστήματος...

Όταν ή σύσκεψή μας μέσ' στο ιδιαίτερο γραφείο των διευθυντών τελείωσε, άνεχώρησα βυθισμένη σέ σκέψεις. Τη στιγμή όμως, που φώναζα ένα ταξί γιά νά έπιστρέψω στο ξενοδοχείο μου, ένοιωσα νά άκούμπω στόν ώμο μου τό χέρι ενός ανθρώπου. Γύρισα άποτόμως και βρέθηκα άντικρύ μέ τόν στρογγυλοπρόσωπο διευθυντή που σάς άνέφερα παραπάνω. Διαιτηρούσε ακόμα τό αίνιγματικό μειδίαμά του.

— Έρχεσθε νά πάρουμε κάπου ένα ισάκι, μου είπε. Πιστεύω ότι μπορώ νά σάς φανώ χρήσιμος. Αλλά, ότι θά σάς πω πρέπει νά μείνι μετάξύ μας.

Με συνώδεψε σ' ένα κοντινό καφεείο παράγγειλε δυό τσάγια και :

— Θυμώσατε τόν ψηλό διευθυντή με τά μαύρα γένεια, συνέχισε. Αυτόν που έφερνε διαρκώς άντιρρήσεις, λοιπόν, έχω την γνώμη, μίς Ουέστ, ότι ο άνθρωπος αυτός πρέπει νά παρακολουθηθί ! Τις ένδειξεις που έχω εις βάρος του πρέπει νά τις λάβετε ύπ' όψη σας, σςβαρά :

Όταν παρατηρήθηκαν οι πρώτες μικροκλοπές, ο Υ—άρχισε νά κατοπτεύη τούς πάντας και τά πάντα. Πολλάκις δέ έπισκεπτόταν τις νυκτερινές ώρες τά γραφεία, γιά νά ήσυχνη "ειδικές έρευνες"—δπως έλεγε... Εκείνο τόν καιρό δέν εξαφανιζόντουσαν μεγάλα ποσά, κι' ή πεποίθησή μου είναι, ότι οι μικροκλοπές έκείνες ώφειλόντουσαν σέ μερικούς άσυνείδητους υπαλλήλους. "Ασφαλώς αυτοί

θά έκαμαν τις ύπεξαίρέσεις έκείνες των μικρών ποσών. Κατόπιν όμως, όταν τά χρήματα συγκεντρώθηκαν από τά διάφορα μικρά ταμεία και άσφαλλίστηκαν μέσα στο μεγάλο χρηματοκιβώτιο, κι' έπακολούθησαν κατόπιν οι άλλες κλοπές, οι σοβαρότερες, τότε κι' ο κ. Υ—άρχισε νά κάνει τις νυκτερινές του έπισκέψεις στα γραφεία.

— Τότε λοιπόν, τόν ρώτησα, γιάτι δέν άνακοινώσατε από την αρχή αυτές σας τις ύποψίες στόν ντετέκτιβ της έταιρίας σας.

— Θά βρισκόμουν σέ πολύ δύσκολη θέση, μίς Ουέστ, μου άπάντησε. Φοβόμουν ότι πιθανόν νά έκαμα και λάθος, και τότε ο ντετέκτιβ και έγώ θά είχαμε ν' άντιμετωπίσουμε πολλές δυσάρεστες συνέπειες. Έξ άλλου μπορεί νά τοΰλεγε τις ύποψίες μου.

— Έχετε νά μου δώσετε καμμία συμβουλή πώς νά ένεργήσω ;

γίωσ; τὸν ρώτησα.
—Μάλιστα: τίς δὲ πρῶτες μέρες ν' ἀφήσετε νὰ γίνῃ γνωστὸ ὅτι ἐπιτηρεῖτε ἕναν νεαρὸ ὑπάλληλό μας, ἀλλ' ὅτι δὲν πρόκειται νὰ προχωρήσετε σὲ τίποτα, ἂν δὲν πεισθῇτε γιὰ τὴ βασιμότητα τῶν ὑπονοειδῶν ποὺ δῆθεν ἔχετε εἰς βάρος τοῦ φανταστικοῦ ἐκείνου ὑπάλληλου. Ἡ πλάνη σας αὐτὴ θὰ καθουχάσῃ τὸν κ. Υ—κι' ὑπάρχει πιθανότης νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν νυκτερινὴ τοῦ ἐπισκέψῃ στὰ γραφεῖα. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ εἰσεῖς, φυσικά, θὰ τὸν παρακολουθεῖτε, καὶ τὴν κατάλληλη στιγμή θὰ ἐνεργήσετε ἀναλόγως.

Τὸν εὐχαρίστησα γιὰ τὴν συμβουλὴ του καὶ ἐπέστρεψα στὸ ξενοδοχεῖο μου. Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὥρες καὶ ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ τέλειωνα τὸ γεῦμά μου, δέχθηκα μ' ἐκπληξὴ τὴν ἐπίσκεψή τοῦ ἀνθρώπου ποὺ θεωροῦσε ὑποπτό ὁ φίλος μου μὲ τὸ γελαστό πρόσωπο. Ψηλός, σοβαρός, καὶ μὲ μιὰ μικρὴ μαύρη γενειάδα, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς μὲ πλησίασε στὸ τραπέζι, κι' ὅσοι ἀπὸ μιὰ σύντομη εἰσαγωγή, μοῦ ἀνακοίνωσε ὑπὸ ἐχεμύθεια ὅτι ὁ συνδιευθυντὴς τῆς ἐταιρείας, μὲ τὸ γελαστό καὶ στρογγυλὸ πρόσωπο ἦταν ὁ πραγματικὸς κλέφτης!

Μοῦ ἐτόνισε ὅτι ὅλοι τοὺς ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ κλειδιά τῶν γραφείων τοῦ θωρακισμένου δωματίου, καὶ αὐτοῦ ἀκόμα τοῦ μεγάλου χρηματοκιβωτίου. Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ ὀρι- σμένες καὶ ἀσφαλεῖς πληροφορίες ποὺ εἶχε, ὅτι ὁ ἐν λόγω διευθυντὴς ἐξώθευε περισσότερο ἀπὸ τὸ μῆρίσά του, κι' ἔχανε σοβαρὰ χρηματικά ποσά στὶς ἱπποδρόμους, γι' αὐτὸ εἶχε ἐδρεῶσαι τὴν πεποιθισμένη ὅτι ἦταν ὁ ἀνθρώπος ποὺ ζητούσαμε... Καὶ μοῦ ὑπέδειξε νὰ τὸν ἐπιτηρῶ ἀπὸ κοντά!

Ὅταν κι' ὁ δεῦτερος αὐτὸς καθοδηγήτῃς μὲ ἀφῆσε μό- νη, ἔπεσα σὲ βαθεῖες σκέψεις. Ἦταν βέβαιο τώρα πᾶς πὼς ὁ λωποδύτης ἦταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο αὐτοὺς κυρίους. Ἐπίσης ὅμως ἦταν βέβαιο, ὅτι ὁποιοσδήποτε κι' ἂν ἦταν ὁ περιβόητος αὐτὸς διαρρήκτης, ἀσφαλῶς τώρα ποὺ κάναμε τίς ἐρευνές μας, ἐγὼ κι' ὁ συνάδελφός μου, θ' ἀνέστελλε τὸ παραγωγικὸ τοῦ ἔργου, γεγονός ποὺ μᾶς ἀπέκλειε νὰ τὸν συλλάβουμε ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦταν διόλου εὐχάριστο, ὡστόσο στὸ μυαλό μου εἶχε κιδῶσαι ὀριμᾶσαι μιὰ φαεινὴ ἰδέα. Πῆγα στὸ γραφεῖο τοῦ συναδέλφου μου κι' ἀφ' οὗ τοῦ ἀνέφερα τὰ διατρέξαντα, κατόπιν τοῦ ἐξήγησα:

—Ἐγὼ θὰ παραιτηθῶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ δουλειά. Θὰ ὁμολο- γήσω τὴν «ἀποτυχία» μου. Καὶ στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, ὅταν ἐγὼ θὰ βρίσκωμαι στὸ Λονδίνο, θὰ κανονίσω ὥστε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπάλληλους νὰ δώσῃ τὴν παραίτησή του καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τῆς ἐταιρείας... Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες θὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς διευθυντὰς ἐμπιστευ- τικῶς ὅτι γιὰ ὅλες τὶς κλοπὲς ὑπεύθυνος εἶναι ὁ ἐν λόγω ὑπάλληλος. Ἡ πληροφορία αὕτη θὰ καθουχάσῃ τὸν πραγ- ματικὸ ἔνοχο, καὶ δίχως ἀμφιβολία θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν νυκτερινὴ τοῦ ἐπισκέψῃ στὸ δωμάτιο ὅ- που βρίσκεται τὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο. Τότε, λοιπὸν κι' ἐγὼ θὰ τὸν συλλάβω καὶ θὰ σοῦ πῶ πῶς...

Τοῦ ἐξήγησα τὸ σχέδιό μου, κι' ἐπιδοθήκαμε ἀμέσως στὴν ἐφαρμογὴ του. Στὴν ἀρχὴ ἐπισκεφθήκαμε ἕναν ἑξυπνο Γάλλο σιδηρᾶ, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε στὴν Μοντμάρτη καὶ ζητήσαμε τὴ βοήθειά του.

Ἐκεῖνος δέχθηκε νὰ μᾶς βοηθήσῃ εὐχαρίστως καὶ περὶ τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ὅλα μὲ τὰ σχέδια εἶχαν κατα- στρωθῇ. Κατόπιν σὲ μιὰ συσκέψῃ τῶν διευθυντῶν τῆς ἐ- ταιρείας, ἔκαμα τὴν ἀνακοίνωσή μου. Τοὺς εἶπα ὅτι οἱ ἐ- ρευνες μου ἀπέβησαν ἀκαρπες, κι' ὅτι δὲν ἀνεκάλυψα τί- ποτα. Καὶ τελειώνοντας ἐπρόσθεσα ὅτι μετὰ λύπης μου ἀναγκάζομαι νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὕτη, διότι ἐπείγομαι νὰ ἐπιστρέψω στὴν Ἀγγλία. Προτοῦ ἀναχωρήσω ἀφήσα στὸ φίλο μου ντετέκτιβ ἕνα σφραγισμένον φάκελλο, ὁ ὁποῖος περιείχε λεπτομερέστατα τὴ λύση τοῦ μυστηρίου.

*** Ὅπως ἔχη ἀποδειχθῇ κατόπιν ἐπανειλημμένων πειραμάτων, τὸ χρῶμα τῶν μαύρων φυλῶν, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὶς κλιματολογικὰς ἐπιρροάς.

—Στὴ Βόρειο Αἴγυπτο, ἐπὶ παρα- δείγματι, ὑπάρχουν οἱ λευκόδερμοι τῆς Καβυλίας καὶ οἱ μελαγχροὶ Μπεν- τούνοι.

Τὸ χρῶμα αὐτὸ ὀφείλεται σὲ κά- ποια χρωστικὴ οὐσία ποὺ ἀπλώνεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα καὶ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν σύνθεσιν τοῦ ἀν-

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

θρακικοῦ ὀξέος τὸ ὁποῖον ἐκπνέεται ἐκ τῶν πνευμόνων τῶν φυλῶν αὐτῶν.

*** Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ πίθηκοι

Τοῦ εἶπα νὰ τὸν ἀνοίξῃ ὅταν τὸ σχέδιό μας καρποφοροῦ- καὶ νὰ μοῦ ἔγραφε στὸ Λονδίνο ἂν τὰ γραφόμενά μου εἶχαν βγῇ ἀληθινά.

Τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησή μου ἀπὸ τὸ Παρίσι, συνάδελφός μου πληροφόρησε τοὺς διευθυντὰς τῆς ἐται- ρίας ὅτι ἕνας ὑπάλληλος, ποὺ τὴν προηγουμένη μέρα εἶχε ὑποβάλλει τὴν παραίτησή του, ἦταν ὁ ἔνοχος ὅλων τῶν κλοπῶν κι' ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ἀπεκλείετο κάθε ἐπανα- ληψὴ τῶν.

Πέρασε μιὰ βδομάδα ἀπὸ τότε. Τὴν ὄγδοη μέρα ὁ δρᾶστα τῶν κλοπῶν εἶχαν συλληφθῇ. Ἦταν δύο! Καὶ τὴν ὥρα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς δώσω ἕνα ἀντίγραφο τῆς λύσεως τοῦ μυστηρίου, ὅπως τὴν εἶχα φαντασθῇ καὶ τὴν ὁποία εἶχα ἐσωκλείσει στὸν φάκελλο ποὺ ἔδωσα τοῦ φί- λου μου ντετέκτιβ στὸ Παρίσι. Ὅπως θὰ δῆτε, ἡ λύση αὐτὴ ἦταν ἡ ἐνδεδωμένη κι' ἐπαλήθευσε κατὰ γράμμα.

«Πιστεύω ὅτι οἱ κλοπὲς διαπράττονται ἀπὸ τοὺς δύο διελθοντὰς—τὸν κύριο Υ—μὲ τὴν μικρὴ μαύρη γενειάδα καὶ τὸν κύριο Χ—μὲ τὸ στρογγυλὸ καὶ γελαστό πρόσωπο. Ἐβγάλα αὐτὸ τὸ συμπέρασμα διότι κι' οἱ δύο τοὺς μὲ ἐ- δοποίησαν χαριστὰ, κατηγορώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Αὐ- τὸ γίνηκε διότι δὲν ὑπῆρχε ἐμπιστοσύνη μεταξύ τους, καὶ φοβόντουσαν μὴ πῶς ὁ ἕνας προδώσῃ τὸν ἄλλον. Μετὰ τὴν δική μου «παραίτησιν» καὶ τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ τὴν ἐταιρεία τοῦ «ὀπτόπου» ὑπάλληλου, θὰ λαβαίνει τ' ἀκόλουθα μέτρα κάθε νύχτα ὅταν τὰ γραφεῖα θὰ εἶναι κλειστά.

Ἐπ' ἀνὰ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, μὲς στὸ ὁποῖο ὁ πᾶρχει τὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο θὰ προσκολληθεῖ ἕνα ἄτομο μέρος μιᾶς ἐιδικῆς κλειδαριάς, συγχρονισμένης μετὰ τὴν κλειδαριά τοῦ χρηματοκιβωτίου. Ἡ ἡλεκτρικὴ αὐτὴ κλειδαριά θὰ ἐνώνεται μὲ τὴν κλειδαριά τοῦ χρηματοκιβω- τίου μ' ἕνα ἡλεκτρικὸ σύρμα, ὥστε μόλις ἀνοίγῃ τὸ χρημα- τοκιβώτιο νὰ κλείνῃ αὐτομάτως ἡ πόρτα...

Κάθε βράδυ θὰ τοποθετῇτε μέσα στὸ χρηματοκιβώ- τιο ἕναν μικρὸ κύλινδρο, γεμᾶτο χλωροφόρμιο. Ἡ βαλβί- δα δὲ τοῦ κυλίνδρου αὐτοῦ θὰ σφίγγῃ ἐπ' αὐτὸν τὴν πόρτα τοῦ χρηματοκιβωτίου κι' ἐφ' ὅσον αὕτη θὰ παραμένῃ κλει- στή. Ὅταν ὅμως, ἀνοίξουν τὴν πόρτα ἡ βαλβίδα θὰ ἀνοί- σκάρῃ καὶ τὸ χλωροφόρμιο θὰ διαφεύγῃ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λωποδύτης δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ δωμά- τιο—ἡ πόρτα ὅπως εἶπαμε θὰ ἔχῃ αὐτομάτως κλείσει—κι' ἡ ἀτμόσφαιρα στὸ μεταξὺ αὐτὸ θὰ κατακλύζεται ἀπὸ τὸ ἀέρια τοῦ χλωροφόρμιου θ' ἀναγκαστοῦν θέλοντας καὶ μὴ νὰ... χάσουν τὶς αἰσθήσεις τους.

Παρέλειψα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἡ ἡλεκτρικὴ κλειδαριά τῆς πόρτας, θὰ βρίσκεται σὲ ἡλεκτρικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ δωματί- ον νυκτερινοῦ φύλακα. Μόλις ἡ κλειδαριά λειτουργήσῃ θὰ χτυπήσῃ ἕνα κουδούνι στὸ δωμάτιό του κι' ἐκεῖνος θ' ἀμέσως θὰ σᾶς τηλεφωνήσῃ. Ἐσεῖς τότε θὰ πάρετε τὸ ταξὶ θὰ τρέξετε στὰ γραφεῖα τῆς ἐταιρείας, θὰ εἰσελθεῖτε στὸ θωρακισμένον δωμάτιο, θὰ ξυπνήσετε τοὺς φιλαράκους μας καὶ θὰ τοὺς πῆτε τὴν... «καλήμέρα» σας...

Αὐτὸ ἦταν τὸ σύστημα ποὺ ἐξηγόμαστε τὴν σύλληψιν καὶ τῶν δύο λωποδυτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐστάλησαν στὴ φυλακή. Τὴν κατασκευὴ τῆς ἡλεκτρικῆς κλειδαριάς καὶ τὸν συγχρο- νισμό τῆς μὲ τὴν κλειδαριά τοῦ χρηματοκιβωτίου, τὴν εἶ- ἀναλάβει ὁ φίλος μας ὁ σιδηρᾶς, καὶ ὁ κύλινδρος ποὺ τὸ χλωροφόρμιο εἶχε ἀγοραστῇ ἀπὸ ἕνα νοσοκομεῖο. Ἡ το- ποθέτησιν τῆς κλειδαριάς καὶ τοῦ κυλίνδρου γίνονται κατὰ βράδυ ἀπὸ τὸν συνάδελφό μου μόλις ἐκλείνῃ τὰ γραφεῖα κι' οἱ λωποδύτες—διευθυνταὶ βρέθηκαν ἀνασθητοὶ ἀπὸ αὐ- τὸν καὶ τὸν φύλακα στὶς πέντε ἡ ὥρα τὸ πρωῒ! Κρίμα ὅ- μως ποὺ δὲν βρισκόμουν ἐκεῖ τὴν ὥρα ἐκεῖ γιὰ νὰ βάλω πατὶ μούτρα θὰ κάναμε μόλις συνειρχόντουσαν ἀπὸ τὴν ἀ- ναισθησίαν τους καὶ μὲ ἀντίκρουσαν.

ΜΟΝΤ ΟΥΕΣΤ

πνίγουν τὰ παιδιὰ τῶν ἀπὸ ὑπερβολ- κὴ στοργὴ κατὰ τ' ἀγκάλιασμα. Ἐκτε- τῶν πιθήκων ὅμως θανατηφόρο ἀγα- πὴ παρατηροῦμε καὶ στὶς ἀράχνες. Ὅ- που ἡ θηλυκὴ ἀράχνη κατὰ τὴν ἐφαρ- ξὴ τῆς πρὸς τὸ ἄρρεν ἀγάπης τῆς πνίγει μ' ἕναν ἐρωτικὸ ἀναγκαλισμὸ καὶ μετὰ τὸ... καταβροχθίζει ἀπα- θέστατα.

*** Ὅταν ἔγινε ἡ μετακομιδὴ τῶν λε- ψάνων τοῦ Ἀβελάρδου καὶ τῆς Ἐλοῖ- ζας ἀπὸ τὸ Παρίσι στὸ Λονδίνο, ὁ ποῖος Ἀγγλὸς ἐπρόσφερε 100.000 φράν- κα γιὰ... ἕνα δόντι τῆς Ἐλοῖζας!

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Νὰ μὲ ποιὸ τρόπο καὶ χωρὶς ἐξοδα θὰ γίνετε κομψὴ καὶ ὠραία.

Μὲ τὶς ἀσκήσεις αὐτὰς ποὺ ὑπεδείξαμε στὸ προηγούμε- νο, θὰ ἔχετε μιὰ καλλίτερη κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, θὰ ἐλαττωθῇ δὲ τὸ περιττὸ λίπος ποὺ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἔχετε.

Ἀλλὰ προπάντων μὴ σκέπτεσθε διαρκῶς ὅτι πρέπει νὰ ἔδωκα ὑποδείξεις. Πρέπει νὰ περάσουν τουλάχιστον μιὰ ὥς δύο ἑβδομάδες γιὰ νὰ ἀντιληφθῇτε τὰ ἀποτε- λείσματα. Ἡ καλὴ κυκλοφορία ποὺ θὰ ἀποκτήσετε θὰ φρεσκάρῃ καὶ τὸ δέρμα, ὅχι μόνο τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ τοῦ προ- σώπου σας.

Θὰ ἀποκτήσετε χρώματα ὠραία, ζωη- ρὰ, ὁρροερά, ὡς νὰ ἔρχεσθε ἀπὸ μιὰ δια- μωνή στὴν ἐξοχή. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον εἶναι ὅτι θὰ εἰσθε εὐθυμὴ καὶ γεμάτη εὐφροσύνη.

Χορεύετε. Ὁ χορὸς δια- τηρεῖ τὴ σιλουέττα καὶ τὴν ὁμορφιά σας.

Ἄν εἶδατε τὸ φιλμ «ἡ Κυρία τοῦ Ντάν- σιγκ», ἀσφαλῶς θὰ ζηλέψατε τὸν ὠραῖο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο χορεύει ἡ Τζόαν Κράουφορντ.

Φυσικά, ὅμως, πολλὲς λίγες γυναῖκες φροντίζουν νὰ διατηροῦν τὴν εὐκίνησιν τοῦ σώματός των καὶ ἔχουν ἐπιδοθῇ συ- στηματικῶς στὸ χορὸ.

Δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ἐξελιχθῇτε σὲ τέλειες χορεύτριες. Ἀ- πλῶς θέλω νὰ σᾶς μάθω νὰ χορεύετε μό- νο καὶ μόνον γιὰ νὰ διατηρῆτε τὴν ὁμορ- φιά σας. Διότι εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὅχι μόνον ὁ χορὸς κάνει ὠραῖο σῶμα καὶ πρὸ παντὸς ὠραῖες γάμπες, ἀλλὰ δίνει καὶ μιὰ εὐχάριστη, χαρωπὴ ἔκφραση στὸ πρόσωπο.

Σὰς κάνει νὰ φαίνεσθε νεώτερη, θελκτικώτερη, νὰ κινῆσθε μὲ χάρι, καὶ νὰ στέκεσθε ἥρεμα ὀρθή, ὅταν εἶναι ἀνάγκη.

Θὰ αἰσθανθῇτε τὸ σῶμα σας πιὸ ζωντανὸ καὶ τὸ δέρμα σας θὰ εἶναι θερμώτερο καὶ ὑγιέστερο.

Ἀσφαλῶς θὰ ἐνθυμηθῇτε πῶς ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἦ- ταν χορεύτρια πρὶν γίνῃ κινηματογραφικὸς ἀστὴρ.

Καὶ δὲν εἶναι ἡ ὁμορφία τοῦ προσώπου τῆς ποὺ τὴν ἔ- κανε νὰ ἔχῃ αὐτὲς τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες στὴν ὁδόν. Ἦ- ταν πρὸ παντὸς ἡ ζωντάνια τοῦ σώματός της.

Γι' αὐτὸ ἐμπνευσθῇτε ἀπ' αὐτὴν καὶ ἂν θέλετε νὰ ἐα- νανίσετε τὸ σῶμα σας ἢ τὸ πνεῦμα σας, θυσιᾶστε μιὰ ἢ δύο ὥρες τὴν ἑβδομάδα σὲ ὁποιοδήποτε εἶδος ἔχου- ροῦ θέλετε.

Τὸ καλλίτερον θὰ ἦταν νὰ κάμετε ἕνα εἶδος ἀκροβατι- κοῦ καὶ πηδηκτοῦ χοροῦ γιὰ νὰ ἀναπτύξετε τὴν εὐκίνη- σίαν σας. Π.χ. μπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα μάθημα ἀκροβατι- κοῦ καὶ τῶν ἄλλων πηδηκτοῦ.

Μὲ τὸν ἀκροβατικὸ χορὸ θὰ μάθετε νὰ κάμετε πράγμα- τα ποὺ οὐτε καν ὀνειρευθήκατε ποτέ. Δηλαδή νὰ στέκεσθε στὰ χέρια μὲ τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἐπάνω, νὰ λυγίζετε ἐντε- λῶς τὸ σῶμα σας πρὸς τὰ ὀπίσω, νὰ ἀνοίγετε τὰ πόδια σας σὲ εὐθεία γραμμὴ (τὸ λεγόμενον γκράντ—ἐκάρ) καὶ πολλὰ ἄλλα.

Θὰ μάθετε νὰ κρατιέσθε μὲ τὸ ἕνα χέ- ρι σὲ μιὰ ράβδο ἐνῶ τὸ σῶμα σας θὰ κάμπτεται στὰ δύο, πότε πλαγίως καὶ πότε πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἐπειτα θὰ ἐκπλωθῇτε σὲ μιὰ ψάθα καὶ πάλι θὰ κάμπτετε τὸ σῶμα σας στὰ δύο.

Ἀφ' οὗ ἐξασκηθῇτε σὲ ὅλα αὐτὰ πρέ- πει νὰ συνηθίσετε ἐπίσης νὰ ὑψώνετε τὸ πόδι σας τενωμένο καὶ νὰ τὸ ἀκουμπᾶτε σὲ αὐτὸ σας, ἐνῶ θὰ στέκεσθε ὀρθή. Ὅ- λα αὐτὰ μπορεῖτε νὰ τὰ κάμετε καὶ χω- ρὶς δασκάλου, μόνη σας, σπῆτι σας, ἐπ' ἀνὰ σὲ ἕνα ταπέτ. Καθῆστε χάμω καὶ ἀνοίξ- τε τὰ πόδια σας ὅσο τὸ δυνατόν περισ- σότερο, προσπαθήστε δὲ τὴν ὥρην νὰ κάμψετε τὸ σῶμα σας πρὸς τὰ ἑμπρός.

Αὐτὲς οἱ ἀσκήσεις καὶ πολλὰς ἄλλες θὰ ἀναπτύξουν τοὺς μῦς σας καὶ θὰ σᾶς κάνουν λυγερὴ καὶ εὐκίνητη. Οἱ ὅμοι σας θὰ λισώσουν ἐνῶ τὰ μέλη σας θὰ λεπτῇ- νουν, ἡ κοιλία σας θὰ γίνῃ ἐπίπεδος καὶ ἡ μέση σας θὰ λεπτύνῃ.

Μὴ φορᾶτε πολλὰ ρούχα ὅταν χορεύ- τε. Ἕνα κοντὸ πανταλονάκι ἀπὸ βελούδο μὲ μιὰ λαστιχένια ζώνη καὶ μιὰ λεπτὴ μπλούζα ὀρθοῦν.

Ὅταν κυτταγῇτε στὸν καθρέπτη μ' αὐτὴ τὴν περιβολὴ θὰ ἐκπλαγῇτε τὸ πῶς θὰ φαίνεσθε νεώτερη ἀπ' ὅτι εἰσθε. Καὶ μὴ λησμονήτε πῶς ὅταν φαίνεσθε νέα θὰ αἰσθάνεσθε καὶ ὅτι εἰσθε νέα.

Καὶ ἡ νεότης καὶ ἡ εὐθυμία εἶναι τὰ καλλίτερα προσόντα γιὰ νὰ διατηρῆσθε ὁμορφῇ.

Ἡ φακίδες.

Τὴν ἀνοίξῃ μὲ τὸν ἥλιο, πολλὰς κοπέλλες βγάζουν φακί- δες στὸ πρόσωπο.

Ἄν συγκαταλέγεσθε μεταξύ αὐτῶν μὴ στενοχωρεῖσθε καὶ πρὸ παντὸς μὴ ἐπιχειρήτε νὰ τὶς ἐξαφανίσετε.

Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον, οἱ φακίδες εἶναι κάτι ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ δέρμα, ποὺ ἀποτελεῖ μέρος τοῦ δερμάτος καὶ ὅτι κανεὶς γιὰ νὰ τὶς καταστρέψῃτε μὴ μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ καὶ τὸ δέρμα σας.

Ἀλλὰς τε μὴ νομίζετε πῶς ἀσχημίζουν τὸ πρόσωπο.

Πολλὰς ἀπ' τὶς μεγάλες στᾶρ ὡς ἡ Κάθριν Χέμπορν καὶ ἡ Τζόαν Κράουφορντ ἔχουν φακίδες καὶ δὲν ἐσκέφθη- σαν ποτὲ νὰ τὶς ἐξαφανίσουν ὅπως δὲν θὰ ἐσκέπτοντο νὰ ἀλλάξουν τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν των. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«NITSA Γ.» Θεσσαλονίκη.—Μοῦ γράφε- τε: «Ἐπαθ...καταλαβαίνετε τι.» Δυστυχῶς δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Ἐξηγηθῇτε, σᾶς παρακαλῶ, σαφέστερα, γιατί εἶμαι τρομερὰ πτωχὴ... μαντικὴ. Εἶμαι προθυμώτατος νὰ σᾶς ἐμπνευσθῇ σὲ ὅ,τι μπορῶ.

«ΑΤΥΧΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ».—Ἄν αὐτὸ, γιὰ τὸ ὁποῖο μοῦ παραπονέσθε, σᾶς ἔκαμε νὰ κόψετε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμό, σᾶς πληρο- φορῶ ὅτι, πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξετε. Δὲν εἶναι τόσο ἀπελπιστικὸ τὸ πρᾶγμα καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ παίρνετε κατάκαρδα. Μερικὲς γυναικες καὶ θὰ σᾶς πειρᾶσθαι.

Saccharine	0,10 gr.
Essence de menthe	X gouttes
Acide salicylique	5 gr.
Glycerine	30 »
Alcool à 60°	30 »
Μιὰ κουταλιά γλυκοῦ σ' ἕνα ποτήρι νε- ρὸ χλιαρὸ γιὰ γαρύφαλα. Ἐναγάρψτε μου μετὰ δύο βδομάδες.	
«ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ».—Ἡράκλειον.— Στὰ καψίματα βάλετε τὴν ἐξῆς ἀλοιφή:	
Aristol	5 gr.
Huile d'olive	10 »
Lanoline	40 »

Ὅταν θεραπευθῶν ἐντελῶς, γράψτε μου νὰ σᾶς συστήσω ἄλλη χρέμα. Μὴ φο- βᾶστε. Δὲν πρόκειται νὰ μείνουν σημάδια.

«NITSA Ρ. 2».—Ἐνταῦθα.—Μόνον ἡ ἡλεκτροθεραπεία εἶναι ἀποτελεσματικὴ γιὰ αὐτὸ ποὺ μὲ ρωτᾶτε. Κάθε τι ἄλλο θὰ σᾶς κἀνὴν νὰ χάνετε ἄδικα πολύτιμο καιρὸ.

«MIMI ΠΕΝΣΩΝ».—Ἐνταῦθα.—Δοκι- μάσατε τὸ παρακάτω:

Huile de Cade	1 gr.
Collodion à l'acétone	20 »
«ΑΙΛΗ Δ.» Πειραιᾶ.—Σὰς ἔπληνθησα ἰδιαιτέρως δι' ἐπιστολῆς. ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ	

2026

ՀԱՅԿԱՅԻՆ ԵՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԵՆՏՐԱԼ ԿՈՄԻՏԵ

ΕΣ ΕΚΕΙΝΕΣ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΛΗΤΕΙΕΣ ΤΩ
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ρεύνησὶ τῆς ζούγκλας, (Ἀκολουθεῖ)

ΟΙΚΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Χρόνια τώρα, ή παλιά, κλειστή, πόρτα με τη βαρεία αλυσίδα και τους σκουριασμένους ρεζέδες είναι ή αγαπημένη γωνιά των παιδιών της γειτονιάς. Όλα τὰ παιχνίδια τους και τὰ μαλίσματα, όλα τὰ συμβούλια και οί έκμυστηρεύσεις εκεί θά γίνουν... Έκεί δά, πάνω στη γκριζόμαυρη από τὸ χρόνο πέτρα τή ριγμένη δίπλα της στὰ θεμέλια τοῦ ψηλοῦ τοίχου, καταφεύγουν γιά νά ξεκουραστοῦν τὸ σούρουπο, ὅσπερ ἀπὸ τὸ τρέξιμο και τὴν ἀγωνία τοῦ παιχνιδιῶ, και ἤρεμα τώρα ἀρχίζουν νά λένε τὰ παραμῦθια τῆς γιαιγιάς και τ' ἀτέλειωτα ἐρωτηματικά τῆς μικρῆς των ζωούλας.

Η ΠΟΡΤΑ

Φτιαγμένη ἀπὸ χοντρά, σαρακισμένα πιά σινιδία, βουβή, ἀκούει τὰ στοματάκια νά λένε διαρκῶς και ὅπως στοργικά κρατάει τὰ μουσικά των, τὸ ἴδιο ἐπιμονα κρύβει ἀπὸ τὰ μάτια των τὸ μυστήριό τῆς χορταριασμένης αὐτῆς πού κλείνει. Μάτια τὰ ματάκια ψάχνουν ἀπ' τὴς ἀργές χαράμαδες νά δοῦν κάτι. Εἶναι πάντα γι' αὐτὰ ή παλιά κλειστή πόρτα, ή αγαπημένη γωνιά τῶν ἀπλῶν παιχνιδιῶν των και τίποτε περισσότερο. Περαιστικός μιά μέρα ὁ καμπούρης γέροντας, κάθισε στὴν ἀδειανή πέτρα γιά νά ξεκουραστή και με μάτι γεμάτο συμπόνια παρακολουθοῦσε τρυφερά τὴν ἀγωνία τῶν μικρῶν τοῦ φίλων, πού ὅπως πάντα ζητούσαν νά βροῦν τὸ μουσικό τῆς.

Με ἀργή κουρασμένη φωνή τὰ κάλεσε κοντά του και με ῥιβερό χαμόγελο τοὺς εἶπε: «Πάμε κεῖ ψηλά νά δῆτε τί ἀληθινὰ κρύβει ἀπ' τ' ἀθῶα μάτια σας, ή αγαπημένη σας γωνία, αὐτὴ ή στοργικὴ σας φίλη». Ἦταν μιά φορά κι' αὐτὴ χαρούμενο σκαλοπάτι τ' ἀρχοντικοῦ, λουλούδια και τραγουδία τὴν στόλισαν. Εἶδε χαρές ἐξόδια... γενιές καθήσανε στὸ κατῶφλι τῆς περάσανε ἀπ' τὴς θλιβερῆς ζωῆς και φύγανε... Μὰ τώρα κυττάξετε πιά τί ἀπέμεινε ἀπ' αὐτὸ τὸ χαρούμενο ἀρχοντικό... Λίγα χαλάσματα σὲ κᾶτι ἄγρια χόρτα ριγμένα κι' αὐτὰ εἶσι τυχαία...

Ἐκπληκτὰ τὰ ἀθῶα ματάκια ἐβλεπαν δυὸ τρία θεμέλια νά κοίτονται κεῖ δά, κοντὰ στὸ παλὸ πηγάδι και πιδ κεῖ τὰ χαλάσματα ὀλόκληρου σπιτιοῦ. «Νά τί μένει... αὐτὸ ἦταν ὅλο τὸ μυστικό τῆς» θλιμμένα χαμοῦρισε ὁ καμπούρης. Ἀλλὰ τὰ ματάκια εἶχανε ξεπεράσει κι' ὅλας τὰ χαλάσματα, κι' ἀναπαύοντανε στὸ πράσινο βελούδο τῆς χλόης, πού πέρα ἀπ' τὸ πηγάδι τοῦ δρόμου ἔφτανε ὡς ἐκεῖ κάτω στὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ, ὅπου ὀλόλευκη ἀστραφτεή ή μικρὴ πολιτεία με τὴν κουκλισηκη ἐκκλησίῳσῳα δίπλα.

Τὰ νεῖατα ξεπεράσανε γοργὰ τὴν πρώτη φριχτὴ ἐντύπωση πού ἔμεινε ἀπὸ τὸ γκρέμισμα καθ' ἐλπίδας και με καινούργια δύναμη τώρα τραβήξανε τὸ δρόμο γιά τὴν κατὰκτηση τῆς λευκῆς πολιτείας, ἀδιαφορώντας ἀν δίπλα στὴν κουκλισηκη ἐκκλησία κοίτονταν ή νεκρικὴ ἀπεραντοσύνη τῶν κυπαρισσιῶν...

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Στὰ δειλινωφάνιστα ξέμπλεκα μαλλιά της παιγνιδίζουν ἐρωτες τραγουδαί οἱ μπάτης.

Τὸ κορμί τ' ὀλόδροσο ποιεῖ λαχτάρες κλείνει; Μὲ τοῦ μπάτη τὸ σκοπὸ τραγουδαί κι' ἐκείνη:

«Τὸ χλωμὸ γλυκὸ παιδί πού κλείνει ἀπ' τὸ ἄσπερ —τὶ μεγάλο μυστικό!— μιά νυχτιά χαλάστει»

Μὲ τὰ μάγια τῶν ματιῶν σκλάβά του με σέρνει, και σὲ μιά κρυφὴ σπηλιά τὸν ἀνθὸ μου πέρνει

Φ. ΙΑΚΩΒΑΚΗ

Η ΓΙΑΓΙΑ

Πιθαμή, πιθαμή, θαρρεῖς κι' ἀνέβαινε ἀπὸ κάτω δροσερὸ φρεσκοβαμμένο με τὰ λουλακιά πρεβάζια του. Μιά κληματαργιά τὸ ἔζωνε σφιχτὰ στὴ μέση κι' ἔκλωθε—γύρω—και φειδόσερνε τὸ μαυριδερό ροζιάρικο κορμί της. Τριγύρω, κᾶτι χοντρά τσαμπιά μέσα σὲ πᾶνινες σακκούλες, ὀρμαζαν, βάραιναν και μετεωρίζονταν. Πέρασε σιγὰ τὸ χέρι μέσα ἀπ' τὴν εὐλῆνια καγκελόπορτα, ἀνοιξε, ἔσχισε τὴν ἀδελή κι' ἀνέβηκε—ἀλαφρὰ—τὴν κρεμασμένη σκαλίτσα.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Και τοῦ κλέβω τὰ φιλιὰ και τὸ νοῦ μου κλέβει, τῆς ἀγάπης ή φωτιά μέσα μου θεριεύει,

Καθὼς κύμα στὸ βορριά, σκλάβος στὸ κελλί του, βασιλῆας πού πειρατὲς πῆραν τὴν καλὴ του

...Τὸ χλωμὸ, γλυκὸ παιδί μιά νυχτιά χαλάστει, πῆρε δρόμο μυστικό τὸ πλανέψαν τ' ἄσπερ...

—Στὰ ξανθὰ, πλουσιόχυντα ξέμπλεκα μαλλιά της, σιγοκλαίει τὸ δειλινό, ξεψυχάει ὁ μπάτης

ΓΙΩΡΓΟΣ Π. ΓΕΡΑΛΗΣ

ΒΡΑΔΥ

Στέκω κι' ἀπ' τὸ παραθύρὸ μου; Πέρα στὸ κύκλωμα τοῦ δρόμου Λευκὲς δλόγυμνες θωρῶ ν' ἀπλώνουν τὰ κοκκαλιάρικα των χέρια Δειλά, λειψόφωτα τ' ἄσπερ

Στεφανοπλέκονται γύρω τριγύρω, στὴν ἀρρωστιάτικη σελήνη, πού κείται στὴν οὐράνια κλίνη.

Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ

ΔΙΠΛΟΣ ΚΑ'ΥΜΟΣ

Κάποιο θλιμμένο τοῦ χειμῶνα, κρύο ἀπόβραδο, νάρθηξ σὲ κάλεσα, γλυκειά, ὁμορφὴ μου Κάτια, νά λευτερώσης μιά ψυχὴ, πού μέσ' στὸ σούρουπο σ' ἐρημικά, ἀφῶτα πλανιόταν μονοπάτια.

Και σὺ—καρδιά πονετικὴ—δὲν μοῦ τ' ἀρνήθηκες ἦρθες σάν Μοῖρα, τὴν ποδιὰ δῶρα γεμάτη, κι' ἀφῶ ἀπ' τὴ θλίψη πιά τοῦ σκότους μ' ἀπομάκρυνες, σὲ καταφώτιστο μ' ὠδήγησες πυλάτι.

Τὴν ἄλλη αὐγὴ ὅμως, ὀδηγήτεια Μοῖρα, σ' ἔχασα και σάν ξανάρθε παγερό, θλιβὸ τὸ βράδυ, στὴν ἐρημιά, στὴ μοναξιά τῆς νύχτας μ' ἔζωσε διπλὸς καῦμός, διπλὴ σκλαβιά, διπλὸ σκοτάδι...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

τα. Ἐπειτα ἀπόμακρὰ σιγὴ με κάποια προσπάθεια, με στοργή, «μὴ στενοχωριέσαι εἶπε». Κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Ἐκείνη βγήκε. Ὅταν ἀργὰ ξαναπῆγε νά τὴ δῇ, ή γρηοῦλα κυττοῦσε τὸ ταβάνι με δακρυσμένα τὰ μάτια. Ἐξέλεσε νά τὴ μαλώσει. Ὅμως ἐκείνη σάν παιδάκι, ἀδέξια στενοχωρημένα πρόλαβε: «Τώρα δά τὸ μεσημέρι τόσο βαθούπνησα... Κι' εἶδα ὄνειρο!» Κλεφτά, με τὸ σαρκο χέρι τῆς σκούπισε τὴ βρεμμένη γραμμοῦλα πού γυάλιζε κι' ὅσπερ (με αὐτὰ πᾶνρηση) τῆς χαμογέλασε.

Καὶ μὲν γιαιγιά!

Η ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Τὶ αὐτὸ, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔπαρμόζουν τὸν παστερισμὸ. Ἐχουν δὲ τόσο τελειοποιηθῇ τὰ μέσα τοῦ παστερισμοῦ, ὥστε νά μᾶς δῖνη σῆμερα τὸ ἀβλαβέστερο γάλα, χωρὶς νά ἔχουν κατ' ἀσφαλῆ οἱ βιταμίνες του και χωρὶς νά εἶναι δύσπεπτο.

Κατὰ βάσιν, ὁ παστερισμὸς εἶναι ἀπλὴ μέθοδος, πού μπορεί νά ἐφαρμοσθῇ και στὸ σπῆτι: τὸ γάλα ζεσταίνεται ἐπὶ μισὴ ὥρα σὲ θερμοκρασία 70 βαθμῶν και κατόπιν, χωρὶς νά ἀφαιρεθῇ σὲ ἄλλο δοχεῖο, καλὰ κλειμένο, ὅπως εἶναι, μπαίνει σιτὶ παγώμενο ἀμέσως. Ἐτοί, καταστρέφονται πλεονεκτήματα και τὰ ἀβλαβέστερα μειονεκτήματα, νομίζουμε ὅτι εἶναι τὸ καταλλήλοτερο και τὸ περισσότερο ἀσφαλές.

Ὅστε, μητέρες, προτιμᾶτε τὸ παστερισμένο γάλα. Ἐτοῖ ἀποφεύγετε ἀσφαλῶς και τὸν κίνδυνον τῆς χημικῆς ἀλλοιώσεως, πού προκαλεῖ δηλητηριάσεις και τῶν κίνδυνον τῶν μικροβίων, πού πρόκαλοῦν μολύνσεις.

Β) ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ Ν' ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΩΜΕ ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΓΑΛΑ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΦΕΥΓΩΜΕ ;

Ὁ κοινότερος τρόπος, πού διαθέτομε γι' αὐτὸ εἶναι ή ὁσμὴ και ή ἀλλοίωσις τοῦ χρώματος. Ἀλλὰ δυστυχῶς, πολλές φορές τὸ γάλα εἶναι μολυσμένο ἀπὸ μικρόβια ή δηλητηρία-

Η ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

μα, δεδομένου ὅτι εἶναι τὸ ὑγιεινότερο και ἀσφαλέστερο γάλα πού μποροῦμε σῆμερα νά διαθέσωμε.

Βέβαια, δὲν μπορεί νά πῇ κανεὶς ὅτι τὸ παστερισμένο εἶναι τὸ «ἰδῶδες» γάλα και πολλοὶ μάλιστα τὸ κατηγοροῦν, ἐξογκώνοντας μερικά μειονεκτήματά του, ἀλλ' αὐτὸ δέν εἶναι λογικὸ και τότε μόνον θά μπορέσει κανεὶς νά μὴ συστήσῃ τὴ χρῆση τοῦ παστερισμένου, ἀν θά εἶχε νά προτεῖνῃ κᾶτι καλύτερο ἀπ' αὐτὸ. Ἐφ' ὅσον ὅμως, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ γάλα αὐτὸ παρουσιάζει τὰ εὐεργετικώτερα πλεονεκτήματα και τὰ ἀβλαβέστερα μειονεκτήματα, νομίζουμε ὅτι εἶναι τὸ καταλλήλοτερο και τὸ περισσότερο ἀσφαλές.

Ὅστε, μητέρες, προτιμᾶτε τὸ παστερισμένο γάλα. Ἐτοῖ ἀποφεύγετε ἀσφαλῶς και τὸν κίνδυνον τῆς χημικῆς ἀλλοιώσεως, πού προκαλεῖ δηλητηριάσεις και τῶν κίνδυνον τῶν μικροβίων, πού πρόκαλοῦν μολύνσεις.

Β) ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ Ν' ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΩΜΕ ΤΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΓΑΛΑ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟ ΑΠΟΦΕΥΓΩΜΕ ;

Ὁ κοινότερος τρόπος, πού διαθέτομε γι' αὐτὸ εἶναι ή ὁσμὴ και ή ἀλλοίωσις τοῦ χρώματος. Ἀλλὰ δυστυχῶς, πολλές φορές τὸ γάλα εἶναι μολυσμένο ἀπὸ μικρόβια ή δηλητηρία-

σμένο ἀπὸ ἀγάνωτα δοχεῖα, χωρὶς νά παρουσιάζῃ καμμία διαφορά ὅτε ή ὀψη του, ὅτε ή γεύση του.

Γι' αὐτὸ, τὴν ποιότητα τοῦ γάλατος μπορούμε νά τὴν καθορίσωμε ἀσφαλῶς μόνον ὅσπερ ἀπὸ εἰδικὴ χημικὴ και μικροβιολογικὴ ἐξέταση, πού, καταλαβαίνετε πολὺ καλὰ, ὅτι δὲν μπορεί νά γίνῃ παρὰ μόνον σὲ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον. Καὶ νά ἔνας ἀκόμα λόγος, πού μᾶς κάνει νά συστήσωμε ἀκόμη μιά φουρὰ τὸ παστερισμένο.

Τελειώνοντας τὰ σχετικὰ με τὸ γάλα, πρέπει νά θυμίσωμε κᾶτι. πού ἀποτελεῖ ὅρον ἀπαραβάτο τῆς καλῆς διατηρήσεως τοῦ γάλακτος, στὸ σπῆτι, εἴτε βρασμένο εἶναι αὐτὸ, εἴτε παστερισμένο: ποτὲ δὲν πρέπει τὸ δοχεῖο, πού περιέχει τὸ γάλα, νά μὲν ξεσκέπαστο και ποτὲ δὲν πρέπει νά λείπῃ γύρω στὸ δοχεῖο αὐτὸ ὁ πάγος ή τουλάχιστον κρῦο ή δροσερό νερὸ, πού ν' ἀλλάζῃ συχνά. Τώρα τὸ καλοκαίρι και μάλιστα τὶς πολὺ ζεστὲς μέρες, ὁ πάγος εἶναι ἀπαραίτητος. Σ' ὅσους εἶναι ἀδύνατο νά προμηθευτοῦν πάγο και συμβαίνει νά ἔχουν πηγάδι στὴν αὐλὴ τους, εἶναι εὐκόλο νά κρατοῦν τὸ δοχεῖο με τὸ γάλα, πᾶντα καλὰ κλεισμένο, μέσα σὲ μιά κατσαρόλα γεμάτη νερὸ πηγαδίσιο, πού εἶναι ἀρκετὰ δροσερό.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ	ΒΡΑΔΥ
Νουά μοςχ. πρεντανιέρ Τυρί - Φρούτα	Τυρόπητα Σαλάτα - Φρούτα
Π Ε Μ Π Τ Η	Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η
Μελιτζάνες λιμά Ἑλῆς - σαλάτα - Φρούτα	Κολοκυθ. τηγ. σκορδ. Σαλάτα - Φρούτα
Σ Α Β Β Α Τ Ο	Σ Ο ῦ Π Α
Ἀστακὸ μαγιονέζα Τουρσιά - Φρούτα	Σούπα ἀστακοῦ - Τυρί Χόρτα - Κομπόστα
Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η	Π α σ τ ῖ τ σ ι ο
Παπιά Μπάμιες Πατάτες τηγ. - Τυρί Παγωτὸ - Φρούτα	Παστίτσιο μακαρ. Τυρί Φρούτα
Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α	Τ ρ ῖ τ η
Ψάρι ψητὸ Χόρτα - Φρούτα	Πιλάφι τομάτα Ὁμελέττα - Φρούτα
Τ Ρ Ι Τ Η	Τ Ε Τ Α Ρ Τ Η
Μοσχάρι ἀρακᾶ Κασέρι - Φρούτα	Πριζόλες Τοματοσαλάτα - Φρούτα
Κολοκυθάκια γεμιστὰ Ἑλῆς - Σαλάτα - Φρούτα	Μπριάμι Φρούτα

2028

2029

ΤΙΣ ΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Δημ. Τρακ. «Το καί τη ζωή μου για σένα» δεν είναι διήγημα όπως τό λένε, αλλά μία έρωτική έπιστολή, που μπορεί να ενδιαφέρει σ'ας και εκείνιν, όχι όμως και τους αναγνώστας μας. Έτσι, όσο και αν το επιθυμούμε, δεν είναι δυνατόν να δημοσιευθώ. Στείλτέ μας, κάτι που να είναι γενικού ενδιαφέροντος και τότε, θα γίνει ή χρήση σας άμέσως, έφ' όσον και γλώσσα σιρωτή μεταχειρίζεσθε και θαυμασία έκφράζετε τα διανοήματά σας. Ν. κ. Π. α. ν. Το «Κόσμος είν' άπέραντος κι' έχει χιλιάδες στράτες...» είνε παλιό γνωστότατο ποίημα του Πολέμη· επομένως είναι περιττό να ζητήτε την κρίση μας... Μπορούμε άπλως να έκφράσουμε την άπορία μας πώς μας τό στέλνετε για δικό σας. Δημ. Σ. α. μ. Λ. ε. ω. ν. Τ. σ., Θ. Γ. ρ. α. μ., Σ. ο. θ. λ. α. ν. Ν. Έκτός του δι' δέν συμμορφωθήκατε με τους όρους μας, μας στέλνετε και από 7-8 έργα ο καθένας. Άν την τακτική αυτή τηρήσουν όλοι οι συνεργάται μας, δέν θα μας μείνι ώρα για άλλη δουλειά άπ' τό διάβασμα χειρογράφων. Έκτός αυτού όμως, είναι αδύνατον να γράψετε κάτι καλό όταν γράφετε τόσο πολλά. Άν τιν ό η ν. Ποίημα δέν θα πή παράθεση λέξεων σέ στίχους που όμοιοκαταληκτούν, χωρίς να λένε τίποτε. Σε κάθε τι που γράφεται για να διαβασθώ, πρέπει να υπάρχει πρώτα ή κεντρική ιδέα, ή θέση, και κατόπιν εξετάζεται ό τρόπος με τόν όποιον θ' αποδοθώ και πού, φυσικά, δέν μπορεί να ξεφεύγη από τους κανόνες του συντακτικού και της γραμματικής. Έπειδή τό

γράμμα σας αποδεικνύει ότι δέ σ'ας λείπει ή μόρφωση, παράστε να σ'ας δώσω τις εξηγήσεις που θα σ'ας κατατοπίσουν στο ζήτημα αυτό και που δυστυχώς δέν μπορώ να αναπτύξω στο στενό αυτό χώρο. Π. Κ. ο. σ. Ξέρετε τό ποίημά και τό μέτρο θαυμάσια. Δυστυχώς ύστερείτε στην απόδοση εκείνου που θέλετε να πείτε. Παράστε Δευτέρα 12-1 άπ' τό Τυπογραφείο να σ'ας δώσω μερικές συμβουλές πάνω σ' αυτό. Σ. τ. ρ. Μ. υ. ρ. Οι δέχονται σ'αυτούς, πρέπει όταν όμοιοκαταληκτούν να έχουν όμοια ή την τελευταία συλλαβή και όχι μόνον τό φωνήεν. Δηλαδή τό καλή δέν μπορεί να όμοιοκαταληκτώ με τό ψυχή, αλλά με τό άπλη-σιγαλή... Καταλάβετε; Για τις παροξύνσεις ή όμοιοκαταληξία νοείται από του τονιζόμενου φωνήεντος και πέρα, άν και εκεί καλό είναι, έφ' όσον μας είναι δυνατό να ταιριάζη και τό σύμφωνο. Π. ε. τ. ρ. Ά. ρ. Δ. ρ. Σ. α. ν. Μ. α. ρ. Ν. ι. κ. Δέν συμμορφωθήκατε με τους όρους μας. Ν. ί. ν. α. ν. Π. Διεβίβατε τό γράμμα σας στο γιατρό του «Πανθέου» και θα σ'ας άπαντήσω ιδιαιτέρως. Π. ρ. Ά. λ. Τό ποίημά κι σας δείχνει πώς έχετε ταλέντο, αλλά σ'ας λείπει ή τεχνική καταρτίσιση. Παράστε καμιά μέρα άναβήτε στην Άθήνα, να τά πόσει ή Α. Π. Τό πεζό σας; μοιάζει σ'άν ληψη μυθιστορήματος Σε τόσο λίγόν χώρο, δέν μπορεί ν' αναπτύξη τίς θέμα που διαλέξατε. Πάρτε ένα πλούστερο. Δ. Σ. τ. ρ. Περιοριστείτε στην ποίηση. Τα καταφέρνετε καλύτερα πολύ. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

No 11
11 'Ιουλίου 1935

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

«ΓΕΡΑΣΜΕΝΟΝ ΝΕΟΝ». Ένταυθα.—Νά κάτι που δέν περίμενα ν' ακούσω: Ένας νέος... γερασμένος. Και όμως τό γήρας βρίσκεται μονάχα στή φαντασία σας. Έχετε πιστέψι πώς γεράσατε και βγήκατε στους δρόμους ζητώντας... Βορονόφ, ένώ θάπρεπε να ζητάτε τη χαρά και τόν έρωτα. Η «δυσθυμία» σας είναι φυσιολογική. Έπειτα, γιατί μιλάτε για μία «άποτυχία» άφοι δέν έχετε αποδείξεις της άποτυχίας αυτής; Θά σ'ας δεχθώ μία μέρα εύχαρίστως, όποτε θέλετε (πρωινές ώρες), μόνο και μόνο για να ξερριζώσω αυτή τη βλαβερή ιδέα που καρφώθηκε στο μυαλό σας.

Δάδ. ΚΑ. ΔΡ. Ένταυθα.—Περιγράφετε τόσο καλά τά ύποκειμενικά συμπτώματα της υπερχλωρυδρίας, ώστε δέν χρειάζεται ιδιαιτέρη εξέταση. Σ'ας συνιστώ να παίρνετε δύο φορές την ήμέρα από δύο δισκία.

«ALUCOL»

τά όποια δέν πρέπει να καταπίνετε, αλλά να τά μασάτε καλά και, άφοι λυώσουν μέσα στο στόμα σας, να τ' αβίνετε να κατεβαίνουν μαζί

με τό σάλιο στο στομάχι. Όσον άφορά τη δίαιτα, δέν έχω να προσθέσω τίποτε. Έξακολουθήστε αυτήν που κάνετε και τώρα.

«Ν. Γ. Ρ.» Πάτρας.—Σ'ας άπήντησα δι' ιδιαιτέρας έπιστολής και σ'ας παρακαλώ να μου γνωρίσετε την λήψιν της.

«ΓΙΑΝΝΑ-ΚΗΝ», Τρίκκαλα.—Και σ'ας έπισης παρακαλώ να μου βεβαιώσετε την λήψιν των οδηγίων, που σ'ας έταχυδρομήσα σήμερα.

«ΑΠΕΛΠΙ-ΣΜΕΝΟΝ» Λαμίας.—Σ'ας διώνω παρακάτω τη σύνθεση ενός πρώτης τάξεως αντιελονοσιακού φαρμάκου, που έχει ως τρώαση μειώσει αρκετές έπιτυχίες και πού στή δική σας περίπτωση ένδεικνυται άπολύτως:

Chlorhydr. de quinine 0,15gr.
Citrato de fer 0,05
Acide arsenieux Un milligr.
Poudre de noix vomique 0,02gr.

Poudre de rhubarbe 0,05 gr.
Extrait de gentiane Q.S.
pour une pilule No 50

Άπό τά χαπάκια αυτά θα παίρνετε: δύο τό πρωί στις 6, δύο στις 8 (δηλαδή μετά δύο ώρες) και ένα στις 11 (δηλαδή μετά τρεις ώρες). Δέν πρέπει να πάρετε παραπάνω από πέντε στο είκοσιε-τρώωρο. Η δ-λη θεραπεία θα διαρκέση δέκα μέρες. Κατόπιν ξαναγράψτε μου.

«Δάδ. ΜΑΡ. ΚΑΛ Ένταυθα.—Είναι άπαραίτητον ν' αναπαυθώτε για λίγο διάστημα, άν είναι δυνατόν, στήν έξοχή. Σ'ας χρειάζεται κατά πρώτον λόγον: ζωή ύπαλθρου, εύοιστισμός και άναπαυσις.

Έφαρμακευτική θεραπεία παίζει δευτερεύοντα ρόλον. Δέν θέλω να πω ότι είναι περιττή, αλλά, όταν έκακώλουθον οι κόποι, οι ψυχικές καταθλίψεις και ή άνθυγει-

στημα και, άν είναι δυνατόν, στήν έξοχή. Σ'ας χρειάζεται κατά πρώτον λόγον: ζωή ύπαλθρου, εύοιστισμός και άναπαυσις.

Έφαρμακευτική θεραπεία παίζει δευτερεύοντα ρόλον. Δέν θέλω να πω ότι είναι περιττή, αλλά, όταν έκακώλουθον οι κόποι, οι ψυχικές καταθλίψεις και ή άνθυγει-

νή ζωή, κάθε άλλη θεραπευτική άπόπειρα με φάρμακα έχει πολύ μικρή αξία άν όσ καμμία. Άλλωστε τό να σ'ατε μερικές ώρες άναπαυσεως την ήμέρα δέν είναι δύσκολο. Λίγη καλή θέληση σχετικά φάρμακα συνιστώ: Gluconate de Calcium «Sandoz» εις ένδοφλεβίους ένέκ-των 10 cc.

«ΛΕΩΝΙΔΑΝ». Σύρον.—Δύπάρχει κανένας λόγος ν' υπελπίζεσθε. Σ'ας άπήντησε έκτενέστατα δι' ιδιαιτέρας έπιστολής και σ'ας συνιστώ να ακολουθήσετε κατά μά τις οδηγίες μου.

«ΑΝΤΩΝ. ΒΑΣ. Πειραιά». Υπάρχει καιρός ν' αρχίση τη λουτροθεραπεία σας. Τά μεταξυ παραγγέλματα φαρμακοποιό σας τό φάρμακο: Salicylate de Soude Bicarbonate de Soude Teinture de gentiane Eau distillée Q. S. pour καί παίρνετε άπ' αυτό σ'αρες κουταλιές την ήμέρα κατόπιν διαστήματος 15 μέρες.

ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΡΑΒΑΝΤΙΝΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ Δ. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΥΣΕΤΟ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ

«Έχετε κυρία κανένα όφιο δωματίο;»
—Μάλιστα κύριε· έχω ένα στον τέ-
ταρο όροφο του σπιτιού.
—Τι κρίμαι! Κι' έγώ που ήθελα ένα από δεύτερο όροφο;
—Και γι' αυτό σκάτε; Άνεβαίνετε από δύο τά σκαλιά και έχετε αυτό που ζητάτε.

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Η νέα έπιστήμη απέδειξε ότι έκαστα μικρά μόρια ή επικαλύ-
ματα την επιφάνειαν των οδόντων προκαλούν τό κίτρινομα αυτόν, όποσον καμιά συνήθης οδοντο-
κλίστα δέν μπορεί να εξαλείψη. Δι' ή συνιστώμενη της ΚΟΛΥΝΟΣ
πρώτης ψήφιστος. Με τό πρώτο
πασμα τά δόντια σας γίνονται
λευκά και σιλανά τά δέ
σας εξαγγαίνονται τελείως.
Τά αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ
είνε: ή ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμ-
βάνει τά καλύτερα άναγνωρισμένα
καθαριστικά και σιλικώνες του
καθαρίσματος και σιλικώνες του
Δευτερον: ή ΚΟΛΥΝΟΣ δέν χρη-
σιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης
ποιότητας μη λαμβάνονσα ύπ' όψιν
την τιμήν αυτών.
Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη
νέα μέθοδο ή όποια καθιστά τόσο
γρήγορα γυαλιστερά τά θαμπά και
άποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ Δ. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΒΡΑΙΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΤΕ ΑΝΤΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ ΟΙ ΟΡΟΙ

—Λοιπόν παντρεύτηκες Μάριε;
—Δυστυχώς ναί;
—Και σ' αγαπά ή γυναίκα σου;
—Με λατρεύει...
Και πώς τη λένε;
—Δέν ξέρεις.
—Δέν ξέρεις; Και πώς τη φωνάζεις τότε όταν θέλεις;
—Δέν της φωνάζω. Της σφυρίζω.
—Με κοροϊδεύεις;
—Κάθε άλλο. Της σφυρίζω όποτε θέλω. Τό πρωί, τό μεσημέρι, τό άπόγευμα.
—Και πρό πάντων τό βράδυ.
—Ά τό βράδυ όχι.

—Όχι; Γιατί;
—Γιατί πριν καλοσκε-
φθώ να της σφυρίξω, καθώς
είμαι πλαγιασμένος στο δωμάτιό μου,
μισανόγει την πόρτα και μου λέει
χαμογελώντας πονηρά.
—Σφυρίξες Μάριε;
ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ
—Ο Ζωγράφος; Θέλω να μου πής τι
σου κάνει έντύπωση στα έργα μου.
—Ότι κατορθώνεις και τά πουλάς.

ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΣ !!!

Τό να φορείτε ωραίο
φόρεμα, είναι δουλειά
της μοδίστας σας.
Τό να φορείτε ωραίο
καπέλλο είναι δου-
λειά της καπελλοδού-
σας.
Τό να είσθε ω-
ραία είναι δική
μας δουλειά

ΚΑΛΛΥΝ-
ΤΙΚΑ ΜΑ-
ΤΙΝΕΕ

Είμεθε πέν-
τε αδελφία:
πούδρα, κρέ-
μα, ροζέ, κ-
ραγιόν και
άρωμα ΜΑ-
ΤΙΝΕΕ. Μας
επρίσκετε
εις τό Μυ-
ροπώλειον

«ΑΡΙΣΤΟΣ»,
Περικλέους 31 Αθήναι
Ζητούνται σοβαροί αντιπρόσωποι διά
τάς επαρχίας.

Μην αποφασίσετε να φωτογραφισθώτε
πριν έπισκεφθώτε τό άτελιέ του μοναδι-
κού καλλιτέχνη φωτογράφου

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΙΤΛΙΓΓΕΡ

Κολοκοτρώνη 57 Αθήναι
Ειδικότης εις τάς μεγεθύνσεις
Απόδοσις φυσιογνωμίας τελεία
Κομμώσεις δωρεάν

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 31 (ΑΝΘ. ΠΑΤΩΜΑ) ΤΗΛΕΦ. 24-722
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΠΟΥΣ ΣΟΒΑΡΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

Κάθε αναγνώστης του «ΠΑΝΘΕΟΥ» που θα στείλη στα γραφεία (Πολυκλείτου 18) ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ από εκείνα που δημοσιεύουμε κάτω από τη «σελίδα του 'Αρχισυντάκτη» — όποιασδήποτε ημερομηνίας και αν είναι — θα πάρη ένα από τα κάτωθι βιβλία

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ: ΒΕΡΘΕΡΟΣ
ΤΖΩΝ ΗΡΣΚΙΝ: Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ
ΚΑΝΤΡΙΕ ΧΑΝΟΥΜ: ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ

(Ταχυδρ. δραχ. 150)

Σελίδες 112
190
100

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΛΕΞ. ΜΠΙΣΣΩΝ: Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

(Ταχυδρ. Δραχ. 450)

Σελίδες 420
540
410

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ: ΝΑΝΑ
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ: ΤΟΣΚΑ
ΜΑΡΣΕΛ ΟΛΣΤΑΤ'Ν: Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ
ΑΛΕΞ. ΡΑΝΤΣΕΦ: ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ
ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ
ΕΠ. ΠΡΕΒΑΛΙΟ: Ο ΦΡΑ-ΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΑΛΗ ΜΟΥΖΑΦΕΡ: 30 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΝΟΥΧΟΣ
ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΕΛ: ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ
ΕΔΜΟΝΔ ΔΑΝΤΕΛ: ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
Φ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Η ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΣΑ
Κ. ΑΤΤΙΚΟΥ: ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ
ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

Σελίδες 72
225
104
70
72
88
108
72
68
120
248
272

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΔ. ΝΤ' ΕΝΕΡΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ Τόμοι 2 Σελ.
ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ: ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

(Ταχυδρ. δραχ. 8)

ΜΕ 50 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ: ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ Τόμοι 5 Σελ.

(Ταχυδρ. δραχ. 11)

ΟΛΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

Μόνον οι αναγνώστες των επαρχιών